

Giới thiệu Khe Hở Hạnh Phúc

Truyện Khe Hở Hạnh Phúc của tác giả Thiên Tầm là một câu chuyện rất hấp dẫn ám áp bởi sự sười ầm của tình yêu. Nhưng gì hạnh phúc mà chúng ta cảm nhận được đều rất đơn giản.

Đơn giản đến mức mà chúng ta không hề nghĩ đến, chính vì vậy mà cũng dễ đánh rơi nó. Để tìm được nguyên nhân vì sao lại như vậy?

Mời các bạn theo dõi truyện rút kinh nghiệm cho bản thân và cùng cảm nhận sự ám áp của hai nhân vật chính trong tác phẩm ngôn tình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Khe Hở Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám đậm đi trên đường, từng bước chân ổn định, không nhanh không chậm, vững vàng giẫm lên mặt đường. Tay phải anh xách một chiếc cặp táp, bên trong tất cả đều là tài liệu liên quan tới việc tố tụng. Đêm nay, lại phải thức trắng làm việc.

Là một luật sư bình tĩnh và sắc bén, anh đã làm việc trong ngành luật lâu năm, tỉ lệ thắng quan tòa lên đến 98%, một tỉ lệ tương đối cao trong giới luật sư. Bởi vậy, anh là một luật sư giỏi có tiếng.

Tên anh là Lã Mặc Ân. Lúc ở tòa, anh luôn nói thẳng thắn từ tốn, mỗi lần trình bày hay phân tích vụ việc đều có thể ‘kích thích’ thẩm phán và kêu gọi sự ủng hộ của những người chung quanh. Nhưng chỉ cần bước xuống, Lã Mặc Ân là một người trầm tĩnh. Nếu không có gì cần thiết, anh ta rất ít nói chuyện, đối xử với bất kỳ ai đều lạnh nhạt. Những từ như sôi nổi, thoải mái, cởi mở không phù hợp để hình dung về người đàn ông này.

Nhưng thật ra, Lã Mặc Ân thực sự là một người đàn ông rất dễ dãi dàng.

Và sự dễ dãi ấy, chỉ xuất hiện khi đối mặt với một cô gái tên là Trữ Tồn Ngải.

Hai người đã quen biết nhau như trọn một đời, là ‘thanh mai trúc mã’ cùng lớn lên bên nhau. Tất cả bạn bè quen biết Lã Mặc Ân đều hiểu một điều, chỉ cần có Tồn Ngải ở đây, luật sư Lã bình tĩnh sắc bén, lạnh lùng cứng rắn kia sẽ hoàn toàn thay đổi, trở nên ôn hòa dễ gần.

Thật đáng tiếc, hiện giờ Tồn Ngải không ở đây. Cô đang đi vòng quanh thế giới, khắp mọi nơi từ Mĩ, Nhật Bản, Châu Phi, Australia đều in dấu chân của cô. Tồn Ngải đến những quốc gia khác nhau, từng bước hoàn thành giấc mộng của mình. Mà anh, không phải là một người đàn ông trói buộc người mình yêu. Vì hy vọng của cô, nếu Lã Mặc Ân không thể từ bỏ, anh thà buông cô ra.

Đi vòng quanh thế giới là ước mơ từ nhỏ đến lớn của Tồn Ngải, lúc nào cũng nói luôn miệng không ngừng được. Vì thế Lã Mặc Ân thường xuyên nói với cô: “Sau này nhất định anh sẽ kiếm nhiều tiền cho em đi chơi.”

Và giờ đây, quả thực Lã Mặc Ân anh đã kiếm rất nhiều tiền, mà Tồn Ngải hiển nhiên có thể sử dụng tiền của anh, lưu giữ thế giới này vào trí óc.

Mặc Ân lấy chìa khóa mở cửa phòng.

Đây là căn hộ ở tầng năm anh đã ở rất lâu. Từ lúc sinh ra cho đến bây giờ. Vài năm sau khi bố mẹ về hưu đã chuyển đến sống ở quê nhà, thực hiện giấc mộng cho một cuộc sống điền viên đơn giản. Hai người anh trai, một người là bác sĩ ở Mĩ, một người đang mở một công ty phần mềm máy tính tại Nhật Bản.

Theo lý mà nói, người nhà không ai ở đây, một người đàn ông độc thân như Lã Mặc Ân anh có thể sống ở một căn hộ đầy đủ tiện nghi ở gần văn phòng luật sư, vừa tiện đi làm lại không phải đối mặt với căn hộ rộng lớn nhưng trống rỗng và quanh quẩn này.

Nhưng Lã Mặc Ân vẫn không hề chuyển đi, bởi vì nơi này, có rất nhiều...những kỷ niệm đẹp giữa anh và Tồn Ngải.

Sau căn hộ có một khoảnh sân nhỏ với ba cây ăn quả do ông Lã trồng.

Lúc sinh con trai trưởng, ông trồng một cây xoài. Sinh con trai thứ, ông trồng một gốc mận, đến khi sinh Mặc Ân, một cây nhãn đã ra đời.

Là ông hy vọng, ba anh em có thể giống với những cái cây kia, cả đời không lo mùa thu hoạch.

Vừa mở cửa ra, theo thói quen, Lã Mặc Ân đặt cặp táp trong sân, đóng cửa lại, lấy thư, giấy tờ, các loại hóa đơn, cước điện thoại, quảng cáo,...trong hộp thư ra. Ý cười nhuộm lên hàng chân mày, khuôn mặt lạnh lùng đã hiện một đường cong ôn hòa...Anh đã nhìn thấy được phong thư màu hồng đã đợi rất lâu.

Vào nhà, quăng chìa khóa vào lọ thủy tinh, cặp táp, thư rác đổ đầy trên sofa. Mặc Ân vội vàng cởi áo khoác, mở thư ra, cẩn thận đọc.

Anh, anh vui không? Em đang rất vui.

Hôm qua em vừa mới quay lại Mĩ, anh cả còn xin nghỉ nguyên một ngày để đón em ở sân bay đó. Vừa về nhà đây, chưa kịp dọn dẹp hành lý gì đã vội ngồi viết thư cho anh.

Biết lần này em đi đâu không? Là Thụy Sĩ đó! Một đất nước giống như cổ tích, hình như lúc nào chỗ nào cũng có một thiếu nữ của dãy Alpes đeo tạp dề, đẩy cửa bước ra từ một ngôi nhà gỗ nhỏ xinh.

Bọn em đi dạo cửa hàng Rolex, mà cứ nhìn thấy mấy cái đồng hồ cao cấp mấy chục vạn yên phát sáng lờ lờ kia thì mắt em thật sự sắp mù luôn rồi.

Bởi vì đi theo đoàn nên có hướng dẫn viên du lịch, họ tặng cho mỗi thành viên trong đoàn một chiếc thìa bạc rất đẹp. Sau này em muốn dùng nó pha cà phê, uống vào nhất định sẽ lãng mạn lắm.

[Sao? Sao? Ài... Sao mà anh không ở bên cạnh em mà tai em còn ngứa thế này hả, nhất định là anh đang đọc thầm tên em đúng không? Biết rồi đó nha, dạ dày em lại đau rồi, không thể uống nhiều cà phê được. Không uống thì không uống chứ, dùng thìa bạc pha nước mật ong, có thể uống chưa?]

Trong đoàn có mấy đại gia lận đó, vừa vào chưa bao lâu hào khí đã bốc lên tận mây xanh rồi, chi tiền không tiếc trong Rolex luôn. Khi em vừa thấy giá thì suýt nữa ngất xỉu, chừng này tiền có thể mua được một cái xe nha.

Mà thôi quên đi, em còn quen xài mấy hàng via hè giá 299 tệ ở Đài Bắc rồi, mấy kiểu này có vẻ hợp với sự bản cùng của em hơn.

Trong chuyến đi này em thích nhất núi Titlis, đoàn em đi cáp treo ba lần luôn.

Lần đầu ngồi cáp treo, lúc cúi xuống nhìn chỉ thấy một khoảng rừng xanh mướt mắt, hoa cúc nở rực rỡ, có rất nhiều trâu rong chơi trong đó, nếu nghe kỹ còn có thể nghe thấy tiếng lục lạc leng keng nữa. Nơi đây đang vào hạ. Lần thứ hai ngồi cáp treo, ngoài cửa sổ chỉ toàn một màu xanh rì, những khóm lá kim kết với nhau thành hình nón, là vật trang trí trong đêm Noel đó anh. Lúc ở đây em cảm thấy se lạnh rồi, mặc áo khoác vào, chỉ một thoáng trời đã sang thu. Lần ba ngồi trên cáp treo, em đã thấy những ngọn núi phủ tuyết trắng xóa luôn, dưới ánh mặt trời tỏa ánh sáng lấp la lấp lánh. Chỉ như thế đã biết mùa đông gần ngay bên rồi.

Cả đoàn chờ trên đỉnh núi một thời gian rồi vào động tuyết, chơi banh tuyết nữa. Mấy cô gái da đen làm hai quả cầu tuyết siêu lớn, lăn tròn vài cái đã làm thành một người tuyết nhỏ đáng yêu vô cùng, còn hào phóng cho em chụp ảnh chung với người tuyết đó.

Hạ, thu, đông, ba lần ngồi cáp treo em đều hát “Bốn mùa” của Vivaldi.

Anh, chờ đến khi văn phòng luật của anh không bận bù đầu lên như vậy nữa, tiền gửi ngân hàng của anh đem đi mua đồng hồ Rolex còn dư một đồng, nhất định anh phải đến Thụy Sĩ, ngắm thế giới cổ tích xinh đẹp này một lần.

Anh ơi, mấy bữa trước em mất ngủ, nằm ở trên giường cứ lăn qua lăn lại, không có việc gì làm nên cứ nghĩ miên man. Em đột nhiên nghĩ đến, vì sao em lại gọi anh là “anh trai” nha?

Em vắt óc nghĩ, nghĩ một lúc thật lâu mới nhớ ra, lúc ấy hình như anh khoảng sáu tuổi, còn em thì bốn tuổi nhỉ, anh không có em trai em gái, chỉ có hai người anh.

Có lẽ bị anh cả với anh hai bắt nạt hoài hoài nên anh rất ghét việc làm em út đó nha, ở trong nhà trẻ, mặc kệ ai kêu anh là em út anh sẽ nổi giận dưng dưng sửa lại cho đúng, bảo: “Tôi là anh hai không phải em, lần sau phải gọi tôi là anh.”

Mà anh càng như thế thì cô giáo càng muốn chọc, hết lần này đến lần khác gọi anh là em trai, mãi cho đến khi anh nổi giận mới thôi.

Lúc đó em có mập hay không nhỉ? Không nhớ được nha, nhưng mà em nhớ mình rất thích ăn. Anh cho em kẹo mút, muốn em gọi anh là anh trai. Vì ăn, đừng nói gọi anh là anh trai, gọi anh là Thánh mẫu Maria em cũng sẽ gật đầu đồng ý ngay, cho nên mỗi ngày đều gọi anh là anh trai, mỗi ngày anh lại cho em đồ ăn này nọ, em ăn ngon là vui vẻ liền.

Sau này anh lên Tiểu học, em không được ăn nữa, thực đau lòng đó. Em hay ngồi ở trước lan can nhà trẻ chờ anh. Cô giáo hỏi em, “Tồn Ngải, sao con không chơi với bạn?” Em trả lời: “Con muốn chờ anh trai đến.”

Nhưng mà anh không đến, một lần cũng không, cực kỳ vô tình đó.

Cô Chương không nhìn nổi nữa, cô gọi điện cho mẹ Lã, nói với mẹ về ‘tình cảm anh em’ của chúng mình. Không bao lâu, mẹ Lã mang một hộp kẹo mút thật lớn đến nhà trẻ cho em, bà sờ đầu em rồi bảo: “Tiểu Tồn Ngải, con phải cố gắng lớn lên, đến khi lên Tiểu học rồi sẽ gặp anh trai con nhen.”

Bắt đầu từ ngày đó, em cố gắng “Lớn lên.”

Lúc bốn tuổi đó, chuyện bốn tuổi không ngờ em còn có thể nhớ rõ như vậy. Lâu đến thế rồi, lâu đến nỗi em tưởng mình cũng đã quên. Xem ra em thật sự là thiên tài đúng không? [Haha, anh dám nói không đúng đi? *Cười mỉm*...]

Em còn nhớ, hai đứa mình thật sự rất có duyên. Ngày đầu tiên học Tiểu học em đã gặp được anh ngay cổng trường, đuổi theo anh gọi anh trai. Thế mà anh lại không để ý tới em tẹo nào, làm em đau lòng không thôi. Đúng là người không có lương tâm gì hết.

Được rồi anh, không viết nữa, em mệt quá, cái giường mềm mại đang vẫy tay với em đó...

Em gái Tồn Ngải.

Gấp thư lại, Mặc Ân bật cười.

Tồn Ngải nói cũng không sai, Lã Mặc Ân anh thực sự là người không lương tâm gì cả. Nhưng cũng không thể trách anh được, ai bảo bộ dạng cô bé khi ấy lại ‘siêu lớn’ như thế, mập đến mức tay chân ngắn thành một mẩu, có thể lăn tròn trên đất.

Dù rằng anh vẫn còn có thể nhận ra giọng nói ngọt ngào của cô bé, dù rằng anh vẫn thích nghe cô bé gọi mình anh trai, vấn đề là, có đứa con trai học Tiểu học nào thích có một quả banh cứ lẻo đẻo sau lưng mình đây.

Nhưng Tồn Ngải rất kiên nhẫn, đi theo anh suốt ngày, luôn miệng gọi anh trai anh trai, khiến bạn học trong lớp đều cho rằng cô bé là em gái ruột của anh.

Trở về phòng, anh lấy bàn ủi, mở thư của cô ra, chờ bàn ủi ấm lên một chút mới ủi thẳng lá thư, sau đó đặt vào một chiếc hộp gỗ có hoa văn tinh xảo. Nơi đó, anh giữ mười bảy phong thư.

Mười bảy phong thư, mười bảy tháng, cô bé đã rời đi lâu như vậy rồi, nhưng dáng vẻ của cô, giọng nói của cô, cách cô làm nũng vẫn hiện lên rõ ràng trong trí óc anh như thế.

Lấy một bộ quần áo đơn giản trong tủ, Lã Mặc Ân vào phòng tắm, mở vòi hoa sen.

Nước ào ào chảy xuống, chỉ một thoáng sau mái tóc đen của anh đã ướt đẫm, chảy xuống cơ bắp rắn chắc.

Năm ấy... cũng là một ngày trời đổ mưa, anh lớp sáu tiểu học, Tồn Ngải lớp bốn, nước mưa xối lên khiến hai người ướt nhẹp như chuột lột. Lần đầu tiên cô bé vào nhà của anh, trở thành một phần trong nhà, cả bố mẹ lẫn các anh trai đều rất thích cô bé, thích giọng nói ngọt như mật, thích tính cách hoạt bát sáng sủa kia.

Mặc Ân là một người rất coi trọng hình tượng, sao lại có thể cho phép một trái banh cứ lăn qua lăn lại sau lưng mình được. Con đường anh đi cũng không phải là nghiệp diễn hài, huống chi mấy bạn học còn hay cười nhạo hỏi: “Em gái cậu ăn cái gì để lớn thế, có phải ăn đồ thừa không?” Ghê tởm hơn, còn có người mang thức ăn thừa đổ vào hộp cơm của anh, bảo anh mang về cho Tồn Ngải ăn, bảo vệ tài nguyên thiên nhiên, bảo vệ Trái đất.

Sau khi không thể chịu nổi nữa, Lã Mặc Ân túm Tồn Ngải ép vào toilet, cay độc nói với cô. “Tôi không làm nghề chăn nuôi, người giống lợn không được đi phía sau tôi nữa, cút.” Miệng Lã Mặc Ân rất độc, từ nhỏ đã có tiềm chất làm luật sư.

Tồn Ngải hơi há miệng ra, tro mắt nhìn Lã Mặc Ân xoay người rời đi, còn ngây ngốc nghiên cứu cái gì gọi là nghiệp chăn nuôi trong óc. Heo và Trữ Tồn Ngải thì có gì liên quan tới nhau đâu?

Tồn Ngải tìm hiểu mới biết anh ngại cô quá mập. Lòng tự trọng của con gái hơi bị tổn thương chút xíu, nhưng mà cô thực sự siêu yêu anh trai, vì thế đã hạ quyết tâm. Tuần đầu tiên từ hạn chế kẹo đường, tuần thứ hai ép bỏ trà sữa trân châu, tuần thứ ba buông tha bánh ngọt... Hiệu quả của phương pháp này có vẻ chậm, nhưng mà cái cổ vốn biến mất nhiều năm của Tồn Ngải cũng dần dần xuất hiện.

Tính cách của Tồn Ngải có một sự cố chấp không thể giải thích được. Tỉ dụ, cô bé biết rõ lòng tự trọng bị tổn thương, nhưng dù như thế nào cũng lẻo đẻo sau lưng Lã Mặc Ân, mỗi một tiếng đều gọi anh trai không ngừng.

Mặc kệ Lã Mặc Ân thực nổi điên, mặc kệ việc anh khó chịu vì có một đứa con gái đầu heo óc lợn đi sau mình, nhưng cũng không biết vì sao, anh thực sự thích Tồn Ngải gọi mình là anh trai.

Cho nên... thôi tùy con bé vậy.

Hôm nay lúc tan học, trời đã bắt đầu nổi gió, mưa bụi quất lên cửa sổ phòng học. Lã Mặc Ân vô cùng miễn cưỡng đi tới cổng trường, phát hiện cô nhóc Tồn Ngải vốn tan học sớm hơn mình đang đứng ở đó, anh bỗng chốc lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Vừa thấy Lã Mặc Ân, hai mắt cô bé tỏa sáng.

Mặc Ân liếc nhìn một cái. Nói thật, cho dù đã thấy cô, nhưng Tồn Ngải vẫn rất mập, chỉ có đôi mắt là nhìn được, vừa đen vừa sáng, tròn tròn to to. Tính cách Tồn Ngải hòa thuận vui vẻ, mỗi khi cười hai hàng chân mày cong cong, giống như bây giờ vậy.

“Anh trai.” Tồn Ngải vẫy vẫy tay, anh bụng dù đi đến cạnh cô.

“Không mang ô theo?”

Giọng điệu lạnh lùng, Mặc Ân đang chuẩn bị bước vào tuổi dậy thì, nội tiết tố trong người thay đổi khiến tính tình có chút khó chịu, khẩu khí có chút bực dọc, may mắn là Trữ Tồn Ngải không hề để ý.

“Lúc sáng em đến trường muộn lắm, cả ô, cả áo, cả bữa trưa cũng quên mang theo mất luôn.” Tồn Ngải chu miệng lên, ngẩng đầu nhìn không trung, hai

miếng thịt ở bên miệng ép nhau.

Được rồi, Lã Mặc Ân thừa nhận, thật ra miệng của cô bé cũng rất xinh, hồng hồng mềm mềm giống búp bê, nhưng nếu không có hai cục thịt hai bên sẽ nhìn vừa mắt hơn nhiều.

“Giữa trưa chưa ăn cơm.”

“Đúng vậy, em sắp chết đói.” Cô bé sờ bụng mình, nơi đó có ba lớp thịt, rất giống mấy búp măng.

“Yên tâm, mỡ nhiều như vậy không đói chết được.” Lã Mặc Ân nhìn thoáng qua cái bụng của Tôn Ngải.

Tôn Ngải bé nhỏ không hiểu được lời châm chọc kia, tiếp tục đáp lời.

“Anh, giờ anh về nhà hay đi học thêm?”

Học sinh lớp sáu chuẩn bị lên Trung học, tất cả mọi người đều bị dồn đi ôn tập. Vừa nghe đã cảm thấy cái gọi là Trung học kia thật sự rất đáng sợ.

“Về nhà, tối nay không có tiết.” Mặc Ân hất cằm lên, nhìn qua sông mũi nói chuyện.

“À, vậy anh...bái bai nha.” Cô bé vươn năm ngón tay vẫy vẫy với anh, trên mặt lại là nụ cười với hàng mày cong cong.

“Bái bai cái đầu, tôi đưa về.” Nói xong, anh kéo tay Tôn Ngải. Thực không có cách nào khác, ai bảo giọng gọi ‘anh trai’ của Tôn Ngải lại lọt tai như vậy.

“Không cần đâu, lát nữa em mới đi.” Tôn Ngải tránh tay anh.

Ôi? Bàn thiếu gia đây dễ gì tốt được một lần với cô, cô còn không thức thời hiểu chuyện? Lã Mặc Ân trừng mắt nhìn cô bé đang giãy ra: “Là thiếu năng hay là ngu đây?”

“Thiếu năng, ngu...” Hai cái này có gì khác nhau không? Tôn Ngải ngẩng đầu nhìn. Mới lớp sáu, so với bạn học anh trai đã cao hơn nửa cái đầu, hại cô ngẩng lên nhìn đến đau cả cổ.

Lã Mặc Ân tức giận: “Mây dày như vậy mưa rất lâu, không thể tạnh sớm được.”

“Em quên mang ô với mang bữa trưa đến trường, cũng quên cầm chìa khóa nhà theo. Nhà của em không có chỗ trú mưa đâu, cho nên em ở đây đợi mẹ tan sở đón. Anh, anh về trước đi, chín giờ mẹ em tan sở rồi.” Tôn Ngải cười trả lời.

Đúng là đồ ngu, bây giờ mới bốn giờ, cô định đứng ở hành lang bé xíu này đến năm tiếng đồng hồ? Nếu mưa càng lúc càng lớn, nhất định cái chỗ bé như lỗ mũi này không thể ngăn mưa được, hiểu chưa!

Gia đình Tôn Ngải đơn thân, cô bé không có cha, mẹ phải đi làm việc kiếm tiền. Sáng tám giờ đã đi làm, chín giờ tối tan sở, bữa tối của cô bé thường phải chờ cho đến khi mẹ về mới có thể ăn. Trước kia, mẹ Tôn Ngải chất trong nhà một đồng đồ ăn vặt, mà những thứ ăn này có năng lượng rất cao, bây giờ lại tạo nên cục mỡ như thế này đây.

Mặc Ân liếc mắt nhìn. Giữa trưa Tôn Ngải chưa ăn cơm, mà bữa tối phải đến chín giờ mới ăn được, lại đứng thêm mấy tiếng dưới trời mưa, đến lúc đó không ngất xỉu mới là lạ.

“Đi, đến nhà của tôi chờ mưa tạnh.” Quyết định này, anh thực không cam tâm.

“Đi nhà anh trai nha!” Woa, hai mắt Tôn Ngải phát sáng lấp lánh. “Được nha, được nha.” Tôn Ngải chui vào ô của Mặc Ân, cười hi hi cầm hộ anh túi cơm.

Ánh mắt sáng trong như thế, khiến sự khó chịu trong lòng cũng thành hư không.

“Trong túi còn có bánh bích quy.” Mặc Ân nói.

Bà Lã là một người phụ nữ gia đình tiêu chuẩn. Chăm con cái, làm việc nhà, thi thoảng lại nướng bánh quy, làm bánh mì. Biết chuyện trong nhà Tôn Ngải, mỗi lần nướng bánh bích quy hay chuẩn bị thức ăn sáng đều làm thêm một phần cho cô bé. Cho nên thịt béo của Tôn Ngải cũng do một tay tạo nghiệt của bà Lã.

Bụng Tôn Ngải đã kêu ọc ọc từ lâu, không hề khách sáo gì, bắt đầu lục lọi tìm kiếm trong chiếc túi to kia.

“A, tìm được rồi!” Cô mở ra hộp giữ thức ăn, vừa đi vừa nhai: “Là vị việt quất. Anh, anh có nói cảm ơn với cô Lã giúp em không đó. Cô Lã làm bánh bích quy rất ngon nha, mẹ em cũng thích lắm luôn.”

“Có.” Thấy cô bé thỏa mãn, Mặc Ân không nhịn được cũng mỉm cười theo.

“Anh, cô Lã là mẹ tốt nhất trên đời này nha, em rất thích cô, nếu cô cũng là mẹ của em thì tốt biết bao.”

“Mẹ rất dữ à?” Mặc Ân nhún mày hỏi lại.

“Không có đâu, nhưng mẹ em rất bận rộn, không có thời gian đâu mà chơi với em.” Càng không có thời gian nướng bánh bích quy, nhưng Tồn Ngải rất hiểu chuyện, biết mẹ vô cùng yêu thương mình, biết hai mẹ con phải chăm sóc cho nhau, nâng đỡ cho nhau, nướng tựa nhau cả đời.

Ngón trở anh dí vào đầu Tồn Ngải rồi nói: “Ngốc à, cũng không phải là trẻ con ba tuổi con muốn mẹ chơi cùng.”

Tồn Ngải nghĩ nghĩ, gật đầu cười trả lời: “Biết rồi mà, Tồn Ngải lớn lên không cần mẹ chơi cùng nữa. Nhưng mà... anh, anh phải luôn chơi với Tồn Ngải nha.”

Mặc Ân không hề nghĩ ngợi đáp: “Đợi khi ốm xuống rồi tính sau.”

Trên quảng đường về nhà, mỗi người một câu, tán gẫu không ngừng.

Vừa đi được một nửa, mưa đột nhiên lớn hơn, chiếc ô nhỏ như thế không thể che hết được một cậu trai cùng một con heo con. Mặc Ân túm Tồn Ngải đến dưới ban công một ngôi nhà gần đó chờ mưa tạnh. Tồn Ngải kéo kéo tay áo của anh: “Anh, vì sao không đi nữa?”

“Mưa rất lớn, nếu đi tiếp sẽ ướt đồ hết.”

“Có sao đâu chứ? Chỉ cần về nhà là được mà. Cô giáo đã dạy chúng ta cần phải luôn dũng cảm đi tới, không thể chỉ vì một chút thử thách nho nhỏ mà dừng lại.”

Từ bé Tồn Ngải chính là người không để ý đầu đuôi gì, cứ thế mà tiến lên phía trước. Cô không sợ phải mạo hiểm, không sợ vấp ngã, không sợ chết, chỉ sợ anh trai không để ý tới mình mà thôi.

“Chuyện này có liên quan gì tới dũng cảm?” Mặc Ân liếc nhìn Tồn Ngải một cái. Mặc Ân khác với Tồn Ngải, luôn thích tính toán sâu xa kỹ lưỡng, nếu chắc chắn rồi mới hành động.

Sau này anh mới hiểu được một điều, đúng thật chuyện này chẳng liên quan gì đến việc dũng cảm, nhưng lại liên quan tới việc cô bé này yêu mưa đến thế. Nếu anh không kiên quyết mang Tồn Ngải về nhà, nhất định sau khi anh về, Tồn Ngải sẽ chui vào công viên hưởng thụ một lần tắm mưa đã đời.

“Ướt thì ướt, có gì đâu mà? Dù sao về nhà cũng phải tắm rửa thôi.”

Nói xong, cánh tay heo mập mập của Tồn Ngải túm lấy tay anh, chỉ thoáng sau đã nhảy vào màn mưa dày đặc, vừa ca hát vừa cười, thanh âm ngọt ngào trong veo.

Năm phút sau khi cả hai về đến nhà, cả người đã ướt sũng. Mẹ Lã đẩy hai đứa vào phòng tắm, sau khi tắm rửa nước ấm sạch sẽ thơm ngát, Tồn Ngải mặc quần áo của Mặc Ân đi vào phòng khách.

Quần áo anh mặc trên người cô bé hơi chật, cái bụng tròn ngấn mỡ nhét không vừa vào chiếc áo, khiến hai anh lớn nhà họ Lã cười lộn ruột một phen. Mẹ Lã tức giận đến mức lấy cây đập ruồi quất hai thằng con không biết lịch sự gì hết kia.

Mẹ Lã rất tốt, luôn yêu thương Tồn Ngải bé bỏng tròn vo kia, bế xốc cô nhóc lên đùi ngồi: “Tồn Ngải rất là xinh đẹp, mẹ Lã không có con gái, Tồn Ngải làm con gái của mẹ được không?”

Ánh mắt Tồn Ngải nhìn thức ăn đầy ắp trên bàn cơm, trong lòng lại thương nhớ đến bánh quy thơm ngọt, nếu có thể làm con gái của cô Lã thì... Trong đầu hiện lên cảnh tượng một tay mình cầm chân gà, một tay cầm khoai tây cười ha ha, cắn từng miếng lớn...

Vì thế, một Tồn Ngải vì kẹo mút gọi Mặc Ân là “anh trai”, đương nhiên cũng sẽ vì đồ ngon cùng bánh quy gọi người ta là “mẹ” đó. Tồn Ngải không hề nghĩ gì nhiều, vòng tay ôm cổ mẹ Lã, cười ngọt ngào gọi một tiếng mẹ nuôi, sau đó cũng không ngượng ngùng gì gọi hai thằng con trai mới cười nhạo mình lúc này là ‘anh cả’, ‘anh hai’... trong mũi, trong óc Tồn Ngải tràn ngập mùi hương thức ăn.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Tồn Ngải ra ra vào vào nhà họ Lã, coi nhà họ Lã như là nhà của chính mình.

Mặc Ân tắt vòi nước ấm, dùng khăn tắm lau đi nước trên người, thay quần áo sạch sẽ.

Rót một cốc nước sôi, đi đến bàn làm việc mở máy tính ra. Thường theo thói quen, anh luôn dùng e-mail viết thư cho Tồn Ngải, bởi vì biết cô rất vội, nhất định không thể chờ được thư ký gửi hàng không của anh.

Bản word còn chưa mở ra, nụ cười đã tràn trên gương mặt anh. Chỉ cần trong lòng nghĩ tới Tồn Ngải, anh sẽ không nhịn được mà mỉm cười.

Em gái, anh rất vui, bởi vì em vui.

Có vài chuyện anh phải nói cho em để khỏi quên.

Thứ nhất, anh rất thích em vội viết thư cho anh khi vừa đến nhà. “Vội” là một chuyện rất tốt, cho nên anh quyết định mở lòng thương trịch một ‘khoảng lớn’ đến tài khoản của em.

Thứ hai, không phải anh đã nói rất nhiều lần sao. Em đi nước ngoài thấy cái gì, thích cái nào thì mua cái đó, cho dù đó là một cái đồng hồ còn đắt tiền hơn cả xe, cũng không cần phải dọa người đến như vậy. Nhớ kỷ điều này, em cũng có tiền để dành của riêng mình, và vì anh trai của em có thể ‘đài thọ’ được chuyện này.

Thứ ba, em ngốc à, đừng gọi anh là Thánh mẫu Maria. Bà là nữ, mà anh là đàn ông con trai, cũng không có dự tính chuyển giới.

Thứ tư, lúc mắt ngủ thì hãy nhớ đến anh đi, nhớ những lúc hai đứa mình chơi đùa với nhau, nhớ những lúc chơi đánh trận trên giường, nghĩ thì tim sẽ cảm thấy ngọt ngào, đầu óc mê muội, rất dễ ngủ. Anh đã làm như thế, vô cùng hiệu quả.

Công việc gần đây vẫn bận rộn như trước, hết phiên này tới phiên khác, số lần ra vào tòa án còn nhiều hơn số lần ra vào nhà.

Mấy ngày hôm trước anh thụ lý một vụ án miễn phí, là cha mẹ giành quyền giám hộ con cái.

Người bố ngoại tình, sau khi ly hôn đã từ bỏ quyền giám hộ con mình, sau này ông ta cưới người mình ngoại tình kia, lại phát hiện cô ta không thể sinh con được. Chuyện này khiến cho nhà bên nội rất bất mãn với con dâu, vì thế người đàn ông quyết định giành con với vợ trước của mình.

Đối với người vợ trước mà nói, con mình một tay mang nặng đẻ đau, chưa từng rời khỏi bên người. Tình cảm hai mẹ con bền vững, và bà ấy rất đau lòng, nói đã thối lui, tặng chồng cho người phụ nữ kia, có sao giờ đây ngay cả con cũng muốn lấy đi.

Bà mẹ kia anh có quen biết khi mua thức ăn sáng. Bà không có bản lĩnh gì, chỉ có sự kiên cường cùng mềm dẻo tôi luyện của một người phụ nữ gia đình. Ly hôn xong mới dùng số tiền riêng không được bao nhiêu của mình mở một quán ăn sáng. Gần đây Đài Loan có một luồng gió mới, nhờ theo đó mở quán, làm ăn cũng cũng không tệ lắm.

Vì giúp bà ấy, anh bỏ ra rất nhiều công sức thu thập tìm kiếm những chuyện đàn ông ngoại tình khắp nơi. Thật may mắn, anh phát hiện một điều, ba năm trước đây người đàn ông đó đã đánh vợ con mình vì bà không chịu ly hôn, còn có giấy chứng nhận thương tích. Điều này có thể chứng minh khuynh hướng bạo lực của ông ta, và anh cũng nắm chắc phần thắng trước quan tòa.

Anh đã rất quyết tâm, chẳng những muốn thắng quyền giám hộ con mà còn muốn giúp mẹ con họ có tiền cấp dưỡng nhiều hơn.

Nhưng khi bà mẹ ấy nghe được suy nghĩ của anh xong, im lặng rất lâu, cái gì cũng không nói, giúp anh chuẩn bị một phần ăn sáng rồi vòng ra sau quầy. Anh không hiểu ý của bà, mãi cho đến khi dùng xong bữa sáng, trước khi anh phải đi làm, bà mới ngồi xuống đối diện anh, nói cho anh biết, bà chỉ cần quyền giám hộ nuôi con, còn những cái khác, cái gì cũng không cần nữa, còn cầu xin anh đừng khiến chồng trước của bà lâm vào thế khó. Người đàn ông đó, dù sao cũng là bố của con bà.

Anh bỗng nhiên phát hiện một điều, người đàn ông kia đã cạn tình, nhưng bà, vẫn yêu say đắm người đã từng phản bội mình như thế.

Khi tới văn phòng anh đã nghĩ, một chuyện tình bắt đầu, nếu hai người không cùng quyết định dừng lại, thì như vậy thực sự là một chuyện tàn nhẫn. Điều này khiến cho người được yêu muốn tất cả mọi thứ không biết điểm dừng, lại vô tình làm đau khổ người yêu mình say đắm.

Tồn Ngải, nếu tình cảm giữa hai chúng ta không dừng lại ở cùng một thời điểm, như vậy có phải thực đáng thương hay không? Nếu có một ngày chuyện đó thực sự đến, em phải nhớ kỹ một điều, hãy quay lưng trước, hãy ngừng yêu anh trước, bởi vì, anh không thể nhìn em khổ sở.

Trời Đài Loan đã bước vào những ngày mưa dầm. Trời mưa khiến tâm trạng người ta buồn biết bao, hết nỗi nhớ này đến nỗi nhớ khác. Đừng có lúc nào vừa nhìn thấy mưa là lao vào đây vui quên trời đất một hồi, cho dù thân thể của em có mạnh khỏe đến đâu thì cũng đừng nhiều chuyện để virus có cơ hội phát huy sức mạnh trên người mình, biết không? Không được chê anh nhiều chuyện, đó là thói quen hư đốn của em, rất dễ đánh đòn.

Có nhớ lúc em lên Trung học không, có một lần anh về nhà, rõ ràng thấy xe đạp của em ở ngoài, đi vào nhà tìm khắp nơi lại không thấy bóng dáng em đâu. Vừa nhìn thấy mưa bụi bên ngoài càng lúc càng lớn, anh lại sức nhớ tới thói quen hư hỏng kia của em, lao ra bên ngoài gọi to, “Trừ Tồn Ngải, em lập tức bỏ ra đây cho anh, nếu quần áo ướt hết thì sẽ đánh nát mông em.”

Sau đó anh nghe tiếng sần sật trên cây nhãn. Em đó, vì sợ bị đánh mà luống cuống trèo lên cây.

Anh lại hét to: “Xuống ngay lập tức.”

Biểu cảm của em khi đấy rất khó xử. Quả đúng là sáng suốt, vừa thấy liền biết chỉ cần em xuống dưới thì không biết giấu mặt vào đâu, cứ mạnh miệng nói: “Em không xuống, phong cảnh trên này rất đẹp.”

Thật sự là chuyện ma quỷ! Có đứa ngốc nào ngay lúc trời đổ mưa lại trèo cây ngắm cảnh không? Anh lại nảy sinh tâm tính ác độc bảo, “Đêm tới ba, nếu không xuống anh sẽ vào nhà, không bao giờ để ý tới em nữa.”

“Nhưng mà không khí trên đây rất tươi mát đó.” Em nói vọng xuống, cười rất vui, cứ cần bao nhiêu gần dờ là có bấy nhiêu. Mắt vừa môi lòng lại bực, anh vẫn cố gắng không nhúc nhích đứng dưới tàng cây nhìn em cứng đầu, không cười nữa, từ từ đếm ngược, muốn xem em làm sao bây giờ?

Thế mà anh thực sự không nghĩ tới, em lại trưng ra một phương án giải quyết không hề chí khí – khóc to.

Em ngồi trên cây khóc òa một hồi, vừa khóc vừa mắng, “Tất cả là do cây nhãn này hết tron, không có việc gì sao lại cao như thế? Tất cả là do anh hư hỏng, thét lớn như vậy làm gì khiến em sợ không xuống nổi...”

Tiếng gào khóc của em khiến anh cả anh hai đều tới, thấy em vừa khóc vừa mắng chửi người ta như thế, đáng yêu đến mức không ai muốn lấy thang ra cứu em xuống, vô cùng chân thành hy vọng em có thể tiếp tục biểu diễn.

Nói nghiêm túc, không được tắm mưa nữa, cho dù em là con gái riêng của thần biển Poseidon đi chăng nữa cũng không cho phép em coi mưa là trò chơi.

Trước như vậy, anh còn tài liệu phải đọc. Nhớ, viết thư cho anh, nhưng là đừng có dùng phong bì màu hồng như vậy, thoát nhìn thực ×××

Anh Mặc Ân.

Mặc Ân gửi thư đi, tưởng tượng đến lúc Tôn Ngải đọc thư, đáng về cười đến ngọt ngào vui sướng.

Rõ ràng Lã Mặc Ân là người bận rộn hơn, nhưng người thường xuyên viết thư lại chính là anh, còn cô nhóc chỉ muốn viết thư tay kia, hai ba tháng mới có thể xuất ra một ‘kiệt tác.’

Ai bảo tốc độ gõ chữ của Tôn Ngải lại chậm đến mức khiến người ta tức điên. Không dưới một lần Mặc Ân bảo, trên đời này có một loại chat webcam rất tiện lợi, nhưng cũng chẳng biết cô nhóc kháng kháng điều gì, đánh chết cũng không cần.

Mở kẹp hồ sơ ra, tối nay Lã Mặc Ân làm việc, nhưng phong thư màu hồng ghé tòm bên cạnh bàn vẫn khiến anh không khống chế nổi tâm trạng, tim đập nhanh và loạn nhịp, cứ ngồi ngẩn ngơ.

Sau khi lên Trung học, nội tiết tố trong cơ thể bắt đầu phát huy tác dụng, cũng không biết Tôn Ngải giảm cân như thế nào, chỉ đơn giản là cô ốm xuống, còn cao hơn mười centimet.

Những cái ốm xuống không chỉ có đôi mắt, còn có miệng, ngũ quan bắt đầu phân ra từng đường nét rõ ràng, khuôn mặt bánh nướng lại thành mặt trái xoan, hai chân trắng mịn thon dài ở dưới lớp quần soóc, vô cùng thu hút ánh mắt của mấy cậu trai trong trường.

Lúc Mặc Ân về nhà, Tôn Ngải đang nói chuyện phiếm với anh hai Mặc Vũ trong phòng khách, mà nội dung nói chuyện lại khiến cho người ta phát điên.

“Tôn Ngải, em có bạn trai không?” Mặc Vũ hỏi.

Cô cuộn một lọn tóc, nghĩ nghĩ mới nói: “Coi như là...không có đi.”

“Em lừa anh hai à, anh nghe nói hôm lễ tình nhân em nhận được một đồng sôcôla.”

“Là bạn học tặng đó.”

“Em bị ngốc à, không muốn theo đuổi em thì mắc gì bỏ tiền ra mua sôcôla?” Mặc Vũ dùng sách tham khảo gõ mấy cái lên trán cô, chưa bao giờ thấy qua cô gái nào vẫn chậm hiểu như vậy.

“Nhưng mà em chưa đến mười tám tuổi.” Tôn Ngải xoa xoa trán. Anh hai rất thích động tay động chân, nếu bị anh gõ cho ngu người ra, bài kiểm tra tháng này nhất định sẽ te tua, và anh trai nổi điên lên cho coi.

“Ai nói cho em qua mười tám tuổi mới có bạn trai? Mẹ em cấm à?”

“Mẹ em bận lắm, không có thời gian quản em đâu.”

Mẹ vì nuôi cô, làm việc vô cùng vất vả, mẹ thường nói: “Mẹ muốn kiếm thật nhiều tiền, Tôn Ngải nhà chúng ta lại rất giỏi tiếng Anh, nếu có thể đi du học thì không còn gì tuyệt hơn.” Cô là niềm hy vọng của mẹ, thế nên Tôn Ngải thế mình sẽ là một người con có hiếu.

“Không phải không được, quen bạn trai cũng chẳng mất đi miếng thịt nào. Bằng không...anh hai đây làm bạn trai của em, em cảm thấy thế nào?” Nói xong, cậu chàng ôm lấy bà vai Tôn Ngải.

Tôn Ngải cười khanh khách hai tiếng, hỏi như thế này thì biết trả lời làm sao, đành phải đỏ mặt cười bảo: “Anh hai, anh đừng có quậy em.”

Giọng nói kia vừa nghe qua chẳng giống từ chối, còn có vẻ lạt mềm buộc chặt. Mặc Ân đứng ở cửa nghe vào bốc hỏa ngàn ngạt.

“Không phải đùa, anh hai thực sự muốn kết giao với em.” Nói xong Mặc Vũ nhìn thoáng qua thẳng em trai đứng cạnh cửa, cậu chàng đã phát hiện Mặc Ân đứng đó từ lâu.

“Anh là anh hai em, anh trai là anh trai, không thể làm bạn trai được.” Tôn Ngải đẩy Mặc Vũ ra.

“Thế à? Vậy thì Mặc Ân cũng không thể làm bạn trai của Tôn Ngải nha.” Mặc Vũ quăng cho Mặc Ân một cái liếc.

Mặc Ân không để ý ông anh mình trêu chọc, đi vào phòng, không nói tiếng nào lên lầu.

“Anh đã về rồi!”

Tồn Ngải phát hiện, nhảy khỏi xô pha, chạy đến bên người Mặc Ân, hoàn toàn quên Mặc Vũ ra sau đầu.

Mặc Ân không để ý tới cô tiếp tục bước lên cầu thang. Tồn Ngải đi theo sau anh, luôn miệng gọi, mà anh cũng không thèm nghe, bởi vì đang giận dữ.

Vào phòng, rầm, Mặc Ân đóng sầm cửa, Tồn Ngải cũng không hỏi cũng không gõ, trực tiếp mở ra đi vào.

“Anh, anh đang giận gì à?”

Thật tủi thân nha, hôm nay là sinh nhật của cô, cô còn nghĩ anh trai sẽ mang mình đi ăn đâu đó, không nghĩ tới hôm nay có miếng bánh ngọt cũng không có, còn lại phát giận nữa.

Mặc Ân làm bộ không nghe cô nói gì, buông cặp sách ra, lấy sách tham khảo trong cặp, sắp xếp chỉnh tề lên bàn, lại rút ra một cuốn đang muốn ôn tập. Mặc Ân là một học sinh luôn có kế hoạch rõ ràng.

Nhìn động tác của anh, Tồn Ngải cũng lấy sách tham khảo trong túi, cứ theo cách của anh sắp xếp theo, nịnh nọt: “Anh, mấy bài anh giao em đều viết xong hết rồi.”

Vẫn là không để ý tới. Mặc Ân đến trước tủ quần áo, lấy một bộ quần áo sạch sẽ.

“Anh, em có đôi chiếc đáp án đó, hình như đúng nhiều lắm. Bài kiểm tra tháng này không chừng sẽ loại khá đó.” Cô luôn theo phía sau anh, giọng nịnh nọt vô biên.

Mặc Ân cũng không nói lời nào, rút ra một cái khăn lông, chuẩn bị vào phòng tắm.

Trước khi vào phòng tắm, Tồn Ngải túm lấy góc áo của anh, không cho anh đi. “Anh, anh không thể cứ vô duyên vô cớ mà tức giận như vậy nha, em đâu có làm sai gì đâu.”

Ngu ngốc, ngay cả vì sao anh giận cũng không biết. Mặc Ân trừng mắt nhìn: “Em nhận sôcôla của bạn nam?”

“Không thể nhận sao? Sôcôla ăn rất ngon.”

“Anh mua cho em còn chưa đủ hay sao?” Kiếp trước của con bé này nhất định là hà mã, ngoại trừ thủy tinh đỉnh sát, cái gì cũng có thể nuốt vào.

“Nhưng mà em đang tích trữ thực phẩm, lúc đói bụng thì lấy ra ăn đó.”

“Em không sợ béo đến chết, không sợ gan nhiễm mỡ à.”

“Em đâu có mập đâu, em đã cố gắng giảm cân mà.” Tồn Ngải tủi phận.

“Có? Sao anh lại không phát hiện.” Mũi bắt đầu dài ra, trợn mắt nói dối.

“Không phải anh thích mấy người mỏng te như giấy à.”

Mắt Mặc Ân lạnh te nhìn Tồn Ngải. Làm sao anh có thể cho cô loại yêu cầu trình độ cao như thế nào, nhưng mà lại cố ý xoi mói cô, hắt cằm lên nói: “Đúng, anh rất thích mấy người mảnh khảnh.”

Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp chờ trở nên âm ỉ. “Được rồi, nếu anh thích thì...”

Khuôn mặt Tồn Ngải nhăn nhó vô cùng, khiến trái tim cứng rắn đến mức của Mặc Ân cũng không nỡ khiến cô khó xử nữa, vì thế thở dài một hơi. Lần này coi như xong!

“Nói thật xem, có rất nhiều người theo đuổi em?”

“Đưa thư tình có tính không?”

“Cái gì gọi là ‘đưa thư tình có tính không?’”

“Nếu không tính đưa thư tình chỉ có bảy thôi. Hai người tặng hoa, ba người tặng búp bê, hai người khác đến nhà em, mấy người kia đều nói họ là bạn trai em” Nhưng mà đâu có phải.

Mấy lời này vừa nói ra khiến mặt Mặc Ân nhú lại rất chặt, giống y hai con sâu lông. “Vậy nếu tính những người viết thư tình.”

Cô giờ tay đếm một hồi. “Ồi...Rất nhiều đó, em tính không hết.”

Nhiều đến mức không thể tính được.

Mặc Ân quét mắt nhìn Tồn Ngải từ trên xuống dưới. Cũng không phải xinh đẹp gì, chẳng qua chỉ có khuôn mặt còn nhìn được, chẳng qua hai chân cũng

có thể tính là đường được, mấy đứa con trai kia đối lâu với quãng sao.

“Sao em không nói với họ, sao mấy đứa kia lại tự nhận là bạn trai em?”

“Cũng chưa nói cái gì hết thì các bạn ấy đã hỏi em, ‘Tồn Ngải, cậu có bạn trai không?’, em thành thật trả lời, ‘Không có’, sau đó mấy bạn nói: ‘Từ giờ trở đi mình chính là bạn trai cậu.’ Nhưng mà anh... em thật sự chưa đi đâu với họ hết.”

Cứ thấy cô nàng dùng cách gì từ chối anh hai mà suy ra, cũng chẳng khó mà lý giải phản ứng của người khác.

“Lần sau nếu có đứa con trai nào còn hỏi em như vậy, em lớn tiếng trả lời, ‘Trước khi thi Đại học không muốn có bạn trai.’ Giọng nói phải kiên định, thái độ phải rõ ràng, không thể mơ mơ hồ hồ như vậy được.”

“Ừm, biết rồi.” Tồn Ngải gật mạnh đầu, trong lòng thuật lại một lần, giọng nói phải kiên định, thái độ phải rõ ràng.

Lúc thiếu niên, Mặc Ân đối xử với Tồn Ngải khá tệ, chỉ cần có việc gì liền đe dọa, ‘chỉnh’ cô lại.

Rất nhiều năm về sau khi nhớ đến những ngày tháng đó, Lã Mặc Ân lại nghĩ, có phải những năm kia anh đối xử với cô quá tệ, ông trời trừng phạt, thế nên mấy năm sau không thể ngừng yêu cô, không thể ngừng nhớ cô, không thể ngừng khắc khoải với cô.

“Anh...” Tồn Ngải vặn góc áo Mặc Ân thành đinh ốc, nhìn quần áo ở nhà trên tay anh, nên chần chờ một chút... Vậy là hai người không ra ngoài à, cho nên... Anh quên sinh nhật của cô rồi nha, cho nên anh, anh... Chu miệng lên, cô rất đáng thương.

Anh giặt áo mình về. “Em cũng lấy quần áo đi, anh tắm xong rồi em tắm.” Cô mặc quần áo anh mãi cũng thành quen rồi.

“Không phải, ý em nói hôm nay chúng mình không ra ngoài ăn à?” Tồn Ngải cúi đầu, thân thể như đồng hồ quả lắc, lắc tới lắc lui, lắc không ngừng.

“Mẹ nấu cơm rồi, sao phải ra ngoài ăn?”

Mặc Ân biết cô nhóc đang nghĩ cái gì. Bánh kem đã đặt trong tủ lạnh từ lâu. Tuần trước mẹ đã đặt bánh kem, đợi đến tối bố trở về sẽ cùng chúc mừng. Bố mẹ Mặc Ân đã đối xử với cô bé giống như người trong nhà bao năm qua.

“Ừm.” Tồn Ngải vô cùng thất vọng, hai vai buông xuống.

Mặc Ân bật cười. “Đi mở ngăn kéo nhỏ nhất bên trái của bàn học.”

Nói xong anh liền vào phòng tắm, nhanh chóng khóa cửa lại. Mặc Ân rất sợ cô phản kích quá mà bất chấp tất cả lao vào phòng tắm. Thân thể trần trụi của anh rất mắc tiền, không thể chỉ cung cấp để làm tham khảo.

“Ừm.”

Chắc lại là sách tham khảo nữa rồi. Có vài môn Tồn Ngải học không chắc, Mặc Ân lo sách ở trường không nuốt vào được, lại sợ cô đi xa nhà để mua, thế nên cứ mua hết quyển này đến quyển khác cho Tồn Ngải, viết bài nhiều đến mức tay muốn rớt.

Tồn Ngải mở ngăn kéo ra, đôi mắt tròn xoe chột mở lớn. “Là quà! Không phải sách tham khảo!” Cô phản kích vô cùng, hét lớn.

Yes, yes, yes. Anh chưa từng quên sinh nhật của cô nha. Tồn Ngải vọt tới cửa phòng tắm định mở cửa ra. Khóa rồi, tiếc quá.

Gõ cửa thật mạnh, nói với vào bên trong. “Anh, cảm ơn nhiều nha, cảm ơn anh nhớ sinh nhật của em, cảm ơn quà của anh!”

Nói cho hết lời, cô vọt tới bên giường, mở gói giấy ra. Đó là một con búp bê được làm bằng tay, có khuôn mặt trái xoan bé xinh của cô, có đôi mắt to, có mái tóc thắt bím hai bên, còn có đồng phục học sinh cùng đôi giày da anh mang cô đi mua.

Đáng yêu chết được! Tồn Ngải ôm chặt bé búp bê vào trong ngực, cười đến háo sắc, nhưng mà... ai để ý đâu.

Nhìn ba giây, lần thứ hai Tồn Ngải vọt đến cạnh phòng tắm, gọi lớn cho người bên trong nghe, “Anh, búp bê gọi là Tiểu Ngải Ngải được không?”

Mặc Ân không trả lời.

Cô chỉ nghe tiếng nước chảy.

“Anh, Tiểu Ân Ân cùng Tiểu Ngải Ngải làm người yêu được không?”

Người trong phòng tắm vẫn không để ý đến cô, hơn nữa còn cố tình hát hò gì đó.

“Anh, vậy... anh cũng làm bạn trai em được không?”

Tiếng hát tạm dừng trong năm giây, sau đó tiếp tục.

“Anh, anh làm bạn trai em, sau này có người hỏi thì em sẽ lớn tiếng trả lời là mình có bạn trai rồi, từ chối người ta luôn.” Mặt đỏ hồng, đúng là tỏ tình thật khiến nữ sinh lúng túng nhá.

Lần này tiếng hát hoàn toàn im lặng. Mặc dù Mặc Ân trong phòng tắm không nói chuyện, nhưng miệng đã toé toét đến tận óc.

“Anh, anh nói được không?”

“Anh, anh nói được không?”

“Anh, anh nói được không?”

Cùng một câu, Tôn Ngải hỏi liên tục mười lần, muốn biết câu trả lời của anh. Cách một tiếng, Mặc Ân mở cửa, vẫn còn chưa mặc quần áo vào, trên hông chỉ quấn cái khăn tắm.

Ầy ầy, ngượng ngừng ngượng ngừng... rất ngượng ngừng đó... Tôn Ngải thực sự rất xấu hổ, nhưng là nụ cười bên môi lại như kẻ trộm.

Anh nhìn cô, không hề chớp mắt.

“Anh, anh nói được không?”

Giọng nói Tôn Ngải nhỏ hơn một nửa, nhưng nụ cười lại không giảm đi. Mặc Ân không nói với cô được hay không, chỉ nhẹ nhàng mắng, “Ngu ngốc”, sau đó, một nụ hôn nóng bỏng phủ lên môi Tôn Ngải.

Năm đó, Lã Mặc Ân cao nhị, Tôn Ngải năm ba cấp Hai, hai người chính thức trở thành người yêu.

Mặc Ân biết rõ, Tôn Ngải rất ngốc, anh càng rõ chính mình yêu con nhóc này lại càng ngốc hơn. Bởi vì cả nhà đều biết anh thích cô, biết cô ngay từ lúc hoạch định cuộc đời mình. Thế nhưng cô bé con ấy còn hỏi mãi bên tai: “Anh, anh nói được không?”

Bạn đang đọc truyện *Khe Hở Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Mặc Ân uống rượu, không say, nhưng bước chân lại chềch choáng.

Văn phòng luật thắng một vụ lớn, anh mời toàn bộ nhân viên tổ chức liên hoan. Mấy anh em quá phấn khích, chúc rượu anh hết lần này đến lần khác, khiến Lã Mặc Ân cũng nốc vào không ít.

Lúc tan cuộc, Chu Li Uy muốn lái xe đưa anh về nhà, Lã Mặc Ân lại từ chối, bởi vì anh... không cho bất cứ người con gái nào cơ hội, cho dù ‘em gái’ hiện không ở bên cạnh, cho dù Lã Mặc Ân có dư yếu tố để ăn vụng.

Tốt nghiệp Đại học, hoàn thành nghĩa vụ quân sự, Lã Mặc Ân trực tiếp đi làm. Thành tích tốt, việc xin vào Viện nghiên cứu không phải là vấn đề gì lớn, nhưng một lòng Lã Mặc Ân muốn kiếm tiền, muốn lấy Tôn Ngải về nhà nhanh thật nhanh.

Lã Mặc Ân yêu Tôn Ngải, rất nhiều năm.

Bắt đầu từ khi nào? Nhà trẻ? Không, anh cũng chẳng trưởng thành sớm như vậy. Tiểu học? Ánh mắt Lã Mặc Ân tề đến thế sao, có thể nào lại tùy tiện đi yêu một quả banh?

Thật lòng, ngay cả bản thân Lã Mặc Ân cũng không rõ ràng. Có lẽ, là bắt đầu từ những ngày cô bé con ấy lẻo đẻo sau lưng anh gọi “anh trai”, anh đã yêu. Có lẽ, chính là lúc cô ấy xem nhà anh như chính nhà của mình, mọi thứ cứ qua lại tự nhiên, anh đã yêu. Cũng có lẽ, khi cô ấy ba lần bảy lượt ngủ trên giường anh, mà anh chợt phát hiện, giường của mình cứ phảng phất hương thơm nhẹ nhàng nào đó...

Tóm lại, Lã Mặc Ân thích nghe cái giọng khe khẽ gọi ‘anh trai’ của Tôn Ngải, yêu cái cách hai gò má đỏ ửng lên, yêu cái cách cô làm nũng nắm lấy tay mình: “Anh, chúng ta phải tương thân tương ái, yêu nhau thật lâu, thật lâu, thật lâu nha.” Cũng yêu cái cách cô bé con chẳng bao giờ biết ngượng ngừng là gì, chỉ chỉ vào ngực mình nói với anh: “Anh, ý Tôn Ngải là gì ư? Chính là, nơi này của em đó, có rất rất nhiều tình yêu, anh có thể tận lực mà sử dụng, không cần lo lắng xa xỉ hay lãng phí gì hết. Bởi vì tình yêu của em đối với anh là vô tận không có điểm dừng, dùng bao nhiêu cũng không hết á.”

Anh cả Mặc Thừa nói: “Cậu đối với Tôn Ngải là quen, không phải yêu.”

Lã Mặc Ân không đồng ý. Cảm giác tự đáy lòng này, so với bất kỳ ai, anh hiểu chính bản thân mình.

Anh hai Mặc Vũ nói: “Li Uy là một cô gái tốt, nếu có thể thì cậu hẳn nên cho cô ấy một cơ hội.”

Đối với câu nói của anh hai, Lã Mặc Ân chỉ thờ ơ cười, bởi vì có nhiều cô gái tốt trên thế giới này lắm, nhưng người mà Lã Mặc Ân anh muốn cho cơ hội, chỉ có cô bé học trò Tồn Ngải mà thôi.

Nhớ đến Tồn Ngải của mình, Mặc Ân lại bất tri bất giác mỉm cười.

Ngón tay lấy chìa khóa run run, Lã Mặc Ân mở cửa, so với bình thường còn lâu hơn, nhưng lúc nhìn thấy phong thư màu hồng nhạt trong hộp thư, trái tim lại chợt đập mạnh.

Anh dùng sức đóng cửa lại, đi nhanh vào nhà, rót liền mấy cốc nước lạnh uống, cố gắng đẩy cảm giác văng vát đi.

Mở thư ra, vừa nhìn thấy câu nói đầu tiên quen thuộc, đôi môi lại cười.

Anh, anh vui không? Em rất hạnh phúc.

Em đi Nhật Bản xem hoa anh đào đó nha. Anh biết không, mấy công ty du lịch bây giờ kéo khách lắm, sắp xếp cả đoàn ngồi dưới tán cây ăn cơm hộp, ngắm hoa anh đào. Những người Nhật Bản sống ở nơi đây nhất định sẽ không vui đâu. Đây vốn là hoạt động truyền thống của dân tộc họ, bây giờ lại bị một đồng người ngoại quốc làm tu hú chiếm tổ.

Nhưng mà vận khí của bọn em cũng không tốt, trời bỗng nhiên đổ mưa to, mấy người không mang theo ô đành phải ngoan ngoãn ngồi trên xe ngắm hoa anh đào, ăn cơm hộp, còn mấy người có cầm ô theo thì xuống xe dạo chung quanh.

Anh đoán xem em có mang ô không? [Nhất định là anh sẽ đoán em không mang.]

Haha, sai rồi nhé, em có mang ô, nhưng mà em đã cho một bác trong đoàn mượn, lúc xuống xe mắc mưa.

Khoan hãy mắng em. Em thề, đây là một cơn mưa lãng mạn nhất em từng thấy. Nếu cho em chọn lại một lần nữa, em vẫn sẽ đi chơi. [Làm ơn, đó là mưa hoa anh đào nha, không phải lúc nào muốn chơi cũng có thể chơi được, anh hiểu không?] Trọng điểm là, em không có bị cảm gì hết, cũng không sinh bệnh. Em trời sinh có máu cá sấu, thân thể cường tráng không có thiên địch đó.

Anh trai, anh có biết, em rất rất rất yêu mưa, mà không chừng anh nói đúng, em thật sự là con gái riêng của Thần biển Poseidon.

Anh, mấy câu chuyện anh kể, và cả chuyện cây nhãn kia nữa, em còn nhớ.

Anh thật sự rất xấu bụng đó, biết rõ em ngượng rồi còn cố ý gài em nữa. Có bạn trai như anh, quả thật là bất hạnh khủng khiếp nhất trong đời em.

Nhưng mà, em muốn sửa lại vụ này một tí. Lật lại bản án coi, hôm đó không phải là em đi tắm mưa, mà là tức giận.

Em giận anh cùng cái chị Chu Li Uy kia sao lại đi gần đến thế. Em đang ghen đó, chị í làm sao có thể dựa vào anh như vậy, làm sao có thể một lần, hai lần, ba lần chạy đến nhà anh. Đó là đặc quyền của riêng em thôi đó. Ày, nói cho rõ ràng, ai mới là bạn gái chính thức của anh chứ, em đây đã định anh từ lâu rồi, được không?

Em tức đến bẽ bụng luôn, liền đem quả sinh nhật chuẩn bị cả một năm chôn dưới gốc nhãn ấy. Không tiễn, thế mà lại gặp chuyện bi thảm, trời mưa ầm ầm, đã thấm càng thêm thấm. Em tủi thân muốn gọi to, không nghĩ tới anh lại gọi em trước tiên, hại em nuốt mấy tiếng vừa định quát tháo vào họng.

Em rất đáng thương nha, thế mà anh còn muốn đánh em nữa. Anh xem tình huống đó coi, nếu em mà không leo lên cây thì còn chỗ nào để trốn chứ?

Anh, cây nhãn ra trái chưa? Em rất nhớ vị của cây nhãn đó.

Anh hai từng hỏi em, “Vì sao thích ăn nhãn thế?”

Ảnh nghĩ sai rồi, em vốn cũng đâu thích ăn đâu, nhưng ba Lã nói cho em biết, cây nhãn là cây sinh mệnh của anh, vì thế cây nhãn đối với em mà nói, có một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Em yêu chủ nhân của nó, thế nên cũng yêu nó vào tận xương cốt mình. Em thích mỗi lúc dựa vào thân nó đọc sách, nghĩ đến nhiều chuyện khác nhau, yêu mấy quả nhãn giòn ngọt vào bụng mình, yêu lúc tâm sự với nó, yêu khi em ôm nó, gọi tên nó, cọ người vào nó.

Đối với em mà nói, nó chính là Tiểu Ân Ân của em.

À nói đến đây em muốn kể cho anh nghe chuyện đau lòng này, Tiểu Ngải Ngải nhà em đã rớt mất phải rồi. Em lật tìm khắp mọi nơi, không thiếu chỗ nào cả, cơ mà vẫn không thấy. Có thể là cô dọn vệ sinh đã quét đi mất rồi, hại tâm trạng của em tệ suốt mấy ngày liền. Tiểu Ngải Ngải đáng thương đã biến thành rỗng một mắt. Em không biết khi dùng một mắt để nhìn thế giới này thì không gian có thể trở nên méo mó không.

Em sợ em ấy sẽ mất luôn con mắt kia nên lấy chỉ với kim khâu mấy bận, ý là muốn khâu chặt cho cố định lại thôi, đâu có biết là khâu không tốt, khiến con mắt bên trái như bị khuyết tật luôn.

Tất cả đồ vật rồi sẽ có ngày hư. Mọi sinh mệnh trên thế giới này rồi sẽ già, rồi sẽ chết. Em rất ghét những cảm giác như thế, thật hy vọng thời gian có thể ngừng lại một giây này.

Anh trai, trộm hỏi anh một câu nha, Chu Li Uy vẫn thăm thiết với anh lắm sao?

p.s. Em thích bì thư màu hồng, vì nó cho em cảm giác yêu đương đó.

Em gái Tồn Ngải.

Đọc xong thư cô, Mặc Ân không đi tắm rửa, tìm một cái xềng, mở cái đèn lớn nhất trong sân ra, từng xềng từng xềng đào lấy bảo vật dưới gốc nhãn. Một màn này, nếu người không biết chuyện nhìn vào, nhất định sẽ hiểu lầm anh nửa đêm nửa hôm đào mộ táng người.

Không tốn bao nhiêu sức lực, Mặc Ân đào lên một cái hộp sắt, gói giấy bao quanh đã bị phân hủy, hộp sắt cũng đã bị gỉ sét nghiêm trọng. Anh đặt hộp qua một bên, động tác nhanh hơn, lấp hết bùn đất trở về. Bởi vì anh đã hứa với cô học trò nào đó, sẽ phải chăm sóc kỹ lưỡng cái cây sinh mệnh này.

Về phòng, Mặc Ân lấy khăn lau bùn đất trên mặt hộp rồi mở ra, bên trong còn có một bình thủy tinh màu đục. Lắc lắc bình thủy tinh, bên trong nữa lại có rất nhiều tờ giấy nhỏ. Rút nút lọ, rất nhiều những cái cuốn nhỏ nhỏ, bên trong đó có chứa mấy mảnh giấy bé xíu.

Lã Mặc Ân cầm lấy một cái, bên trên viết.

Mình hy vọng trước năm hai mươi lăm tuổi có thể gả cho anh trai, sinh hai đứa nhóc nghịch ngợm, trồng một cây ôi và một cây vải trong sân.

Mở ra tấm thứ hai.

Mình hy vọng có thể học cách rán bít tết nhanh nhanh, đi so với Chu Li Uy.

Mở ra tấm thứ ba.

Mình hy vọng ông trời có thể giúp một phen, khiến cho Chu Li Uy thi Đại học Châu phi, rồi xa khỏi anh trai.

Mặc Ân bật cười. Nào có ai mang hy vọng của chính mình làm quà sinh nhật cho người khác.

Tồn Ngải không thi được vào trường Trung học của Mặc Ân, không thể làm đàn em của anh lần hai, mấy hoạch định đều tan tành, nhưng dù sao đầu của cô bé cũng có giới hạn, cũng không thể ép buộc rồi làm khó người ta.

Cho nên mục tiêu kế tiếp của Mặc Ân là ép Tồn Ngải thi vào trường đại học của mình để hai người lại có thể đàn anh đàn em chung một trường. Bởi vậy cô bé Tồn Ngải vừa mới học cao nhất, anh liền cho cô một đồng bài thi vĩnh viễn làm không xong. So với thầy giáo lớp học thêm, Mặc Ân càng khủng bố hơn với Tồn Ngải.

Ở năm cấp ba ấy anh quen một cô gái tên là Chu Li Uy, đáng vẻ xinh đẹp, cũng có khí chất, là nữ thần trong cảm nhận của mấy nam sinh trong trường.

Cô bạn này khá bạo, lần đầu tiên gặp mặt đã nói với anh: “Chào, tôi là Chu Li Uy, năm ba lớp mười tám. Tôi đã để ý bạn rất lâu, là một nam sinh có năng lực lãnh đạo, hy vọng chúng ta có thể làm bạn với nhau.”

Lã Mặc Ân mỉm cười, không phản đối. Thời kỳ này, nội tiết tố trong cơ thể cũng giảm bớt, tính tình của anh rõ ràng tốt hơn nhiều, tuy rằng vẫn còn rất lạnh lùng, nhưng quan hệ đối với người khác cũng không tính là tệ.

Chu Li Uy nói: “Lần đầu tiên tôi chú ý tới tới bạn là khả năng hùng biện tuyệt vời của bạn. Bạn có một cái lưỡi tốt, mọi suy nghĩ đều có logic, thật khiến cho người ta ngạc nhiên. Bạn đã nghĩ mình muốn học gì khi lên Đại học chưa?”

Lã Mặc Ân cũng từng chú ý tới Chu Li Uy, không chỉ vì cô bạn này thường xuyên lên bảng danh dự của trường vì thành tích tốt, mà bọn họ cũng từng làm đối thủ của nhau trong vài cuộc thi hùng biện, nhưng anh chưa bao giờ chủ động nói chuyện.

“Đều cấp ba, đương nhiên tôi có nghĩ tới.” Lã Mặc Ân đã hoạch định mục tiêu của mình từ lâu, cũng cố gắng đi trên một con đường để tiến tới. Đã nói, Lã Mặc Ân là người biết sức mình, thanh niên có kế hoạch mới sống tốt trong thời đại này được.

“Bạn muốn học gì?” Cô bạn hỏi.

“Luật.”

Chu Li Uy ngẩn người ra, nụ cười hoàn mỹ nở trên môi. “Thật tốt quá, tôi cũng vậy, hy vọng tương lai làm một luật sư. Nhưng tôi nghĩ...so với bạn, tôi sẽ thành danh sớm hơn.”

Lã Mặc Ân không trả lời, nhưng mày nhíu lại. Cô gái này nói rất chắc chắn, chắc chắn đến mức khiến người ta cảm thấy cô ta quá kiêu ngạo.

Chu Li Uy không để ý tới việc người khác nghĩ mình kiêu ngạo, bởi vì kiêu ngạo là chuyện mà chỉ những người có năng lực mới làm được.

“Đừng quên, bạn vẫn còn một thời gian phải tham gia quân ngũ. Thời gian đó đủ để tôi bỏ xa bạn.”

“Không nên nói chắc như vậy, cô không biết giấy phép hành nghề rất khó lấy sao?” Lã Mặc Ân hắt một gáo nước lạnh.

“Đối với người khác mà nói, đó đúng là một loại phiền phức. Nhưng đối với tôi, thì cứ chưa bao giờ thành một vấn đề.”

“Cô rất tự tin.” Lã Mặc Ân bật cười. Cô gái này thật sự vô cùng tự tin, nhưng... cũng không khiến người ta ghét được.

“Đây là tính chất đặc biệt của một người phụ nữ mạnh mẽ.” Cô nàng giơ một ngón trỏ, lắc lắc trước mặt anh. “Ai cũng đừng nghĩ ngăn cản tôi trở thành người như thế.”

Mặc Ân nhướn mày. Chu Li Uy đúng là không giống với người thường. Cô ta hào phóng, tự tin, phong thái nói chuyện cao ngạo như một nữ hoàng. So với những cô gái đứng nói chuyện với anh mà mặt đỏ, cả buổi không nói nên lời nào, người này, có thể nhận làm bạn bè.

"Cô thật... khác."

“Bạn muốn tôi giả vờ đáng thương, giả vờ ngượng ngùng? Như vậy rất phiền phức.” Chu Li Uy ghé sát người vào, thấp giọng: “Và càng phiền phức hơn với chức vụ luật sư.”

Nói xong, Chu Li Uy cười to, mà Lã Mặc Ân cũng cười theo. Đó chính là cảm giác thoải mái khi gặp được kỳ phùng địch thủ.

Lúc hai người đi ra khỏi trường học, một học sinh lái xe ô tô lướt đến từ phía sau. Không thể đoán được là, cánh tay trái của Chu Li Uy bị quệt, khiến cô nàng mất trọng tâm, thiếu chút nữa té ngã. Rất may mắn, Lã Mặc Ân nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, không để cô nàng hôn môi với mặt đất.

“Cảm ơn.” Chu Li Uy đứng thẳng, vỗ vỗ tay áo.

“Không khách sáo.” Lã Mặc Ân buông tay. Chu Li Uy cắn môi, dò xét nhìn thoáng qua một cái, tự nhiên nói: “Chuyện vừa lúc này, tôi có thể giải thích rằng – là nhân duyên trời định, ông trời cố ý sắp xếp cho chúng ta trở thành người yêu?”

“Không thể.”

“Vì sao không thể?”

“Bởi vì là một người phụ nữ mạnh mẽ tin tưởng mình sẽ chiến thắng cả trời, không phải là tin tưởng vào cái gọi là duyên trời định.”

“Nghe có vẻ làm người phụ nữ mạnh mẽ rất chịu thiệt.” Cô nàng thở dài một tiếng.

“Tỉ dụ?”

“Cậu có thể giẫm nát một đám đàn ông dưới chân, bề ngẩng nhìn thiên hạ.”

“Thật sự là cảm ơn, bạn đã hình dung một người phụ nữ mạnh mẽ thành Hitler. Quên đi, tôi đoán bạn đã có người yêu.” Chu Li Uy vẫy vẫy tay.

Mặc Ân không phủ nhận, gật đầu. “Đúng, tôi đã có người yêu.”

“Cô ấy là một người thông minh đáng yêu chân thành thiện lương dịu dàng?”

Anh nghiêm túc nghĩ lại, rồi lắc đầu. “Cô ấy tự do phóng khoáng, nhưng tôi thích.”

Đây là trọng điểm. Cho dù Tôn Ngải có một ngàn khuyết điểm, tìm không thấy nửa ưu điểm gì, nhưng là anh vẫn thích cô, yêu cô, căn bản chẳng cần điều kiện nào cả.

Chi Li Uy cười khế, trong nụ cười có hai phần mất mát: “Đã biết, chúc bạn và người yêu hạnh phúc.”

“Cám ơn.”

“Nhưng... tôi vẫn phải nói cho bạn biết một chuyện. Tôi rất thích làm một bánh xe phòng hồ. Nếu ngày nào đó hai người chia tay, hãy nhớ đến tôi đầu tiên.”

Anh lắc đầu, so với sự kiêu ngạo lúc này của Chu Li Uy, thì lại càng chắc chắn hơn, nói: “Cô không có cơ hội này.”

Hai người nhìn nhau cười, nói hẹn gặp lại xong, anh đứng trước cổng trường chờ Tôn Ngải.

Cả hai đã hẹn nhau, hôm nay đến lớp luyện thi. Chỉ còn một năm nữa đã đến kỳ thi tuyển của Lã Mặc Ân, từng giây từng phút phải nắm chắc mà tiến lên, không có thời gian giúp cô học thêm, đành phải giao môn Số học của Tôn Ngải cho giáo viên ở lớp.

Mặc Ân nhìn đồng hồ đeo tay. Thời gian không còn sớm, tại sao Tôn Ngải vẫn chưa đến?

Lại chờ thêm năm phút, anh rút di động, nhấn số gọi điện: “Trừ Tôn Ngải, em đang ở đâu?”

“Ở cổng trường của anh í.”

“Tại sao anh không thấy em?” Anh nhìn chung quanh.

“Sao anh thấy em được chứ, bận đến vậy mà.” Tồn Ngải đã uống nguyên một vò dấm chua, giọng điệu cũng chua.

“Em đang nói cái gì thế?”

“Không phải sao? Vội vàng nói chuyện với người đẹp, vội vàng ôm người đẹp vào lòng thì còn tâm trạng đâu mà thấy em.”

Cô bé đang ghen?

Đôi mắt cười khiến môi anh cũng kéo lên. Thì ra là cô bé con này cũng đã trưởng thành rồi. Ngu ngốc như thế rốt cuộc cũng đã hiểu được giữa nam nữ không thể chấp nhận được người thứ ba. Vô cùng tốt, anh có thể lợi dụng điểm này ép Tồn Ngải giữ khoảng cách với anh hai, đặt chính sách an toàn lên hàng đầu.

Mặc Ân không tức giận, ngược lại có chút vui mừng. Bởi vì dục vọng muốn chiếm đoạt hoàn toàn đối phương, là tính chất đặc biệt của tình yêu.

“Cho nên em quyết định kiểm chỗ nào đó rình coi, không muốn đi ra?”

“Đúng, em thích rình coi đó, tự anh đi học luôn đi.” Cô bé con nói giọng mũi, còn hừ một tiếng.

“Thật đáng tiếc... Nếu em đã không muốn đi ra, anh đây gọi điện cho Chu Li Uy, hẹn cô ta đi cùng.”

“Ai là Chu Li Uy?” Giọng nói của Tồn Ngải cao vút, giống như cầm hai cây đinh sắt bên trong vậy.

“Người đẹp em vừa nói đấy.”

Hừ, thì ra tên cô ta là Chu Li Uy! Chỉ nghe một lần, Tồn Ngải đã ghi nhớ ba chữ này vào đầu thật chắc.

“Anh nói đáng tiếc, là đáng tiếc cái gì?” Cô rầu rĩ hỏi ngược.

“Không có gì, em về nhà trước đi, anh sẽ tìm thời gian hỏi thăm lớp học thêm cho em. Đến lúc đó em tự mình đi học.” Mặc Ân chuyển đề tài.

“Rốt cuộc các người đi đâu?” Giọng điệu nóng nảy.

“Không có việc gì, em ngoan ngoãn về đi. Thời tiết không tốt lắm, có lẽ trời sẽ mưa, em về nhà sớm một chút, đừng chạy loạn, sẽ mắc mưa, có biết hay không?”

“Em không muốn, anh nói đi anh nói đi, anh đi đâu?”

Tồn Ngải quýnh lên, theo bản năng bay ra khỏi cây cột mới ẩn nấp. Vì thế, Lã Mặc Ân đã nhìn thấy. Anh cười khẽ, ngắt di động.

“Này này, nói cho rõ nha, sao lại cúp điện thoại chứ...” Cô bé con vẫn còn nói to với điện thoại.

Mặc Ân sai ba bước dài tới cạnh Tồn Ngải, búng trán cô thật mạnh. “Ngắt điện thoại vì phí rất mắc.”

Nhếch miệng, siêu tui thân. Cô kéo lấy cánh tay áo anh, hỏi tới: “Rốt cuộc anh cùng Chu Li Uy đi đâu?”

“Tên của cô ta em vừa nghe đã nhớ kỹ rồi?” Anh liếc mắt.

“Đúng vậy, cũng chẳng khó.” Tồn Ngải chu miệng nói.

“Không khó? Nếu em có thể nhớ tên mấy nhân vật lịch sử thì lợi hại rồi.” Anh lại gõ đầu cô một phen.

“Nói cho em đi, mấy người muốn đi đâu?” Tồn Ngải ôm tay anh cọ cọ.

Lã Mặc Ân lắc đầu, rút ra hai vé xem phim trong túi quần, phe phẩy trước mặt cô.

“Mấy người đi xem phim” Cô chu miệng lên.

“Ngu ngốc, không phải ‘mấy người’, là ‘chúng ta’.” Anh thực sự không chịu nổi, trừng mắt nhìn.

Tồn Ngải nở nụ cười, khuôn mặt đỏ hồng ngượng ngùng. “Cho nên cái kia, chúng ta... là Lã Mặc Ân cùng Trữ Tồn Ngải nha?”

Anh rất rất muốn gõ gõ đầu cô thêm mấy phát. Nếu không sợ Tồn Ngải ngốc đi thì đã sớm động tay. “Không đúng, là Lã Mặc Ân cùng Trữ Ngu Ngốc.”

Tồn Ngải chưa từng sợ nắng, nắm lấy tay Lã Mặc Ân, mười ngón tay quấn chặt, dán mặt trên cánh tay anh, giọng nói khe khẽ mềm mại: “Anh trai.”

“Sao hả?” Một tiếng hừ mũi.

“Em thấy, tuy cái cô Chu Li Uy kia rất xinh đẹp, nhưng là ráp tâm bất lương, cố ý đùa giỡn, cố ý ngã lên người anh đó.”

“Ngốc à, đó là ngoài ý muốn, có người đụng vào.”

“Nói không chừng đó là người của cô ấy nha, là cô ấy sắp xếp này nọ, bằng không sao hôm nay lại tông vào, rồi còn cố ý khi ở bên cạnh anh thì cô ấy bị đụng phải, còn vô cùng vừa vặn, ngã thẳng vào lòng anh luôn kia.”

Vừa nói xong vừa vỗ vỗ ngực anh, nơi vừa bị Chu Li Uy chạm qua. Chỗ này, khó ngửi chết được.

“Quay tơ ra kén hả cô? Em là Mori Kogoro chắc? Được rồi, em nên thi ngành Luật đi.”

Thi... Ày, a, á, này... Cô vội vã nói sang chuyện khác.

“Anh, tui mình đi xem phim đi?”

Lã Mặc Ân xem từng cái một, đọc tất cả mọi hy vọng ước nguyện của Tồn Ngải xong, chọn một vài tấm, dùng đinh mũ, cố định lại.

Lại đọc những dòng chữ trên ấy lần nữa.

Mình hy vọng có anh trai có thể vẽ tấm phác họa Trữ Tồn Ngải cho mình.

Anh đoán, lúc Tồn Ngải viết tờ giấy này, là vì cô nhìn thấy anh đang ngồi vẽ ở lớp mỹ thuật tạo hình. Lã Mặc Ân vẽ khá đẹp.

Mình hy vọng có thể để dành đủ tiền mua Swarovski.

Vòng Swarovski? Hình như là bạn học của Tồn Ngải nói cho cô biết.

Cô bé nói với anh, mỗi một hạt thủy tinh là một tình yêu hoàn mỹ. Tất cả những đôi yêu nhau đều có chung một hạt thủy tinh như thế, mà vòng thủy tinh Swarovski rất có tiếng.

Mình hy vọng lúc gả cho anh trai có thể mặc trang phục của Scarlett O’hara trong “Cuốn theo chiều gió” nha, dùng rèm cửa nhà làm một bộ váy màu xanh biển.

Mặc Ân lắc đầu mỉm cười. Lần đó cả hai cùng nhau xem bộ phim mẹ cất rất lâu – “Cuốn theo chiều gió”, đó là bộ phim điện ảnh thật cũ.

Mình hy vọng lúc đến kỳ kinh nguyệt không đau như vậy nữa.

Mình hy vọng không cần cầm bút viết chữ.

Anh gom hết những mẩu giấy còn lại vào một chiếc hộp giấy mới, sau đó dọn dẹp lại phòng khách sạch sẽ.

Thực quy luật, Lã Mặc Ân vào phòng tắm, tắm rửa, sau đó mở máy tính hồi âm. Cũng rất quy luật, anh chợt nhớ tới Tồn Ngải của mình, nụ cười ngọt không nhận được khiến hàng mày giãn ra. Mỗi lần nghĩ đến cô bé con như thế, anh luôn không nhận được.

Em, anh rất vui vẻ, bởi vì em hạnh phúc.

Và có một vài chuyện anh nói rõ.

Thứ nhất, anh sẽ gửi cho em một Tiểu Ngải Ngải mới. Lần này, kính mong em chăm sóc thật kỹ, đừng để em ấy biến thành Helen Keller.

Thứ hai, ai nói cá sấu không có thiên địch? Thiên địch của nó chính là loài người. Con người có thể rút gân nó, lột da nó, ăn thịt nó. Cho nên, không sợ chết đi, lần sau mà em còn mắc mưa nữa coi, xem anh lột da em như thế nào. Cho dù mưa hoa anh đào gì đó lãng mạn đến đâu, cho dù nước mưa em làm nhiệt huyết sôi trào như thế nào cũng không được, biết chưa?

Thứ ba, anh đã đào bình thủy tinh ấy lên, cũng phân loại xong. Anh đem “Đã hoàn thành” cùng “Chưa hoàn thành” phân riêng, trong đó có một tờ viết – Mình hy vọng trường phòng giáo dục nhanh nhanh đổi người.

Chúc mừng em, bây giờ trường phòng đã đổi người, nhưng học sinh trung học cũng chẳng thoải mái được bao nhiêu so với em dạo đó, có thể thấy được, những áp lực như thế này thì căn bản một chức trường phòng giáo dục nhỏ nhỏ không có trách nhiệm. Anh nghĩ, người chịu trách nhiệm, phải là mấy ngàn năm qua, khoa cử thâm sâu của người Trung Quốc, cùng với việc cha mẹ luôn hy vọng con trai thành rồng con gái thành phượng.

Mặt khác, có một tờ khiến cho anh cảm thấy rất phức tạp, bởi vì bên trên viết – mình hy vọng có thể luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trào, xử lý toàn bộ những người bắt nạt chèn ép mình.

Thân là luật sư, anh không tán thành em hoàn thành nguyện vọng này. Nhưng để anh đoán thử xem nào, người khiến em có thể tức đến mức muốn hành

hạ kia, có phải là cô gái thường xuyên ép em đưa bài thi để chép?

Có chuyện, anh luôn luôn không nói cho em biết. Nhưng anh nghĩ, thời gian lâu như vậy rồi, em nghe một chút cũng không sao.

Có lần trường em tổ chức cuộc thi hùng biện tiếng Anh toàn thành phố, anh đại diện trường mình đến dự thi. Thi xong, anh một mình đến phòng học tìm em, không nghĩ tới vừa đến lầu hai đã nghe một tiếng khóc trong toilet ở cầu thang.

Tiếng khóc kia khiến anh cảm thấy rất quen thuộc. Đúng, là quý khóc nè em chứ còn ai.

Anh tới gần toilet, nghe một cô bạn nữ hơi to con, hùng hổ bảo: “Mượn bài thi xem một chút thi chết nhau à.”

Em vừa khóc vừa nói: “Không thể làm thế được. Đó là ăn cắp, là hành vi trái pháp luật, sẽ bị phạt mà.”

“Mi không nói, ta không nói, ai sẽ biết.”

“Đừng mà, anh trai tôi bảo không thể tiếp tay cho người có tội.”

Nghe câu này anh thực sự cảm thấy kiêu hãnh vô cùng. Thì ra anh giáo dục em thành công đến như vậy.

“Mi còn nhiều chuyện nữa ta đánh bây giờ!”

Nói xong, cô bạn kia giơ tay lên. Anh vội đến cửa toilet mới phát hiện bạn ấy cũng không đánh thật, mà em lại khóc ầm ĩ, hai tay ôm đầu, miệng còn lẩm nhẩm, “Đừng đánh tôi, cậu cố ý gây thương tích cho người khác, tôi có thể tố cáo cậu...”

Đối với những tình huống như thế này anh cũng không biết nên khóc hay nên cười thì tốt hơn? Cô bạn học kia hình như sợ em khóc ầm ĩ khiến giáo viên tới, cảm giận nhìn em trừng trừng rồi bỏ đi.

Anh chờ bên ngoài, thấy bạn ấy, tóm bạn ấy lại, kéo đến sân bóng rổ. Nhưng điều khiến người ta nghi ngờ là, cô bạn ấy lại chẳng gào thét phản kháng gì, chỉ ngây người nhìn anh, giống như anh là quái vật ngoài hành tinh vậy.

Ở sân bóng rổ, anh đe dọa cô bạn ấy thế này, “Tôi là anh trai của Trữ Tồn Ngải, nếu cô còn dám bắt nạt Trữ Tồn Ngải, tôi nhất định sẽ khiến cho người khác biết hành động phách lối tội tệ này của cô.”

Anh không biết sau lần đó cô bạn ấy còn có bắt nạt em nữa không, nếu không đúng sự thật... Em cũng không cần để ý đến cái nguyện vọng gọi là Cửu Dương Bạch Cốt Trảo đó nữa.

Gần đây thời tiết không ổn định. Và vẫn là câu nói kia, em muốn đi Bắc Cực hay Nam Cực đều được, không cần phải lo lắng đến chuyện tiền bạc, nhưng là phải biết tự chăm sóc chính bản thân mình, chọn một công ty du lịch thật uy tín. Anh xin em đừng bao giờ đi du lịch một mình. Một cô gái mà đi như vậy sẽ khiến anh rất lo lắng. Còn nữa, đây là điều quan trọng nhất. Nếu anh biết em lại mắc mưa rồi cảm rồi hắt xì, anh sẽ lập tức ngưng hẳn tiền viện trợ, hiểu chưa?

Anh trai Mặc Ân.

Mặc Ân mở trang web, chép số điện thoại cùng địa chỉ, sau đó dựa người vào ghế, tưởng tượng đến biểu cảm của cô bé con khi nhận quà, nghĩ nghĩ một lúc, trong lòng lại thấy ngọt.

Hai mươi bảy ngày sau, Tồn Ngải nhận được một bưu kiện rất lớn. Bên trong là một bức tranh anh tự phác họa, nữ nhân vật chính là Tồn Ngải, còn có một dây chuyền mảnh với mặt hình chú bướm bằng pha lê, còn có một bộ váy màu xanh, giống hệt như lễ phục của Scarlett O'Hara, một bút i-pen dùng để viết ghostwriter notes [1], mấy hộp thuốc bổ máu, cùng với rất nhiều rất nhiều những thứ cô đã từng ước nguyện, nhưng lại lãng quên từ lâu.

Quan trọng nhất là hai chú gấu bông, một giống anh, một giống cô, một chú tên là Tiểu Ân Ân, một bé tên là Tiểu Ngải Ngải. Nếu có một ngày bọn họ không thể tiếp tục thương yêu nhau nữa, anh hy vọng, hai đứa nhóc này có thể thay hai người, tiếp tục yêu thương đối phương.

Năm nay Tồn Ngải thi Đại học, cùng trường với anh nhưng lại khác khoa. Chuyện này đối với Tồn Ngải mà nói, chỉ cần dùng cố gắng và may mắn mới có thể làm được. Cô làm được, bởi vì cô có một anh trai tốt nhất trần đời.

Cả hai hẹn nhau lên sân thượng nhà Mặc Ân chúc mừng. Anh mua bia, một cái bánh ngọt cùng những đồ ăn vặt cô thích ăn nhất, vừa ăn vừa nói nói cười cười vui vẻ. Lã Mặc Ân nói với cô, những môn học tự chọn nên chọn giáo sư nào thì tốt, mà cô lại nói: “Vì an toàn của Chu Li Uy, tốt nhất là anh trách xa cô ta ra ba kilômét, bởi vì từ giờ trở đi...” Tồn Ngải dùng hai ngón tay so so mắt của mình, rồi lại chỉ chỉ mặt anh. “Em lúc nào cũng sẽ theo dõi anh hết đó.”

Chu Li Uy cùng Mặc Ân cùng thi vào một trường Đại học, cùng một khoa, cùng tham gia một hội nhóm, mục đích theo đuổi Lã Mặc Ân vô cùng rõ ràng.

May mắn Lã Mặc Ân rất lạnh lùng, và cô nàng kia mà còn trực tiếp, anh sẽ lần càng xa. Nhưng trốn xa như thế nào thì bạn học vẫn là bạn học, lúc nào cũng có thể gặp nhau. Cũng hên, có một bạn nam khác đang theo đuổi Chu Li Uy, điều này không chỉ khiến anh nhẹ nhàng thở ra, cũng làm cho tâm trạng của Tồn Ngải vui vẻ.

Anh ôm bụng cười to, nói: “Thảm rồi, vậy em muốn mình là địch với toàn sinh viên nữ trong trường à?”

“Vì sao?” Tồn Ngải há hốc mồm.

“Bởi vì một nửa sinh viên nữ trong trường yêu thầm anh rồi.”

“Hừ!” Phản ứng của cô là một giọng mũi cũng một cái bĩu môi.

“Về phần Li Uy, em yên tâm, cô ta đã có bạn trai.” Mặc Ân nhắc nhở.

“Sao anh biết được đó là vì cô ấy đang muốn làm anh buồn lo cảnh giác mới tìm đại một tên bạn trai làm cảnh? Nói không chừng, cô ấy muốn từ bạn thân rồi thành lập mối quan hệ mới với anh đó.” Lấy lui để tiên, có nghe hay chưa hả? Lại mềm buộc chặt, chắc cũng chưa nghe đi? Đúng là đồ ngốc. “Ừ, Kogoro Mori đã chuyển thành chuyên gia về giới tính rồi.” Anh giật nhẹ mái tóc cô, kéo đầu cô sang một bên. Thuận thế, Tồn Ngải dựa mình vào lòng anh.

“Con gái là một chuyên gia giới tính trời sinh rồi, phái nữ luôn hiểu thấu đáo chuyện tình yêu so với đám con trai nhiều lắm.”

“Nói như thật vậy sao.” Mặc Ân cười nhạo.

“Vốn là thật mà. Cho dù hai người kia không diễn mà là người yêu thật sự của nhau, anh làm sao mà biết được bọn họ sẽ ‘thiên trường địa cửu’? Nói không chừng, so sánh tới so sánh lui, đám cô ấy còn có thể viết ra một bản kết quả — trên thế giới này không ai có thể thay thế Lã Mặc Ân trong cảm nhận của cô. Đến lúc đó anh làm sao bây giờ?” Khí thế Tồn Ngải bức người.

“Lòng dạ hẹp hòi quá. Sao em cứ phải giả thiết tình huống như vậy, đến anh cũng phải nghĩ cô ta cũng có ý với mình.”

“Cái gì gọi là lòng dạ hẹp hòi? Bằng không anh nói xem? Làm sao cô ấy cứ đến nhà anh hoài vậy? Làm sao nghĩ thì để em nhắc anh, nếu chúng mình xong rồi, không phải cô ấy là người thứ nhất bổ sung vào sao?”

“Chuyện đấy chỉ nói đùa.” Mặc Ân bảo vệ Chu Li Uy, vì anh đã dần dà xem cô nàng như là bạn tốt, cũng dần chấp nhận khả năng của bạn mình.

“Ồi, em không tranh cãi với anh nữa! Cứ đợi sau này chúng ta xem, là em đúng hay là anh đúng?” Tồn Ngải quay mặt.

“Được đấy, đánh cuộc đi?”

“Ừm, nếu cô ấy không lấy chồng cả đời, anh thua; nếu cô ấy gả cho người khác, em thua.”

Mặc Ân bất đắc dĩ cười. Tồn Ngải rất tự tin. Ai bảo, kết cuộc của Li Uy không gả cho anh thì cũng gả cho người khác, mà sao cô bé không nghĩ tới chuyện, người thắng cuộc cuối cùng chính là Li Uy, vừa thắng lại vừa được ôm anh chàng ngon lành nào đó về nhà.

Thế nhưng có thể trách ai được? Là anh đã khiến cho lòng tự tin của Tồn Ngải ‘phồng to’ như thế, là anh tạo dựng cho cô một niềm tin vững chắc. Trái tim này, đã nằm gọn trong tay cô bé con ấy rồi.

Hai người bắt đầu nói chuyện về trường Đại học, rồi qua chuyện kế hoạch cho cuộc đời mình, lên lịch cho kỳ nghỉ đông sẽ đến Hoa Đông chơi ba ngày, hết chuyện này tới chuyện khác không ngừng.

Sau đó, khi bia vẫn còn chưa uống xong, Tồn Ngải đã ngà ngà say. Cô mở to đôi mắt lơ đãng, tựa vào vai anh, rồi không hề báo trước, nước mắt tí tách chảy xuống.

“Có chuyện gì vậy?” Mặc Ân đỡ cô, để cô tựa người vào lòng mình.

“Anh... anh nói xem, có phải mẹ em không tốt không?” Tồn Ngải chần chờ.

“Cô ấy rất tốt.”

Lã Mặc Ân đã gặp cô Trữ vài lần. Cô rất quan tâm săn sóc, cũng rất tin tưởng vào Tồn Ngải. Cô không lo lắng chuyện con gái mình có bạn trai bởi tin con gái biết chừng mực là như thế nào. Hơn nữa, qua vài lần nói chuyện, cô Trữ cũng rất tin anh.

“Nếu mẹ là người phụ nữ tốt, vậy sao mẹ không tiếp tục chờ ba về nhà, vì sao phải gả cho người đàn ông khác chứ?” Tồn Ngải luôn luôn, luôn luôn chờ đợi ba mình về, mỗi ngày đều chờ, chưa bao giờ bỏ cuộc.

Trên thực tế, mẹ Tồn Ngải chưa bao giờ kết hôn.

Khi còn trẻ, cô Trữ yêu một người đàn ông, người đàn ông đó là cấp trên của cô, lại là một người có vợ. Biết làm như vậy là không đúng, nhưng vẫn đề là chính cô không thể áp chế được ham muốn đến gần đối phương.

Vì thế, bọn họ phát sinh quan hệ ngoài giá thú. Cả cô cùng người đàn ông kia đều có cảm giác tội lỗi, nhưng lại không thể ngăn cản chính bản thân mình. Mãi cho đến khi vợ của người đàn ông đó phát hiện chuyện này, đau đớn cõi lòng tìm mẹ của Tồn Ngải, hy vọng mẹ Tồn Ngải có thể rời khỏi để gia đình họ lại một lần trọn vẹn.

Cô Trữ đã đồng ý. Cho dù là ai, cô cũng nên làm như vậy. Không phải người đàn ông đó không yêu vợ của mình, chỉ là một con xúc động của tình yêu quá mãnh liệt, khiến ông ta rơi vào một trạng thái mê muội rối loạn.

Vì thế, cô Trữ âm thầm rời đi, sau đó mới phát hiện mình mang thai.

Vì xúc động, cô đã sinh ra Tồn Ngải, cho rằng cuộc đời của mình đã từng trải qua một tình cảm mãnh liệt như thế đã đủ vừa lòng, sau này chỉ thầm mong cùng với Tồn Ngải yêu thương nhau cả đời.

Không nghĩ tới, lúc Tồn Ngải học cao nhĩ, cô lại quen biết một người đàn ông khác. Người này là con lai mang dòng máu Mỹ, cũng là một khách hàng của công ty cô. Ông ta đã ly hôn với vợ trước, con cũng đã học Đại học. Khi đến Đài Loan làm ăn, công ty phải cô đi đón tiếp, sau vài lần tiếp xúc, hai người dần dà nảy sinh cảm tình.

Bởi vì sợ ảnh hưởng tới tâm trạng Tồn Ngải, đợi cho đến khi cô bé thi Đại học xong mới giải bày tất cả.

Khi cả hai kết hôn, nếu Tồn Ngải không muốn, cô bé vẫn có thể ở lại Đài Loan học tiếp. Nếu Tồn Ngải chấp nhận, cô Trữ tự nhiên hy vọng con gái mình có thể đến nước Mỹ sống.

Kết quả, Tồn Ngải chọn người trước.

Vì việc này, cô Trữ đi tìm Mặc Ân, vì cảm thấy có lỗi với con gái mình, nhờ anh tiếp tục để ý tới Tồn Ngải. Cô nói, bản thân cô thực sự rất ích kỷ, nhưng nhiều năm một mình đã khiến cô ngộ ra, tương lai, Tồn Ngải sẽ có cuộc sống riêng của mình, cô bé không thể mãi đi theo một đường với mẹ mình. Mà cô, tuổi càng lớn, lại càng sợ hãi khi chết trong cô quạnh.

“Cô Trữ là người tốt.” Anh nói, chắc như đinh đóng cột.

Nếu không phải là người tốt, cô ấy có thể lựa chọn việc không sinh hạ Tồn Ngải, có thể chọn cách vứt bỏ cô bé, cũng không cần thiết phải một mình vất vả quá nhiều năm. Cô có quyền được một người đàn ông tốt bảo vệ. Về phần bố của Tồn Ngải... đã không thể cho cô bé hạnh phúc, có chờ bao nhiêu năm đi chăng nữa cũng chỉ là vô ích.

“Còn ba em làm sao bây giờ?”

“Ông ấy sẽ có một gia đình khác, căn bản không có năng lực chăm sóc mẹ con em.”

“Nhưng em muốn ba.” Tồn Ngải kháng nghị.

Lã Mặc Ân không nói gì, bởi vì anh biết Tồn Ngải yêu thương người bố trong tưởng tượng của mình biết bao nhiêu.

Qua một lúc lâu anh mới hỏi: “Tồn Ngải, dưỡng Peter đối với em tốt không?”

Tồn Ngải không muốn nói dối, nhưng cũng không dễ dàng cam lòng nói ra, thừa nhận bố dưỡng của mình rất tốt với mình.

“Dưỡng Peter có nhiệt tình coi em là người một nhà không?”

Cắn chặt môi dưới. Lâu thật lâu, cô mới miễn cưỡng gật đầu.

“Em cảm thấy, dưỡng có cách để khiến cô Trữ hạnh phúc không?”

Rất đáng ghét, sao anh cứ ép người khác thế?

Không thể nói dối, nhưng mà cô lại rất ghét những lời nói thật này. Rõ ràng Tồn Ngải hiểu ánh mắt dưỡng Peter nhìn mẹ cùng ánh mắt anh trai nhìn mình giống nhau. Nếu không phải là yêu thật nhiều, sao có thể có được ánh mắt quyến luyến như thế.

Chớp chớp hàng mi, Tồn Ngải lại ép mình gật đầu lần nữa.

“Vậy là đủ rồi. Cô Trữ đáng giá để một người đàn ông tốt yêu thương mình, cô cũng không cần phải lãng phí thời gian chờ đợi người đàn ông chẳng đáng để vào đầu. Em yêu mẹ em, sẽ đứng ở góc độ của mẹ mà nghĩ. Một ngày nào đó em lớn em, em sẽ giang cánh bay cao, em sẽ bận không có thời gian mà nhớ lại. Còn cô Trữ, cái già, tuổi tác sẽ khiến cô không thể sống vai cùng em nữa. Khi đó, cô ấy cần một người không vội vã, có thể ngồi xuống nói chuyện với cô, tâm sự với cô, cùng nhau đi hết con đường sinh mạng còn lại của cuộc đời.”

“Cho nên em yêu mẹ, chỉ cần xác định mẹ có thể hạnh phúc là đủ rồi?”

“Đúng, tình yêu chân chính, không phải là em mãi băn khoăn với suy nghĩ của mình, mà là cảm nhận của đối phương. Tình yêu thật sự, là đối phương hạnh phúc, em sẽ vui vẻ, bằng không đó không phải là yêu, mà là chiếm đoạt.”

Tồn Ngải nghe hiểu, gật đầu lại gật đầu, nước nứa nói: “Anh, em không cần chiếm đoạt, em muốn buông tay, muốn mẹ hạnh phúc, muốn mẹ vui vẻ.”

Sau đó, cô bé tui thân chui vào lòng anh khóc lớn, khóc đến thê thảm. Mặc Ân anh lại cười thoải mái, bởi vì anh biết, cô đã học xong bài học tình yêu.

“Như vậy mới ngoan.” Vô vô lưng Tôn Ngải, Mặc Ân hôn lên trán cô bé con. Cho dù không nói ra miệng, nhưng anh tự nói với lòng mình, từ nay về sau, hạnh phúc cùng vui vẻ của Tôn Ngải, là do một tay anh phụ trách.

Mở ra một chai bia, cô bé ngửa cổ nốc ừng ực đến cạn, uống xong lăn ra đất. May là thời tiết đủ nóng, còn muỗi chẳng bay được lên đến tầng thượng này. Bởi vậy anh không miễn cưỡng cô, để cô ngủ trên đất. Lã Mặc Ân ngửa đầu nhìn sao, nghĩ đến tương lai cùng vận mệnh của mình. Anh luôn có kế hoạch, bao nhiêu tuổi thì làm cái gì, bao nhiêu tuổi thì muốn đạt tới thành tựu thế nào.

Lã Mặc Ân cúi đầu nhìn Tôn Ngải bé nhỏ ngủ sấp. Trước kia anh cũng đem cô vào trong kế hoạch của mình mà sắp xếp tính toán. Áp người xuống, nhẹ nhàng chạm lên đôi môi mềm mại kia. Anh yêu cô, không cần dùng ngôn ngữ chứng minh.

Nằm ở bên cạnh cô nhóc, ôm cô nhóc vào trong lòng, để cho cô nhóc nghe tiếng tim đập dội của mình. Tối nay hy vọng cô bé con này sẽ không nằm mơ, ngủ thẳng đến bình minh.

Vài ngày sau Tôn Ngải mặc một bộ váy màu hồng tới tìm anh, ánh mắt sung đỏ, mũi cũng hồng hồng. Lã Mặc Ân biết cô bé vừa tham gia hôn lễ của mẹ mình cùng dựng Peter, biết cô vừa tiễn cả hai lên máy bay. Anh biết cô cần gì. Vươn tay, một tay Lã Mặc Ân kéo cô bé con vào trong lòng mình.

Anh ôm lấy cô, nhẹ nhàng lắc lư thân thể. Anh biết cái nôi có thể làm cho trái tim trẻ con dịu xuống, tương lai anh cũng muốn mình là chiếc nôi của cô, vì cô mà đóng đưa hạnh phúc, đóng đưa niềm vui cùng một trái tim yên bình.

Anh yêu em, em gái thương mến.

[1]: Bút ipen dùng cho ipad, để viết ghostwrite notes ấy.

Bạn đang đọc truyện *Khe Hờ Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tính toán thời gian, ngày thứ Tôn Ngải gởi sắp đến. Mấy ngày nay tâm trạng của Lã Mặc Ân đặc biệt tốt, thi thoảng còn có thể thỉnh thoảng hát linh tinh, tí như bây giờ.

Không biết Lã Mặc Ân đang hát loại nhạc gì, chỉ cảm thấy vừa hạnh phúc vừa phấn khởi. Tôn Ngải nói đúng, phong thư màu hồng đại diện cho tình yêu, mà anh chỉ cần nghĩ đến màu hồng kia, trái tim sẽ theo đó mà bay lên.

Tôn Ngải đã rời Đài Loan được mười chín tháng, cộng thêm lá thư sắp nhận được, anh sẽ có mười chín phong thư màu hồng. Đợi cho đến khi thư lên hàng số chín mươi chín, tình yêu của họ sẽ mãi mãi vĩnh hằng. Rất thú vị. Năm 2012, Trái đất đang gần kề những ngày tận thế lại có thể cầu mong ‘mãi mãi vĩnh hằng’. Lã Mặc Ân cùng Trữ Tôn Ngải dựa vào cái gì mà yêu cầu ‘mãi mãi vĩnh hằng’?

“Cậu đang hứng cái gì? Cười như vậy rất chướng mắt, không biết là tôi vừa thua quan tòa không hả?”

Một câu bất thành linh khiến Lã Mặc Ân ngẩn người. Nhìn lại, là Chu Li Uy đang bận một bộ váy công sở màu lam. Cô nàng cầm một cái ly không, tựa người vào cạnh cửa, vẻ mặt có phần mệt mỏi.

“Nếu một thì nghỉ vài ngày, đặt hồ sơ của vụ chưa xử lý xong lên bàn tôi.”

“Cậu muốn giúp tôi đỡ bận rộn hay là muốn lại thắng tôi lần nữa?”

Chu Li Uy đã sai rồi. Cho dù Lã Mặc Ân đi làm nghĩa vụ quân sự, bước ra xã hội còn trẻ hơn mình, nhưng thời điểm nổi tiếng lại sớm hơn mình rất nhiều. Khi đó cậu ta tiếp nhận một vụ án không ai dám sờ tay, một con tép chống lại một con cá voi, tất cả mọi người đều không xem trọng, nhưng thực không thể nghĩ tới cậu ta dám kéo đại ca ủy viên bên lập pháp đã nhậm mấy nhiệm kỳ xuống đài. Chính vụ này đã khiến cậu ta nổi danh như cồn, thiết lập một chỗ dựa cho thành công.

Sau đó cậu ta mở một văn phòng luật, kích thích một chút để cô đổi chỗ làm. Không nói hai lời, Chu Li Uy đồng ý, bởi vì... Lã Mặc Ân đối với cô mà nói, vẫn là một giấc mộng chưa kết thúc.

Chuyện này Tôn Ngải nói đúng. Trời sinh phụ nữ là chuyên gia giới tính.

“Bỏ cái tính phụ nữ mạnh mẽ gì đó của cô đi. Tôi là sếp, nếu có thể áp bức nhân viên thay mình kiếm tiền thì tôi không làm? Tôi đây là đang thương hại cô làm không được, nghỉ ngơi vài ngày rồi tự mình đi tìm bạn trai mới. Nếu cô suy sụp, chắc tôi sẽ tìm không thấy một người nào có năng lực như cô để hỗ trợ.”

“Nói tới nói lui thì cậu vẫn là vì bản thân mình. Tôi còn nghĩ cậu tốt bụng như vậy, ngay cả chuyện đời sống cá nhân của tôi cũng quan tâm được.” Chu Li

Uy nhân mũi, người phụ nữ mạnh mẽ xinh đẹp lại hiện hình.

“Cô nói không sai, đúng là tôi quan tâm đến lợi ích của mình.”

“Này ông sắp tệ hại.” Chu Li Uy trừng mắt nhìn. “Cho mượn đi, nhân viên của cậu đang cần cả phê để cày bừa ra lợi ích cho cậu.”

“Không thành vấn đề, lấy đi.” Nói xong, Lã Mặc Ân cầm cốc cà phê trở về phòng làm việc của mình.

Vừa đi vừa nghĩ, Lã Mặc Ân muốn nhanh chóng xử lý cho xong vụ việc ngày hôm nay để tan tâm sớm được chút. Như vậy rất tốt, nói không chừng thư Tồn Ngải gửi đã đến.

Mở máy tính, lật hồ sơ, Mặc Ân nhanh gọn xử lý mọi công việc thỏa đáng, sau đó cứ theo thói quen, trước khi kết thúc giờ làm, anh lại mở hộp thư, xem những email nào quan trọng cần trả lời.

Thư mới là “Ngải Ngải”? Là Tồn Ngải? Không phải cô bé kiên trì viết thư tay là vì muốn có cảm giác? Sao bây giờ lại dùng máy tính gõ chữ rồi?

Mở thư ra, quả nhiên là Tồn Ngải nhà anh.

Anh, anh vui vẻ không? Em rất hạnh phúc.

Anh đoán xem lần này em đi nơi nào? Em đi miền tây nước Mỹ, lúc đến hẻm núi Grand Canyon Skywalk em đã nghĩ, trời ơi, rốt cuộc cũng biết từ ‘hùng vĩ’ này có ý nghĩa gì. Giữa thiên nhiên, con người trở nên nhỏ bé nhường nào. Mắt thấy thiên nhiên tráng lệ vĩ đại đến như vậy, em thật sự không thể ức chế con kích động trong lòng.

Skywalk mở cửa năm 2007, nghe nói trước khi xây dựng Skywalk, một doanh nhân người Mỹ gốc Trung đã nói, ông ta muốn định nghĩa khái niệm ‘từ trên cao nhìn xuống pháo hoa’.

Ở gần Grand Canyon, em đi ăn gà nướng ở một nhà hàng Ấn Độ, hương vị đó... Ày, em thật sự nhớ những quán ăn ở Đài Loan. Anh, hàng ăn thêm nước thêm mì không lấy tiền gần trường mình, chỗ anh thích ăn dưa chua, hàng mì thịt bò ấy còn mở không? Hầy, trí tuệ ẩm thực của người Trung Quốc thật sự là phong phú đa dạng.

Anh, có phải anh đang cảm thấy kỳ cục vì sao em không viết thư tay mà lại gửi e-mail đúng không.

Đó là bởi vì em nhận được quà của anh đó. Có biết vì cái phần mềm đó mà em cần mẫn rèn luyện gõ chữ, luyện đến mức tay sắp bị chuột rút. Dượng Peter còn cười em bảo em là người trên núi, vì bây giờ căn bản cũng không tìm thấy thanh niên nào đi gõ chữ như vậy nữa.

Đúng rồi, quà anh tặng em, mỗi một cái em đều siêu thích. Bây giờ Tiểu Ân Ân cùng Tiểu Ngải Ngải đang nằm trên tủ đầu giường của em, mỗi ngày ngủ với em. Em thường ôm Tiểu Ân Ân nói chuyện, giống như nói chuyện với anh vậy. Em còn đeo vòng cổ Swarovski nữa, mẹ nói rất xinh đẹp. [Em trai em tính lấy vòng của em tặng cho bạn gái nó, em không cho, nó bèn khóc ầm lên. Đúng là yếu đuối mà, không có tiền còn muốn lấy đồ chị đi nịnh nọt bạn gái.] Còn chiếc váy màu xanh lục kia, em muốn đợi đến một dịp nào đó thật đặc biệt, thật thật đặc biệt để mặc.

Anh, anh luôn nói em ngốc, nhưng mà anh mới đúng là ngốc không chịu được đó.

Em luôn hoài nghi vì sao Tả Lị Lị đột nhiên không bắt nạt em nữa? Thì ra là anh ở phía sau giờ trò, nhưng mà... Thật sự là chuyện anh làm tốt lắm, em thích nha, cái lệ Tồn Ngải bị bắt nạt ở trường cũng không còn nữa, cũng chẳng bị mắng đũa đó hại.

Nhưng mà, anh có biết vì sao bạn ấy không phản kháng anh, ngay người ra để anh kéo đi không? Đó là bởi vì bạn ấy trúng tiếng sét ái tình, yêu anh từ cái nhìn đầu tiên đó.

Sau này bạn ấy thường hỏi em anh đúng là anh trai em hả? Cứ hỏi sao anh lại đẹp trai đến thế với cái mặt rất muốn đập cho một cái. Anh nói xem, mấy vấn đề kiểu thế có đúng là làm khó em rồi không?

Anh không biết Tả Lị Lị thích anh chừng nào đâu. Bạn ấy còn muốn em đưa thư tình cho anh nữa, ngoài miệng thì em đồng ý, nhưng trong lòng chẳng muốn giúp đâu đó. Em đọc thư của bạn ấy xong liền quẳng luôn vào thùng rác, một lá hai lá ba lá gì đó. Bạn ấy rất có kiên nhẫn nha, viết năm lá rồi mới hỏi em vì sao chưa thấy anh trả lời gì cả? Em mới áp a áp ứng bảo anh có bạn gái rồi.

Bạn ấy rất tức giận, nói muốn chém chết cô gái kia. Hôm đó tan học, bạn ấy kiên quyết kéo em đến trước cổng trường chờ người.

Lần đó cũng thật vừa khéo, anh cùng Chu Li Uy đi ra, thấy hai người nói nói cười cười, lúc đến cổng trường rồi còn luyến tiếc vẫy tay nói bye bye, trong lòng bạn ấy hẳn không cảm thấy được tư vị gì, em cũng thế.

Sau đó tại em ra ghế đá ngồi, rồi Tả Lị Lị chửi bậy, mắng tá là một hồi mới phát hiện cho dù mắng bao nhiêu cũng không có tác dụng gì, ngoại hình của Chu Li Uy thực khiến cho người ta tự cảm thấy hổ thẹn mà. Nếu là một đứa ngực to ngực nghếch, mặt đẹp tâm xấu xa thì cũng chẳng nói đến làm gì. Nhưng mà thiệt tình, Chu Li Uy chẳng những đẹp mà còn là tài nữ của khoa Luật trường anh.

Hôm đó khi tạm biệt Tả Lị Lị rồi, bạn ấy không nhắc đến anh nữa.

Thì ra một cô gái hung hăng mạnh mẽ đến đâu, khi gặp tình yêu cũng sẽ mềm dịu như nước.

Thật ra lần đó em có ý xấu như thế này. Em nghĩ thầm, nếu Tả Lị Lị tẩm quất Chu Li Uy một trận thật đau, đe dọa vài tiếng, nói không chừng Chu Li Uy cũng phải kiêng dè mà không dám tiếp cận anh nữa. Đến lúc đó em lại dán đầy ký hiệu của em lên người anh, mấy bạn mỹ nhân mỹ nữ gì đó sẽ hiểu hết. Lã Mặc Ân là của riêng Trữ Tồn Ngải, mời đứng ra xa, cấm có ý đồ xấu.

Ôi, nghiêm túc lại một chút, từ lúc lên Đại học em liền bám dính lấy anh như ký sinh trùng ấy, dựa vào anh ‘cấp dưỡng’ mà sống qua ngày. Em dùng tiền của anh, xài xa xỉ vô độ tình yêu cung cấp không giới hạn của anh, chẳng lẽ anh không cảm thấy chán chường gì dù chỉ là một chút sao? Chẳng lẽ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện vứt bỏ em?

Có lẽ, đôi khi anh nên thử suy nghĩ cho chính bản thân mình, một lúc nào đó thử đặt em qua một bên, vui vẻ vì chính bản thân mình, hạnh phúc vì chính bản thân mình. Anh thấy thế nào nha?

Còn anh có thể yên tâm, cho dù có bị anh quăng qua một bên em đây vẫn sẽ ung dung tự tại, vì em có mẹ cùng dương Peter yêu thương mình, còn có một thằng em trai cùng mẹ khác cha đáng đánh đòn cùng cái bạn khác cha khác mẹ nhưng cứ bắt gọi là anh hai trong nhà yêu thương. Nói thật, anh đó rất thương em nha, giống y như anh trai thương em gái vậy đó.

Anh, em nghiêm túc, em muốn anh vui vẻ, vì chính mình mà vui vẻ, em không cần anh vì em mà vui vẻ.

Em gái Tồn Ngải.

Lưu giữ thư lại, in, cất vào trong túi.

Mặc Ân thỏa mãn cười. Tồn Ngải của anh thực sự rất lợi hại, chỉ mới vài ngày đã biết gõ chữ gửi email rồi. Anh hẳn là thay cô phần khối. Lúc trước ép cô học gõ bàn phím, cô bé sông chết cũng không chịu, còn nói gì mà ủng hộ văn hóa truyền thống của Trung Hoa, tuyệt đối không thể để mấy cái chữ bàn phím cứng đờ kia làm lu mờ nét mềm mại của chữ viết.

Tiểu là, thật vất vả Lã Mặc Ân mới thích được phong thư màu hồng kia. Được rồi, sau khi tan sở đến bưu cục mua vài phong thư màu hồng mấy cô nhóc yêu thích vậy.

Đúng rồi, còn phải đi đến tiệm mỹ bò thêm mỹ thêm nước không tính tiền kia ăn đến no.

Nghỉ hè năm nay, Tồn Ngải tốt nghiệp Đại học. Tồn Ngải sẽ không học bài, bốn năm Đại học đã được cô mài đến mức chuyên nghiệp rồi, ở một giây quyết định cuối cùng này ắt sẽ trượt.

Hai giờ chiều, Tồn Ngải sẽ đi phỏng vấn ở một công ty thiết kế lắp đặt cửa kính, giữa trưa Mặc Ân đã đi khỏi văn phòng, mang cơm trưa đến nhà cho cô.

Tồn Ngải miệng cắn sushi, tay cầm một miếng xoay người đút cho anh. Mặc Ân mở miệng, cắn mấy cái rồi nói: “Em ngoan tí, đừng lộn xộn.”

Anh đang giúp cô chải đầu búi tóc lên.

Lã Mặc Ân có một đôi tay rất đa năng. Đánh chữ vừa nhanh vừa chính xác, sửa chữa đồ dùng trong nhà có thể so sánh với thợ, bây giờ còn có thể giúp cô chải tóc, giúp cô viết một bảng lý lịch, giúp cô sửa sang lại tập tác phẩm, ngay cả nấu nướng còn làm ngon hơn cô. Loại đàn ông toàn năng như thế này, người con gái nào không tình nguyện làm ký sinh trùng của anh?

“Em sợ anh đổi mà.” Tồn Ngải phùng má.

“Chờ em đi phỏng vấn rồi thì anh ăn. Em ăn nhanh đi, một chút nữa anh giúp em thoa son.”

Mặc Ân rất lợi hại. Tồn Ngải mỗi lần thoa son đều lóng ngóng, còn anh chẳng qua chỉ dựa vào một cuốn sách dạy trang điểm đã có thể tô vẽ cho cô thành mỹ nữ, rồi cả bộ âu phục công sở màu xanh này cũng là anh giúp cô chọn. Có Mặc Ân ở đây, Tồn Ngải có vẻ rất ngốc.

“Anh muốn đi phỏng vấn với em?”

“Ừ, phỏng vấn xong mang em đi chúc mừng.”

Lã Mặc Ân xin nghỉ một buổi chiều, nói là đi cùng, chẳng qua là bản thân anh lo lắng, sợ cô nhóc ngu ngốc này lạc đường. Chỉ là đi làm việc thôi, nhiều nhất thì không nhận được việc, nhưng nếu bị người ta khinh thường chèn ép thì thế nào? Đây chính là chuyện thường xuyên đổ trên người mầy mà mới.

“Làm sao anh biết được em sẽ trúng tuyển?” Cô cười ha ha.

“Anh tin em.” Mặc Ân không hề suy nghĩ trả lời.

“Nói trắng ra là anh tin tập phác họa anh sửa lại ấy.” Tồn Ngải quăng cho anh một đồng bầy nhầy nào đó, anh đi sửa lại vài chỗ đã trở thành tác phẩm của mấy người chuyên nghiệp, Mặc Ân là vạn năng, là anh hùng vô địch.

“Nếu không trúng tuyển sao giờ?”

“Ăn no chưa?” Mặc Ân không trả lời.

Tồn Ngải gật đầu, Mặc Ân rút một tờ khăn ướt lau môi cô sạch sẽ rồi thoa son giúp: “Nếu người ta không hiểu được đâu là nhân tài thì đến chỗ anh làm.”

“Anh, em cũng không phải chó hoang, với lại anh đã nuôi em bốn năm rồi, cuối cùng cũng phải học độc lập chứ.”

Thật ra hằng tháng mẹ cùng dựng Peter đều gửi tiền sinh hoạt hằng tháng, nhưng mà Mặc Ân lại thích cô dùng tiền của anh, bởi vậy hay mang cô đi mấy cửa hàng bách hóa lớn, mang cô đi mua quần áo, giày dép, đồ ăn, mang cô đi chơi. Tất cả, ăn mặc ngủ nghỉ anh đều ngang bướng ôm hết.

Rồi lại tập cho cô thói quen này, thói quen bám lên người anh, thói quen đòi anh cho ăn cho mặc, chỉ thiếu điều chuyển đến nhà anh ở luôn.

“Chuẩn bị cho tốt.”

Mặc Ân dọn dẹp bàn, Tồn Ngải lại dành, đem hộp thức ăn nhét vào tay anh: “Anh ăn trước đi, em dọn nhanh lắm.”

Cô nhanh nhẹn thu dọn đồ trên bàn sạch sẽ. Thật ra Tồn Ngải cũng có năng lực, nhưng Mặc Ân lúc nào cũng thích nói cô ngốc, sau đó lại giành đi trước một bước, sắp xếp hoàn hảo mọi chuyện đầu vào đẩy cho cô. Thủ đoạn sùng người này của Mặc Ân rất cao tay đó.

Mặc Ân nhét sushi vào miệng, như đấm chiêu bảo: “Em không phải là chó hoang, nhưng mà nuôi em sẽ khiến anh vui vẻ. Huống chi bên anh cũng đang thiếu người, nếu em qua hỗ trợ anh sẽ rất vui. Dù sao nước phù sa không thể chảy ruộng ngoài được.” Văn phòng luật đang trong giai đoạn sáng lập, Mặc Ân cần người giúp một tay.

“Không ổn, không phải là anh đã vùi Chu Li Uy đến văn phòng anh đi làm?”

“Cô ta là một luật sư tốt, có thể thay anh xử lý vài vụ án.”

“Em biết mà, em cũng biết cô ấy cũng không chiếm được tim anh, nhưng có một cô gái hoàn mỹ bên cạnh, lúc ẩn lúc hiện như thế khiến tiềm thức em gọi ra nguy cơ đó. Lỡ như em không cẩn thận nổi điên lên thì anh làm sao giờ? Rõ ràng nhắm mắt làm ngơ có vẻ tốt hơn.”

“Bây, cô ta có bạn trai rồi.”

“Anh tính xem hồi đó đến giờ cô ấy có bao nhiêu bạn trai chứ, hết bỏ người này thì người kia cũng đi, chỉ có anh luôn ở cạnh cô ấy đó.” Tồn Ngải kẻ sát anh, giọng nói vô cùng mờ ám.

“Bọn anh hợp tác công việc rất tốt.”

“Hợp tác là do anh thấy, nói không chừng trong lòng cô ấy nghĩ gần quan được ban lộc.”

“Đừng bậy bạ nữa, đối với anh mà nói, cô ta là một nhân viên tốt.”

“Ừ, vậy em đây cho phép anh dùng cô ấy.”

Mặc Ân lắc đầu, tức giận kéo kéo tai cô: “Anh vì ai mà đi làm việc, còn phải thông qua em đồng ý sao hả?”

Tồn Ngải cười to, cười đến đặc ý: “Tất nhiên không cần, nhưng mà... em xác định, anh sẽ để ý đến cảm giác của em.”

Không có cách, là Lã Mặc Ân anh đã cung cô đến ‘vô pháp vô thiên’, kiêu ngạo đến thế, có thể trách ai.

“Làm sao em để ý Li Uy như vậy?”

“Đây là thiên tính, giống như động vật hoang dã có cảm giác được ‘thiên địch’ đang ở gần, lông tơ sẽ dựng đứng lên, bước vào trạng thái ứng chiến đó.” Quan trọng hơn là, trong tất cả những người con gái bên cạnh anh, điều kiện của Chu Li Uy là tốt nhất. Nếu không lựa chọn cô ấy làm ‘kẻ thù tương tượng’ của mình thì còn chọn ai được? Huống chi giác quan thứ sáu của Tồn Ngải này rất linh nha.

“Còn thiên địch nữa.”

Mặc Ân cười đẩy đầu cô bé xuống, Tồn Ngải thuận thế ngã vào lòng anh, cười nói: “Thật ra về mặt lý trí, so với ai em cũng rõ anh yêu em, ai cũng không thể thay thế được sự tồn tại của em, chỉ là về mặt tình cảm... em không thể không lo lắng.”

“Em đây, phải học cách tin tưởng anh.”

“Ừ ừ.”

“Được rồi, đi thôi, thời gian không còn sớm nữa.”

Mặc Ân kéo tay cô, cô cầm lấy tập tranh cùng túi xách nhỏ đi theo sau anh, giống như những ngày bắt đầu từ rất sớm, cô liền quen đi sau anh như thế này, từng bước từng bước một, từ ngày này qua ngày khác bước theo dấu chân anh, bình thần ổn định chờ anh ở phía trước vượt qua mọi chông gai vì

cô, để mỗi bước chân cô được thuận lợi.

Tồn Ngải thật sự lo lắng. Anh nuôi cô tốt như vậy, nếu một ngày kia cô mất anh, thì mỗi một ngày trong cuộc đời này phải vượt qua như thế nào?

Ở trên xe, Mặc Ân đưa cho cô một viên kẹo ngậm, nhắc nhở, lúc ứng tuyển nên chú ý một số kỹ năng nhỏ. Tồn Ngải nghiêm túc lắng nghe. Cô hiểu được, chỉ cần là chuyện của cô, so với cô anh trai càng căng thẳng hơn.

Thấy mồ hôi trên trán Mặc Ân chảy xuống, Tồn Ngải chợt mỉm cười, lấy khăn giấy trong túi giúp anh lau mồ hôi đi. Cô bảo: “Anh, câu anh nói lúc nãy còn có thể tính không?”

“Câu nào?”

“Nếu em không trúng tuyển có thể đến văn phòng luật của anh làm?”

“Đương nhiên tính.”

“Vậy anh không cần phải căng thẳng như vậy nha.”

Nắm lấy bàn tay lau mồ hôi cho mình, Mặc Ân cười khẽ. Cô bé ngốc nghếch, ai đâu mà đi lo cô trúng tuyển hay không, cái anh lo lắng chính là cô mất đi niềm tin với bản thân mình, lo lòng kiêu hãnh của cô bị tổn thương.

Đến công ty, anh thay cô chỉnh lại quần áo, xoa xoa mặt cô, cẩn thận dặn dò, “Anh đi đỗ xe, phỏng vấn xong thì gọi điện cho anh ngay lập tức, anh sẽ đến đón em. Nhớ cho kỹ, lúc nào cũng phải mỉm cười.”

“Biết rồi mà.” Những lời này, Tồn Ngải nghe ít nhất tám trăm lần.

“Mặc kệ kết quả như thế nào tối nay anh cũng mang em đi ăn tiệc.”

“Ừm.”

“Còn nữa... Trong mắt anh, em mãi mãi là người tốt nhất, không hiểu mà còn đi tuyển dụng, thì ông cấp trên kia không có mắt nhìn.”

“Rồi, em biết rồi.” Trước khi xuống xe, Tồn Ngải bỏ nhào vào người anh, ôm rất chặt: “Anh trai, anh là mục tiêu em dùng hết sức, hết sức để đuổi theo, em vĩnh viễn không muốn buông anh ra.”

“Ừ, vĩnh viễn đừng bao giờ buông ra.” Lã Mặc Ân lập lại.

Hôm ấy, cả hai đều còn rất trẻ. Tuổi thanh xuân không biết ‘vĩnh viễn’ là chuyện như thế nào, lại có thể nói chắc chắn đến vậy, nhưng tình yêu có lẽ sẽ không cứng cỏi được như thế.

Mặc Ân vẫn về nhà sớm, dù rằng đã nhận được thư của Tồn Ngải.

Tắm xong, pha một ly cà phê, Mặc Ân đến sân sau hái một chùm mận chín đỏ, rửa sạch cắt miếng, bỏ một ít cam thảo lên trên rồi mang cả cà phê vào thư phòng. Mận cũng là trái cây Tồn Ngải thích ăn. Cây trồng trong nhà, không có thuốc, tuy không ngọt như hàng bày bán bên ngoài, nhưng Tồn Ngải vẫn rất thích.

Đi đến trước bàn làm việc, mở máy tính ra. Lúc máy tính đang khởi động, Lã Mặc Ân giương mắt thấy hai mẫu giấy mình dùng dính mũ dính lên tường, đó là nguyện vọng của Tồn Ngải. Lấy xuống, Lã Mặc Ân đọc lại thật kỹ.

Mình hy vọng trước năm hai mươi lăm tuổi có thể gả cho anh trai, sinh hai đứa nhóc nghịch ngợm, trồng một cây ổi và một cây vải trong sân.

Mình hy vọng có thể đi du lịch vòng quanh thế giới cùng anh trai.

Cùng nhau... Là nguyện vọng chân thành nhất của cả hai. Cả hai chỉ hy vọng mọi chuyện đều có thể cùng nhau làm, cùng nhau công tác, cùng nhau nghe nhạc, cùng nhau nói chuyện. Cả hai thường tưởng tượng sinh mệnh của mình giống như một sợi dây thừng vặn xoắn. Cùng nhau lại cùng nhau, mỗi một nấc dây thừng đều là ‘cùng nhau’.

Chỉ tiếc, cuộc đời này không bao giờ như người ta mong muốn.

Mở cặp hồ sơ, mở một trang viết mới, Mặc Ân viết thư trả lời Tồn Ngải.

Em gái, anh rất vui về, bởi vì em hạnh phúc.

Anh đã suy nghĩ thật lâu, nghĩ như thế nào mới có thể vui vì chính bản thân mình vui về, nghĩ từ lúc ở công ty cho đến khi về nhà. Vừa ăn cũng vừa nghĩ, khi tắm nghĩ, lúc pha cà phê cũng nghĩ, lúc hái mận cũng nghĩ, và bây giờ khi mở máy tính, anh vẫn còn nghĩ, nhưng nghĩ không ra, làm thế nào để mình vui về vì chính bản thân mình đây.

Lúc thắng quan tòa, anh rất vui, bởi vì anh biết thanh danh của mình sẽ vững vàng hơn. Có thể nhận được nhiều vụ án, kiếm được nhiều tiền, anh biết có

thế cho em đi du lịch từ Nam Cực đến Bắc Cực.

Lúc sửa sang lại căn hộ anh cũng vui, bởi vì anh biết có một ngày em sẽ về bên cạnh anh, sẽ ở lại trong phòng công chúa anh đã trang trí cho em, cười thoải mái gác chân lên thành giường.

Xem một bộ phim hay anh cũng vui, bởi vì anh có thể lập tức mua đĩa phim ấy, tưởng tượng đến lúc em vui vẻ tựa vào ngực anh xem phim.

Mỗi một chuyện vui buồn trong đời anh đều có sự hiện diện của em, niềm vui của anh đã quan hệ chặt chẽ, móc nối với em từ lâu. Không có em, thật xin lỗi, anh không thể vì chính mình vui vẻ.

Thì ra cô bạn hung dữ kia tên là Tã Lị Lị. Có vài hôm anh gặp cô bạn ấy ở trường, không biết là bạn ấy tới tìm mình, còn tưởng là không cẩn thận hay vô tình gì đó mà gặp. Mỗi lần thấy bạn ấy anh cũng chưa bao giờ nhìn bằng sắc mặt tốt cả. Vừa thấy là đe dọa, để cho bạn ấy nhớ cho kỹ anh đã rắn như thế nào.

Về phần em nói Chu Li Uy khiến em tự thấy xấu hổ, vừa đọc những lời này anh chỉ biết lắc đầu, lại muốn mắng em là ngu ngốc, không biết gì, đàn độn rồi còn thiếu năng, em không biết mình ở trong cảm nhận của anh là đẹp nhất sao?

Đúng là mấy năm học Trung học em vô cùng tự ti. Anh nghĩ, đây chính là tai họa mà nền giáo dục Đài Loan gây cho phần lớn học sinh, may mắn sau khi lên Đại học em ổn hơn nhiều lắm. Xem ra việc anh ép em thi vào trường Đại học hạng nhất này là lựa chọn chính xác.

Thư em gửi anh nhận được khi đang ở trong văn phòng. Lúc tan sở anh có đi đến tiệm mỹ phẩm thêm mỹ phẩm thêm nước không tính tiền gần trường mình để ăn. Ông chủ vẫn giống như nhiều năm về trước, lúc nào cũng nhiệt tình thoải mái, cái bụng phệ cũng nhét chặt cứng vào trong áo, đi được vài bước thì nó cứ lắc lắc như đang nhảy ấy.

Chờ lúc nào em về, lúc nào em về đây, chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn mỹ, thêm nước thêm mỹ, sẽ đồ đầy hơn nửa bát dưa chua, hương vị cay cay chua chua ê ẩm đó.

Anh rất vui khi em thích quà anh gửi sang. Đó là những nguyện vọng em viết trong giấy. Sau khi mở bình thủy tinh ra, anh quyết định mỗi một việc sẽ thay em hoàn thành. Bây giờ trên tường anh chỉ còn hai mảnh giấy, trong đó có một mảnh viết, em hy vọng cùng anh du lịch vòng quanh thế giới.

Chúng ta sẽ, có một ngày, anh sẽ đưa em cùng đi, chỉ cần anh kiếm đủ tiền.

Em từng hỏi anh, kiếm bao nhiêu tiền mới tính là đủ. Anh đã tính rồi, tính cả trường hợp lạm phát và đồng tiền mất giá. Giả thiết chúng ta có thể sống đến năm tám mươi tuổi, hằng tháng, tiền sinh hoạt của mỗi người cần tám vạn yên, nhân lên mười hai tháng, rồi nhân với tám mươi năm sẽ là chín trăm sáu mươi vạn. Rồi nếu hai mươi năm sau đó chúng ta mắc bệnh mãn tính của người già, hằng tháng cần tiền thuốc men khoảng mười vạn yên, mời y tá chăm sóc bốn vạn tệ. Mười bốn vạn nhân mỗi người mười hai tháng rồi nhân cho hai mươi năm, tương đương với sáu ngàn bảy trăm hai mươi vạn. Hơn nữa đi vòng quanh thế giới cần đến ba mươi triệu yên tính cho đến bây giờ, thêm một số chi phí phát sinh khác thì chúng ta cần một trăm chín mươi ba triệu hai trăm vạn yên.

Cho nên, chờ đến khi anh có được một trăm chín mươi ba triệu hai trăm vạn yên, anh sẽ cùng em, chúng ta đi du lịch vòng quanh thế giới, như thế nào?

Sau khi xác định mục tiêu, anh sẽ dồn hết sức để đi tới phía trước. Tin anh, sẽ không lâu lắm đâu.

Rất là vui, anh đưa máy tính cho em em đã dùng, rất vui khi tốc độ gõ chữ của em mỗi lúc một nhanh, rất vui khi em thích quà anh tặng. Nhưng mà này, có chuyện gì muốn nói với anh thì em cứ gõ bàn phím gửi thư cho anh nhé, đừng có ôm Tiểu Ân Ân mãi, như vậy anh sẽ ghen.

p.s: Anh thích nuôi em, nhiệt tình yêu thương nuôi em. Nuôi em làm anh có động lực kiếm tiền, trở thành một luật sư có tiếng. Cho nên em hãy cố gắng hết sức mình làm kỷ sinh trùng của anh đi, anh rất thích.

Anh trai Mặc Ân.

Viết xong thư, Mặc Ân lại nhìn hai mẫu giấy kia, đọc mười lần, sau đó dính lại trên tường. Một ngày nào đó, một ngày nào đó... Sẽ, anh sẽ hoàn thành mọi nguyện vọng của cô.

Uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, Mặc Ân đi ra sân sau. Khoảng sân khá rộng, ngoại trừ ba cái cây sinh mệnh đại diện cho ba anh em trong nhà, dưới tàng cây Mặc Ân còn đặt một chiếc ghế nằm thoải mái. Đó là chuẩn bị vì Tồn Ngải.

Vài năm trước, khi bố mẹ quyết định chuyển nhà còn anh quyết định ở lại, anh liền sửa căn hộ này thành một nơi Tồn Ngải yêu thích. Khi đó Mặc Ân nghĩ, Tồn Ngải sẽ trở thành nữ chủ nhân ở đây, mỗi buổi chiều khi anh bận rộn công việc, cô bé con ấy có thể pha một cốc cà phê, dưới tàng cây ngắm mây thưởng gió, thoải mái đầu óc.

Sẽ, sẽ có một ngày nào đó Tồn Ngải quay về, chỉ cần tâm trạng của hai người thành công thay đổi, cô bé ấy sẽ trở về bên cạnh anh.

Khó có dịp được nghỉ, Mặc Ân tự thưởng cho bản thân mình, ngủ cho đến khi muốn dậy thì dậy, nhìn đồng hồ đeo tay, sắp mười hai giờ rồi.

Rời giường, đánh răng rửa mặt, anh xuống dưới lầu, nhưng lại không thấy Tồn Ngải ở đây. Rất lạ, bình thường những giờ này, cô bé ấy đã nằm trên sofa nhà anh, xem phim anh đã chuẩn bị sẵn, nhưng là... hôm nay không có, xảy ra chuyện gì sao?

Mặc Ân không vào bếp ăn sáng, gọi điện thoại cho Tôn Ngải trước.

“Tôn Ngải, em đang ở đâu?”

“Em ở bách hóa.” Giọng điệu không tốt.

“Sớm vậy đã đi bách hóa? Hôm nay Quốc khánh?”

“Không phải.”

“Không phải em nói là chưa đến ngày Quốc khánh thì không đi mua mấy thứ gì đó sao?” Con nhóc kia chỉ thích hàng giảm giá đặc biệt, cái khác thì... Nghe giọng điệu của cô bé mà nói, đó chính là âm mưu của bọn doanh nhân nhà giàu bóc lột quần chúng bình dân.

“Nhưng mà em thật sự rất tức giận, em không thể không mua đôi giày cao hai mươi centimet kia.” Tôn Ngải dùng sức giẫm bước, anh cơ hồ có thể nghe được tiếng bước chân cô.

“Tức giận có liên quan gì đến giày cao gót?”

“Tổ trưởng của em mắng em là heo đó, heo đó. Anh, em có thể tố cáo bà ta nói xấu động vật được không?”

Mặc Ân bật cười: “Em nên tố cáo bà ta làm tổn thương đến danh dự người khác mới đúng, sao lại tố cáo nói xấu động vật.”

“Vậy... tố cáo cả hai đi.”

“Được rồi, chờ em xác định không muốn làm việc ở nơi đó nữa thì anh sẽ kiện bà ta.”

Mặc Ân hiểu được, Tôn Ngải rất yêu thích công việc này. Đó là tự cô bước ra xã hội, anh cùng cô đi ứng tuyển vị trí, sau khi trúng tuyển đã chờ cho đến bây giờ. Mỗi lần có tù kính mới trưng bày, cô đều sẽ kéo anh đi dạo xem, sau đó giúp cô chụp ảnh làm chứng. Công việc này khiến Tôn Ngải có cảm giác thành tựu.

“Bà tổ trưởng dựa vào cái gì mà mắng em ngốc? Từ khi em vào công ty đến giờ ngoại trừ việc phê bình thiết kế của bọn em bà ấy cũng chẳng có ý tưởng hay sáng kiến nào hết. Người nai lưng ra vẫn là cấp dưới đáng thương này thôi.” Huống chi trên đời này chỉ có một người mới có thể mắng cô ngu ngốc, người đó tên là Lã Mặc Ân, không phải bà tổ trưởng đầu heo kia.

“Vừa nghe đã cảm thấy bà kia giống như ngồi không ăn bím.”

“Đúng thế. Lúc bà ấy mắng người khác á, nước miếng phun từa lưa, giống như vòi phun nước trong bể vậy. Bọn em cũng không phải cá chép, phun làm gì không biết nữa.”

“Cho nên em mua giày cao gót là vì để nước miếng bà ta không phun đến?”

“Không chỉ vì nguyên nhân này, em còn muốn tài trí hơn người, để cho bà nói chuyện với mũi em, muốn bà không tự chủ được mà ngẩng đầu nhìn sắc mặt em.”

Không tự chủ được? Mang giày cao gót đúng là rất dễ thực hiện.

“Em đang ở đâu, anh đi mua với em.”

“Không cần đâu, em đã đi mua rồi, bắt đầu từ ngày mai em phải cho bà ta bề mặt.”

“Được, đẹp cho bà ta xem, nếu bà ta còn chưa đủ mặt mặt, anh sẽ kiện cho đến khi mặt mũi bầm dập.” Mặc Ân yêu chiều nói.

“Đúng, phải là như thế.” Rốt cuộc Tôn Ngải cũng cười, con giận hùng hực rốt cuộc cũng được giải tỏa. “Anh...”

“Sao?”

“Em muốn đến chỗ anh.”

“Ừ, anh gọi pizza chờ em.” Mặc Ân còn chưa nói hẹn gặp sau, cô nhóc nóng vội ở đầu dây bên kia đã ngắt điện thoại.

Một tiếng rưỡi sau, hai người ăn uống no nê, trên bàn còn bày một chiếc khay bụi sạch sẽ, mặn đã được gọt rửa, bột cam thảo giảm bớt vị béo ngậy trong miệng, cả hai dựa vào sofa, Tôn Ngải vừa nghịch ngón tay anh vừa nói: “Anh, anh trang trí nhà rất đẹp đó, nhưng mà một người ở vậy có buồn hay không?”

Bố mẹ đã chuyển ra ngoài, còn anh cả và anh hai đã đi từ lâu, vì công việc không ở lại nhà được. Trước kia lầu một có phòng khách và nhà ăn, lầu hai ba bốn năm, mỗi một tầng có một phòng lớn, ba anh em mỗi người chiếm một khoảng trời riêng.

Bây giờ chỉ còn lại Lã Mặc Ân sống một mình. Anh tu sửa lại, lầu bốn lầu năm thành phòng cho khách, thêm thang máy, để bố mẹ anh trai khi về có thể

ở, lâu hai là phòng anh, còn lâu ba có một phòng công chúa màu hồng. Nếu không phải là kiến trúc sư kia quá lợi hại thì chắc chịu không thấu mấy thứ cầu kỳ thế này. May là khi thiết kế anh đã đổ vào một đồng tiền.

Phòng công chúa này làm vì Tôn Ngải, bởi vì cô bé thích màu hồng.

Thi thoảng Tôn Ngải chơi quá muộn, lười về nhà thì cũng ở lại qua đêm. Tủ quần áo trong phòng có hai hàng quần, váy, áo khoác này nọ cùng âu phục, tất cả đều là size của cô, ngay cả đồ lót áo ngực bằng vệ sinh bên cạnh anh đều thay cô chuẩn bị đầy đủ.

“Một người về nhà đúng là rất chán.”

“Muốn em nói với ba Lã mẹ Lã về nhà ở không?” Nhà lớn như vậy, anh trai ở một mình rất đáng thương đó.

“Đến nông thôn dưỡng lão là nguyện vọng của bố mẹ, hai người vì ba anh em nhà anh mà bận rộn cả đời, có quyền sống cuộc sống mình mong muốn.” Anh cùng các anh trai đều ủng hộ bố mẹ.

“Bọn họ có khỏe không?”

“Được rồi, vườn hoa mới đã làm xong, trồng hoa hồng, nghe nói năm nay sẽ có thu hoạch.”

Trồng hoa là giấc mộng của bố mẹ. Lúc còn trẻ vì con cái mà ở lại thành thị, lớn tuổi, ý nghĩ lá rụng về cội ngày càng dày vò, mãi cho đến hai năm nay mới có thể thực hiện được.

“Lần sau chúng mình về thăm họ.”

“Ừ, bố mẹ rất thích em, lúc nào cũng bảo anh mang em về.”

“Không thành vấn đề.”

Đề tài này ngừng lại, chân Tôn Ngải thực không gia giáo gác lên bàn, thân thể nghiêng qua ngực Mặc Ân. Nghịch ngón tay đã xong, bắt đầu nằm xuống, từ dưới nhìn lên trên, lại nghịch hàng râu đen mới mọc, đâm vào ngửa ngửa. Ngón tay Tôn Ngải chơi từ đông sang tây, lại từ tây chơi về phía đông.

Mặc Ân tóm lấy tay cô, đề nghị.

“Bằng không em chuyển tới đây sống với anh đi?”

“Chuyển tới đây? Anh muốn bao nuôi em à?” Tôn Ngải cười ngọt ngào.

Mặc Ân liếc nhìn cô một cái. “Anh đã bao nuôi em từ lâu.”

“Nói cũng đúng, nếu không có anh trai em phải làm sao giờ!” Tôn Ngải phồng má.

“Không có gì gọi là ‘làm sao bây giờ’, em vĩnh viễn đều có anh.”

Cánh tay dùng lực, Lã Mặc Ân ôm lấy cô. Tôn Ngải vĩnh viễn không cần phải lo lắng ‘làm sao bây giờ’, bởi vì anh ở đây, anh sẽ thay cô giải quyết mọi khó khăn vất vả.

“Ha ha.” Tôn Ngải cười hai tiếng, nói: “Chính là như vậy mới làm hư người ta. Chuyện gì em cũng dựa vào anh cả, đầu càng ngày càng trở nên ngốc. Lúc anh không ở bên cạnh em, ngay cả suy xét chuyện gì cũng thấy khó khăn, cũng không trách được vì sao lúc bà tổ trưởng mắng em là heo, em tức đến như vậy mà không tìm được lời nào phản bác lại.”

“Vẫn còn tức giận à? Anh thay em đi dọa bà ta.” Dù sao những chuyện như thế này cũng không phải là lần đầu tiên Lã Mặc Ân làm.

Tôn Ngải hi hi ha ha cười, thất lung nhướng lên, ôm lấy cổ anh, dùng sức hôn một cái.

“Anh, em yêu anh.”

“Anh biết.” Mặc Ân gật đầu, đối với điều này, anh cùng cô tự tin giống nhau.

“Không giống như loại tình yêu Seven Year Itch.” Tôn Ngải là người hiện đại, nhưng là cái nhìn tình cảm của cô rất truyền thống. Yêu chính là chuyện của một đời, không có một năm, hai năm, mà là chuyện của năm năm, tám năm.

Seven Year Itch (Bảy năm ngứa ngứa) là một thành ngữ Mỹ nói về tình trạng những ông chồng (Mỹ thôi) thường thì sau bảy năm lập gia đình bắt đầu cảm thấy ngứa ngứa thêm đi... ăn phở. Đây cũng là tên một bộ phim có Marilyn Monroe thủ vai.

“Anh biết.”

Đối với hai người, ‘thiên trường địa cửu’ không phải là hứa hẹn, mà là tự nhiên hình thành. Dường như, bắt đầu từ ngày Bàn Cổ (nhân vật khai thiên lập địa trong thần thoại Trung Hoa) khai thiên lập địa, tình yêu của cả hai đã tồn tại, mãi không xa nhau.

“Anh, em rất thích làm ký sinh trùng của anh.”

“Anh biết.” Anh càng thích càng yêu cách cô ký sinh mình.

“Anh có biết số phận của ký sinh trùng không?”

“Số phận?”

“Lúc vật chủ còn sống, ký sinh trùng mới có thể sống trong thân thể ấy. Nếu vật chủ chết, ký sinh trùng cũng không thể sống thêm một giây nào nữa.”

“Biết rồi, anh sẽ sống thật lâu, sống khỏe mạnh, bình an.”

“Biết là tốt rồi, vậy...” Ánh mắt của Tôn Ngải là loi, cười vô cùng mờ ám.

“Vậy gì?” Mặc Ân phòng bị.

“Ký sinh trùng đòi bụng.”

“Không phải em vừa mới ăn no à?”

“Ày, anh không biết? Ký sinh trùng mãi mãi không bao giờ ăn no.”

Tôn Ngải cầm mu bàn tay anh cắn một miếng, chỉ một miếng nhẹ nhàng nho nhỏ, không đau, chỉ có chút nhột nhột, sau đó lại cắn thêm một miếng nữa. Mặc Ân để mặc, Tôn Ngải xoay mình, bắt đầu gặm lên, từ cổ tay anh, cánh tay, khuỷu tay hướng về phía trước. Khi Tôn Ngải cắn nhẹ cổ Mặc Ân một cái khiến lòng anh bắt đầu ‘chao đảo.’

Môi Tôn Ngải dừng sát bên tai anh, cái cắn như có như không kia khiến Mặc Ân không thể nhịn nổi. Từ tai anh, khi môi cô lướt đến bên môi, Lã Mặc Ân không khống chế được nữa, siết lấy cổ cô, áp mạnh vào người mình.

Nụ hôn nóng cháy, triền miên qua lại. Cả hai gấn bó quăn quít, thể xác và tinh thần hòa quyện. Lã Mặc Ân siết chặt cô, cô ôm lấy anh, cả hai như một thân cây di động. Không có lời thề, đã quyết cùng sống chết.

Nụ hôn rất nồng nhiệt, bàn tay nho nhỏ của Tôn Ngải luồn vào trong áo anh, khe khẽ vuốt ve nửa thân trên trắng kiện.

Bỗng nhiên, lý trí không chế, anh tóm lấy tay Tôn Ngải rồi đẩy cô ra. Chỉ cần thêm một chút nữa đã chìm đắm.

Tôn Ngải thở mạnh, nhìn anh, không thể hiểu được vì sao anh ngừng lại đột ngột.

“Anh... em muốn.”

“Không được, chúng mình vẫn còn chưa kết hôn.” Lã Mặc Ân là một người mộ đạo Thiên Chúa, và đã từng ký một ước định, trước khi kết hôn tuyệt đối không quan hệ thể xác.

“Ai nói kết hôn rồi mới có thể nấu cơm? Đây là quan niệm mấy chục năm trước rồi.”

“Tình yêu của anh rất truyền thống.” Cho nên, người như anh mới có tư cách đòi hỏi ‘thiên trường địa cửu.’

“Ừm ừm...” Tôn Ngải bất mãn. “Dù sao em cũng sẽ gả cho anh đó.”

“Vậy chờ em gả cho anh tính sau.”

“Chặc.” Tôn Ngải nhảy xuống sô pha, giống như kiến bò trên chảo nóng, chân trần đi tới đi lui trên sàn. Cô cũng rất muốn đó! Giây tiếp theo, Tôn Ngải kéo tay anh nói: “Bằng không chúng mình đi kết hôn luôn đi.” Đầu của cô đã bị pheromone khống chế.

“Em còn bé.”

“Em hai mươi lăm, không bé.” Tôn Ngải bi thương.

“Trước hết nghĩ cho rõ ràng, em chỉ còn tự do được vài năm nay, sau khi kết hôn phải dẹp hết mọi ước mơ, hy sinh cho chồng cho con.” Lã Mặc Ân không thừa nhận cô đủ trưởng thành để gánh vác một gia đình.

“Thực sự không được sao? Tình thoáng vượt biên cũng đâu ai nói gì đâu.” Ôi ôi ôi, nào có đàn ông thuần khiết như vậy nha, phụ nữ chủ động dâng đến cửa còn không dám gặm thử.

Mặc Ân không nói, cau mày.

Thật ra, tâm trạng của anh cũng phập phồng không ngừng. Xúc động của Lã Mặc Ân cũng không dễ gì giải quyết so với Tôn Ngải. Anh quý trọng cô, là

bảo bối quan trọng nhất trong cuộc đời của anh. Anh sẽ cho cô một đêm đầu tiên tuyệt vời nhất, khó quên nhất. Lần đầu tiên của hai người, tuyệt đối phải được chuẩn bị kỹ lưỡng, chứ không phải là lửa nóng đốt người trong nhất thời như thế này.

“Anh, thực sự kết hôn rồi mới làm à.”

Lã Mặc Ân thận trọng gật đầu.

“Anh xong đời, em đã quyết định! Em quyết định chuyển vào đây, mỗi tối phải dụ dỗ anh, mãi cho đến khi anh mất trinh mới thôi.” Tồn Ngải nói giống như hạ chiến thư, oán giận xoay người, đi đến cạnh cửa chính.

Mặc Ân bật cười: “Em muốn đi đâu?”

“Em muốn về nhà thu dọn hành lý, tốt nhất là anh lo đi mua thuốc an thần đi, bằng không tối nay anh đẹp mặt!”

Lã Mặc Ân nhìn bóng lưng nổi giận đùng đùng của cô bé, không nhịn được mà cười to. Đồ ngốc này, anh là vì yêu cô đấy thôi. Mà anh, đối với cô còn có cách nào cưng chiều hơn nữa?

Bạn đang đọc truyện *Khe Hở Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cho tới bây giờ Tồn Ngải cũng không phải là một cô gái có kế hoạch hay quy củ gì, nhưng chỉ riêng việc viết thư lại biểu hiện đầy đủ nguyên tắc của mình. Mặc kệ là anh đã viết cho cô bao nhiêu lá thư, mặc kệ là anh đã cho cô ipen viết trên ghostwrites note, mỗi một tháng, vào một ngày cố định, Tồn Ngải mới gửi thư hồi âm cho anh.

Người lười, lười đến mức có quy luật có nguyên tắc như vậy, có phải anh nên vỗ vỗ tay cổ vũ cô bé này không đây.

Mở hộp thư ra. Hôm nay là lần thứ ba Lã Mặc Ân làm việc này, nhưng thư của Tồn Ngải vẫn chưa đến.

Phiền!

“Luật sư Lã, Chủ tịch Hà gọi điện thoại đến.” Thư ký Kim gọi nội tuyến vào phòng làm việc anh.

“Đã biết.” Lã Mặc Ân ấn nút nhận điện thoại. “Chào Chủ tịch Hà.”

“Đã lâu không gặp luật sư Lã, gần đây cậu có khỏe không?”

“Rất tốt, cảm ơn Chủ tịch Hà quan tâm.” Mặc Ân cảm một phần tài liệu tổ tụng lên, đọc kỹ nội dung bên trong.

“Là như vậy, lần trước khi chúng ta dùng cơm có gặp một vị là Chủ tịch Lưu, không biết cậu còn nhớ hay không?”

Đối phương cản trở thử.

“Nhớ, có ấn tượng.”

“Ông ấy muốn cậu làm cố vấn pháp luật của công ty, cậu cảm thấy thế nào?”

Mặc Ân nhíu mày. Chuyên môn của anh là về hôn nhân gia đình, trong ngành cũng được xưng là sát thủ của giới hôn nhân, làm sao lại có người nảy ra ý tưởng để anh làm cố vấn pháp luật của công ty nào đó?

“Có thể, nhưng luật sư Chu Li Uy đầy hứa hẹn trong văn phòng của chúng tôi đối với việc kinh doanh có nghiên cứu, Chủ tịch Lưu có nên cân nhắc...”

“Không cân nhắc, Chủ tịch Lưu chỉ mong được mời luật sư Lã.”

Giọng điệu của Chủ tịch Hà lại chắc như đinh đóng cột khiến Lã Mặc Ân hơi hoài nghi. Anh cũng chẳng quen biết gì với Giám đốc Lưu này, vì sao đối phương cứ một mực muốn thuê mình? “Tại sao?”

“Đó là bởi vì Chủ tịch Lưu...”

Bạn có thư mới.

Lúc máy tính nhảy ra một cửa sổ mới, Mặc Ân vô cùng phấn khởi, lập tức mở ra. Là em gái Tồn Ngải nhà anh! Ha, con nhóc lười biếng này quả thật

nguyên tắc quá mức rồi.

Anh trai, anh vui vẻ không? Em rất hạnh phúc.

Lần này em đi Italy. Italy chính là quốc gia có ‘cái nôi’ của ẩm thực, dựa vào kiến trúc cùng văn hóa người xưa để lại, dùng tiền lãi du lịch hằng năm cũng đủ để nuôi sống chính phủ cùng dân chúng.

Nơi để lại cho em nhiều ấn tượng nhất chính là Florence, ở đây, trên mỗi cung đường đều có thể thấy những nghệ sĩ hóa trang thành pho tượng, có thể biến thành những chiến sĩ thời cổ, ‘duy điệu duy tiếu’ (hình dung một việc bất chúc giống y như thật), khách du lịch chỉ cần bỏ ra một đồng euro là có thể chụp ảnh cùng họ.

Em đặt biệt thích những bức tượng ở quảng trường Piazza della Signoria, mỗi một pho tượng đều chứng kiến hàng ngàn năm lịch sử. Họ quan sát cuộc sống của con người, những năm tháng trôi qua, để lại dấu tích trên người họ. Nghiêm túc nghĩ lại, thật ra, một trăm năm, năm trăm năm cũng không chỉ là một chuyện trong nháy mắt, đúng không?

Con người hẳn nên buông chấp niệm xuống. Anh, anh cũng thế.

Chấp niệm [执念]: Là một loại ham muốn vô cùng mãnh liệt, “chấp” [执], đơn giản là cố chấp, ý nghĩa của từ “chấp niệm” [执念]: Một người nào đó cố chấp đến mức khó mà có thể thay đổi được ý nghĩ (hoặc cách nghĩ).

Trong hành trình đoàn còn đến Venice, em dành vài đồng euro mua thức ăn rồi cho chim bồ câu ở Quảng trường Trafalgar ăn. Nơi này bồ câu không sợ người đó anh, sẽ bay tới ăn thức ăn trên tay em, điều này khiến em nhớ đến những con khỉ núi Chaishan [1]. Động vật cũng giống như người, không thể nuông chiều nhiều được [Những lời này anh trai phải nhớ thật kỹ, không nên làm hư Tôn Ngai, bạn ấy là đất mềm dễ đào, là một đũa hư hỏng được voi đòi tiền], càng nuông chiều, càng quá mức.

Đúng rồi, anh trai, anh có từng xem “Roman Holiday”? Đó là một bộ phim được chiếu nhiều năm, thiết nhiều năm về trước. Lúc ở chỗ đài phun nước, hướng dẫn viên du lịch nói cho bọn em biết, “Roman Holiday” được quay ở Quảng trường này, kem mà nữ nhân vật chính ăn cũng mua ngay tại đây.

Hướng dẫn viên du lịch vừa nói, mọi người đều vội chạy đi mua kem. Woa, một viên kem là tám euro lận đó nha. Thiết tình, cũng đâu phải ăn vàng đâu! Em do dự rất lâu mới miễn cưỡng bỏ tiền ra, có thể là bởi vì thật sự quá nóng, cả khát nữa, thế nên cứ cảm thấy hương vị ngon ngon. Nhưng là tám đồng euro lận đó, hức... lòng em đang chảy máu.

Còn có cả Pompeii nữa. Năm 79 sau Công Nguyên, núi lửa Vesuvius phun trào, dân chúng trong Pompeii không kịp chạy trốn, và chỉ trong nháy mắt, cả một thành bang bị núi lửa phá hủy. Hướng dẫn viên du lịch chỉ vào một hóa thạch mang hình người nói, rất đáng tiếc, sinh mệnh của những người này đã bất ngờ bị cướp đi. Núi lửa phun trào, lịch sử của họ đã gãy gánh giữa đường.

Sinh mệnh của những con người ấy đã mất đi, hay đã trở nên vĩnh hằng vào giây phút đó? Lịch sử của họ đã bị núi lửa vô tình cắt ngang, hay cái chết của họ để cho thế hệ sau chứng kiến lịch sử.

Anh, có một suy nghĩ vớ vẩn như thế này trong đầu em. Nếu hai đũa mình biến thành hóa thạch trong vụ phun trào kinh hoàng đó, chúng mình ôm nhau, là hình ảnh của cái chết, là được đặt tên là ‘tình yêu vĩnh hằng’, đã không đã không?

Anh, rất hâm mộ anh đi ăn mỹ thực bò. Đọc thư của anh, em dường như cũng ngửi thấy được mùi thịt bò đó. Ở trong này có rất nhiều nhà hàng quán ăn Trung Quốc, nhưng rất nhiều dầu béo, em không thích, nhưng mà người nước ngoài thì ghiền thôi rồi luôn, nhất là tên anh trai không có quan hệ huyết thống gì với em á. Tên của anh ấy là Đường Kỳ Lí. Anh ấy nói cho mẹ em, hồi trước mẹ em thu phục dạ dày của anh ấy rồi mới thu phục được tim anh ấy, khiến cho anh ấy hoàn toàn tình nguyện, một mực gọi mẹ em một tiếng ‘đì.’ Giờ nghĩ lại, tiếc nuối lớn nhất đời em là không có tay nghề siêu tốt, không thể thu phục dạ dày anh trai.

Nghiêm túc nghĩ lại, thực sự kỳ cục lắm nha, rốt cuộc thì vì sao anh trai lại thích em? Em không thông minh, không có năng lực gì, không dịu dàng, không thanh tao nhã nhặn, cũng không nấu cơm, không quét dọn nhà cửa, toàn bộ những đặc điểm con gái cần có em lại không. Em đây chưa thu phục được dạ dày anh, nhưng lại thu phục được trái tim anh trước rồi. [Có phát hiện giọng điệu em thực sự kiêu ngạo.]

Anh, có muốn đi làm một cặp kính dày hay không?

Vụng trộm nói cho anh biết một sự kiện, em lại mộng xuân, hơn nữa không chỉ có một lần. Em mơ anh ở trên người em, động thân, lên lên xuống xuống pháp phòng, mơ thấy mồ hôi của anh chảy xuống má em, mơ thấy hai đũa mình lác qua lác lại, cơm rang, rang lên quá nóng, thế cười ngửa, rồi này này nọ nọ, mỗi một tư thế đều là mới nhất, có thể dựng nên một tầm cao mới cho tiêu chuẩn đoạt huy chương vàng Olympic.

Hại chết em, lúc vừa thức dậy đã nhiệt huyết sôi trào, hai má hồng thắm, mẹ phát hiện, hỏi em: “Có phải con cảm mạo phát sốt gì rồi không?” Em phải kéo chăn bông dán lên mặt, vô cùng mặt mặt nói: “Con sắp chết, có chuyện tìm con đốt ba nén hương.”

Tại sao có thể như vậy? Em nghĩ cả buổi, rốt cuộc cũng nghĩ ra nguyên do.

Đều là lỗi của anh hết, ở thời điểm ấy nếu vút hết trời buộc đạo đức, mỗi ngày chúng ta chơi mấy lần, chơi mỗi ngày, chơi mỗi ngày, chơi đến chán, sao em có thể mộng xuân được? Nếu em không cẩn thận chết mất, bị pháp y khám nghiệm rồi phát hiện em vẫn còn là trinh nữ, em nhất định sẽ mất mặt đến chết. Một trinh nữ hai mươi tám tuổi, em có thể đi vào Sách kỷ lục Guinness, có thể bị tẩm vào bảo tàng trưng bày mấy thứ quý giá, còn có thể nổi tiếng trên Internet, trở thành chuyện cười hay nhất thế kỷ này.

Nói đi nói đi, tất cả đều là lỗi của anh, anh phải đền em.

Nói đông nói tây nhiều quá, em lại quên nói cho anh một chuyện này cực kỳ quan trọng. Anh, anh có nghe qua một câu chuyện gọi là “Tiếng cồng cuối cùng”?

Trong câu chuyện đó, Ưu Ưu cùng Hoan Hoan là hai anh em tốt của nhau, cả hai rời quê hương đến nơi khác lập nghiệp kiếm tiền. Rất nhiều năm về sau, bọn họ thu được một số tiền từ việc kinh doanh, áo gấm về nhà. Nhưng trên con thuyền trở về quê hương lại gặp Thần chết, Thần chết nói cho bọn họ biết, sau ba ngày hắn ta sẽ tìm tới cửa. Khi Ưu Ưu, Hoan Hoan nghe thấy tiếng hắn ta gõ cái cồng bằng đồng trong tay, bọn họ sẽ chết đi.

Sau khi hai người về quê, Ưu Ưu lo lắng căng thẳng vô cùng. Anh chàng đó buồn bã, đau lòng, cảm thấy cả đời vất vả là thế nhưng chưa được hưởng phúc vận gì đã chết. Cứ như vậy, anh ta đau thương ba ngày, đến sáng sớm ngày thứ ba, tiếng cồng của Thần chết vang lên, Ưu Ưu phát hiện anh ta đã chết trên đồng tiền mình kiếm được.

Hoan Hoan cũng rất đau buồn, nhưng anh ta nghĩ, dù sao chính mình cũng sắp chết, vì thế đem vàng bạc tích lũy cả đời ra tặng cho những người nghèo trong thôn làng. Những người nghèo ấy nảy sinh cảm kích, liền tập hợp tất cả đến nhà Hoan Hoan, múa rồng, múa sư tử, bắn pháo, tiếng pháo vang vọng đất trời đã che lấp tiếng cồng của Thần chết.

Thần chết gõ hết lần này đến lần khác, nhưng tiếng cồng vẫn không thể truyền đến tai Hoan Hoan. Cuối cùng Thần chết bỏ cuộc rời đi, mà sáng sớm ngày thứ tư, Hoan Hoan chợt phát hiện chính mình vẫn còn sống.

Anh, câu chuyện này có dạy anh điều gì không?

Đó chính là, đừng dồn hết sức lực mình mà kiếm tiền bạc, phải hiểu được cách dừng bước chân lại, thưởng thức những cảnh đẹp chung quanh. Anh, em không dùng nhiều tiền như vậy, anh cũng đường vội tích lũy gì cả, cho chính mình một khoảng thời gian, một không gian riêng, đi đến nhiều nơi, được không?

Ôi...em thật sự thật sự thật sự rất nhớ, không chỉ có nhớ quán mỳ bò kia, không chỉ nhớ chúng ta đã đi chơi mấy trăm lần ở khu Đông, không chỉ nhớ Tháp Đài Bắc 101 anh đã làm cho anh vô cùng ngạc nhiên đó, không chỉ nhớ cây ăn quả trong sân nhà, em nhớ nhiều nhất, chính là...anh.

Tháp Đài Bắc 101 – 台北101大樓, là trung tâm mua sắm lớn nhất ở Đài Bắc, 101 tầng, có thể nói không gì là không có.

Anh, anh thực sự vui vẻ sao? Có phải khi em thực sự vui vẻ anh cũng thực sự vui vẻ theo? Nếu đúng như vậy, em sẽ vì anh, luôn luôn vui vẻ.

Em gái Tồn Ngải.

“Cảm ơn Hà Chủ tịch giúp đỡ, cảm ơn ông.” Mặc Ân gác điện thoại.

Đọc lại hai lần, anh nắm lòng từng câu từng chữ trong lá thư của Tồn Ngải. Mỉm cười, anh khom người, tìm cuốn album trong ngăn kéo, lật đến trang cuối cùng, ở đó có ảnh chụp hai người ở 101.

Trong ảnh, cô bé dựa vào ngực anh, cười khanh khách không ngừng. Thật tốt, Tồn Ngải của anh vĩnh viễn vui vẻ như vậy.

Chuyện ngày hôm đó, Lã Mặc Ân nhớ rất rõ, rõ ràng như thể chỉ là chuyện mới xảy ra ngày hôm qua. Lại mở ngăn kéo, anh lấy những ngôi sao bé xíu Tồn Ngải đã gấp. Cô bé nói, mỗi một ngôi sao có thể thực hiện một nguyện vọng, chỉ cần đủ thành tâm, nguyện vọng sẽ thành hiện thực.

Có hai bình sao, và cả hai đều là chai nước có ga 20-300cc. Màu đỏ là trước khi hứa nguyện, màu xanh là sau khi hứa nguyện.

Mặc Ân đổ ra một ngôi sao trong chai trước khi hứa nguyện, vỗ tay, rồi đặt nó vào lòng bàn tay của chính mình, bắt đầu ước, “Hy vọng Tồn Ngải nhanh chóng trở về bên cạnh tôi.”

Mau trở về đi, Tồn Ngải bé nhỏ của anh, anh đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

Ngày hôm qua làm việc quá muộn, Mặc Ân đã hứa ngày nghỉ sẽ cùng Tồn Ngải ra ngoài một chút, nhưng mà anh thật sự rất mệt. Xoay người, tuy thấy đồng hồ báo thức trên tường đã dịch đến chín giờ, nhưng vẫn không thể dậy được.

Kéo chăn bông lên trên đầu, ngăn ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, Mặc Ân còn muốn ngủ tiếp.

Cửa bị mở ra, Tồn Ngải trực tiếp vọt tới giường, kéo chăn bông xuống, phồng má nhìn trừng trừng.

“Tồn Ngải...em ngoan, anh mệt quá, để anh ngủ hai tiếng nữa, chiều đi, nhất định anh sẽ đi chơi với em.”

Em đây không cần ngoan làm gì hết, em bé ngoan đều không ra đường. Tồn Ngải trừng, trừng đến mức suýt lệt tròng.

“Tồn Ngải...” Mặc Ân bắt đầu dỗi thờ dãi.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, cả buổi mới nói: “Đều là anh làm hại, anh phải đền em.”

Mặc Ân gác tay lên trán: “Anh hại gì em?”

“Anh hại em mộng xuân, khiến nguyên một buổi tối em lẫn qua lộn lại, ngủ không được.” Tồn Ngải lên án.

Cái gì? Mình hại cô bé... Cái này, là từ đâu mà nói? Cười khổ ba giây.

Tồn Ngải nổi giận đùng đùng đi đến giường, giơ chân, ngồi khóa trên lưng Mặc Ân.

Đáng chết, con nhóc này không biết buổi sáng đàn ông con trai dậy đều sẽ dựng lên trại hả? Đau, đau, đau... Cái ngồi này, nếu chặt đứt khung sườn lên, cả đời con nhóc phải mộng xuân đến chết.

Hít một hơi, Mặc Ân ngẩng đầu lên, ra lệnh, “Đi xuống.”

“Em không muốn.” Tồn Ngải thuộc loại ‘hậu tri hậu giác’ (nghe, thấy rồi mới hiểu), không hiểu được buổi sáng đàn ông con trai có phản ứng tự nhiên là dựng trại, cũng không hiểu được đàn ông cũng có ham muốn dục tính, nhưng mà sao có thể trách cô được. Ai bảo cô có bạn trai nhiều năm như vậy rồi mà vẫn cứ giam chân tại chỗ ở thành lũy một, hai.

Làm cái gì thế không biết, chẳng lẽ thành ba, thành bốn của anh là xấu kinh dị sao?

“Trừ Tồn Ngải, nếu em không xuống, anh sẽ tức giận.” Mặc Ân rất đau, nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng duy trì tự tôn đàn ông. Chỗ quan trọng nhất của đàn ông bị tấn công, tất cả cũng sẽ không biểu hiện một cái lịch sự như Lã Mặc Ân.

“Thế tốt nhất, dù sao em cũng rất tức giận, anh tức giận, em tức giận, chúng ta cùng nhau tức giận, như vậy có vẻ công bằng.” Tồn Ngải gật mạnh đầu.

Lã Mặc Ân hoàn toàn hết cách, cắn môi, chờ con đau đi qua, thở dài một hơi. “Rốt cuộc bây giờ em muốn thế nào?”

“Em muốn chơi.” Tồn Ngải không có một chút gì gọi là khách sáo.

Mặc Ân bất đắc dĩ. “Đã nói rồi, buổi chiều mang em ra ngoài.”

“Em muốn ở nhà chơi.” Hừ, cái loại chơi này có thể đến nơi công cộng à, cô cũng không phải là Đường triều hào phóng nữ.

唐朝豪放女 A Tang Dynasty Uninhibited Woman, phát hành vào năm 1984, bộ phim được giới phê bình và khán giả đánh giá là một kiệt tác của phim cấp ba.

“Được, vậy em muốn xem phim hay là...”

Ngủ gật, ngủ gật, ngủ gật, cô đã ám chỉ rõ ràng như vậy mà anh còn không hiểu được, tức chết!

Tồn Ngải cắt ngang lời anh, “Em không muốn, em muốn chơi cái trò mà chơi trên giường ấy, giống như lúc em nằm mơ ấy. Chơi phía trước, chơi phía sau, chơi cho đến khi hai người thở hồng hộc, chơi đến khi mồ hôi chảy không ngừng, chơi đến khi toàn bộ xương cốt gãy rời cũng không sao hết. Nghe rõ ràng đây, em không chỉ cần chơi yêu yêu, lần này em muốn rang com, muốn thịt kho, phải làm một bữa ‘Mãn Hán Toàn Tịch’ (một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép lại trong lịch sử Trung Hoa được tổ chức trọn 3 ngày với 6 buổi tiệc) đó. Nếu anh không chơi, em thề, ngày mai em sẽ tìm một tên đàn ông ngon lành chơi như ‘Jump! Ashin’ (phim về những cô cậu thanh niên trong phòng tập thể dục dụng cụ), hút sạch tinh khí của hắn.”

Đây là điều mà mấy thiếu nữ bình thường sẽ nói sao? Có người nào có thể mặt không đỏ hơi thở không dồn dập, không muốn chút nào thẹn thùng tuyên thệ ép bạn trai lên giường? Đau đầu... anh làm sao có thể yêu được người này đây?

“Tồn Ngải, anh đã nói rồi—”

Cô lại cắt ngang lời của anh. “Em không muốn chờ cho đến khi kết hôn, như vậy lâu lắm.”

Chuyện này cả hai đã thảo luận không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều là anh một mình quyết định. Không được, như thế này mà nói, thân là phái nữ quả thật không tự trọng. Lần này, cô nhất định phải liều mạng nói yes, yes, yes, nhất định phải triệt để giải phóng Lã Mặc Ân, từ đầu đến chân, từ thân thể đến linh hồn, thu phục một lần.

“Trừ Tồn Ngải... Thôi được, em gọi điện cho bố mẹ anh, chỉ cần bố mẹ đồng ý, anh liền diễn ‘Jump! Ashin’ với em, hơn nữa là diễn từ tập một đến tập mười, diễn cho đến khi em bảo cắt mới ngừng.” Lã Mặc Ân thực sự không có cách nào với cô, đành phải giao trách nhiệm này cho bố mẹ, thật tệ.

Nhưng... cô không biết anh tin Chúa Trời sao? Không biết nhà bọn họ gia giáo là trình tiết sao? Cô ở nhà này nhiều năm như vậy còn không biết rõ gia quy ở đây?

Ba Lã, mẹ Lã... Ôi, cái cường thế yes, yes, yes của Tồn Ngải xì hơi trong giây lát, đường cứng rắn biến thành kẹo mềm, vị rất ngọt, nhưng ngọt không có gì riêng biệt, không chút mùi vị gì.

“Anh, nhưng mà em thực sự rất muốn đó.” Tồn Ngải nằm sấp xuống, dán lên người Mặc Ân, hai tay giữ chặt lấy cổ anh, đôi môi mềm mềm chạm vào da cổ anh. “Bạn bè em mười tám tuổi đã có kinh nghiệm, hai mươi bốn tuổi đã thay bảy bạn trai, kinh nghiệm già dặn đến mức có thể nhìn dáng dấp của mấy đứa con trai mà biết được ham muốn, năng lực, có thể suy ra tính cách cùng tương lai của hắn luôn.”

“Con gái bọn em mỗi lần nói chuyện phiếm đều nói về bạn trai cùng kinh nghiệm gì đó à?” Lã Mặc Ân đau đầu hỏi. Nếu biết trước như vậy anh hẳn nên kéo Tôn Ngải vào đạo, thế nào nữ sinh giữ trinh tiết lại bị coi như là lỗi thời, mất mặt.

“Đúng vậy, mỗi lần em đều suy nghĩ chuyện kia lâu nhất.”

Nghĩ lâu nhất? Con nhóc này có phải nói nhầm hay không, có bạn trai như anh còn phải nghĩ. Tiêu chuẩn của Tôn Ngải có phải quá cao? “Vì sao em cứ nghĩ đến chuyện kia?”

“Bạn em bảo, nếu bạn trai chậm chạp không chịu động đến mình thì chỉ có hai khả năng.”

“Hai loại gì?”

“Một là em thiếu sức quyến rũ của phụ nữ, một cái khác chính là...là...”

“Chính là gì?”

“Chính là anh không được.” Tôn Ngải lé mắt nhìn.

Anh không được? Nói cái quỷ gì thế? Chẳng lẽ đàn ông con trai thời hiện đại đều phải mang theo ‘gia sản’, nơi nơi tìm con gái cưỡng hiếp?

“Nói bậy!”

“Em biết mà, anh khỏe mạnh như vậy, nhất định không cần dùng Viagra.”

Quá coi thường anh đây rồi, Viagra? Cả đời này Lã Mặc Ân cũng không sờ vào.

“Anh...anh...” Tôn Ngải ghé sát tai anh, giọng nói mềm yếu, môi ướt át, ngay cả thân thể đều mềm đến mức dường như không có xương cốt.

“Làm cái gì?”

“Chúng ta chơi một lần, thử xem xem thôi, được không?” Nói xong, cô hôn lên hàng râu mới mọc của anh. Đâm đâm vào, hơi ngứa, khiến Tôn Ngải vừa hôn vừa mỉm cười.

“Không được.” Kiên định, kiên định. Anh đã thề với Đức mẹ Maria, tôn trọng hôn nhân, tôn trọng người vợ tương lai của mình.

“Không sao đâu, lúc sáng thức dậy em đã cầu nguyện với Thánh mẫu, Thánh tử, em xin họ nghỉ ngơi một ngày hôm nay, nhắm mắt lại, không cần biết chúng mình làm gì dưới chăn bông.” Tôn Ngải cười khanh khách.

Mặc Ân vừa tức giận vừa buồn cười, có ai đi thương lượng chuyện này với Thánh mẫu, Thánh tử không hả, cũng chỉ có loại con gái không đầu này thôi.

“Anh đoán, là em một mình quyết định, Đức Mẹ nhất định không gật đầu nói đồng ý với em.”

“Không đúng, là em không cho bà cơ hội nói không được. Em chạy trốn rất nhanh.” Cô nháy mắt với anh một cái, vô cùng xinh đẹp.

“Đức mẹ sẽ không đồng ý.”

“Bà sẽ, bà còn có thể cảm kích em đã tạo ra sinh linh kế tiếp của cuộc đời.”

“Sẽ không, Đức Mẹ sẽ vì cá tính phóng khoáng, bỏ đi trói buộc đạo đức của con gái hiện đại mà chảy huyết lệ.”

“Không, bà sẽ vì con gái hiện đại đã coi bỏ được trói buộc mà cảm thấy hạnh phúc.”

Nhớ năm đó, Mẹ Maria không kết hôn mà mang thai, không biết có bao nhiêu người đã khinh miệt, chịu không biết bao nhiêu khinh thường. Trừ Tôn Ngải này là vì thay bà mà đấu tranh vì nữ quyền, Đức Mẹ nhất định sẽ coi cô làm vinh dự.

“Mới là lạ.” Lã Mặc Ân một hơi phủ quyết.

“Anh...” Toàn lực phát huy sức mạnh của kẹo mềm.

“Đi xuống.”

“Anh...”

“Không được.”

“Anh...”

“Anh nói...”

Phát hỏa, điên lên, Tôn Ngải lại tuyên thệ lần nữa, “Mặc xác anh nói cái gì, bất cứ giá nào em cũng muốn hôn anh.”

“Em chưa đánh răng.” Mặc Ân che miệng.

“Anh cũng chưa đánh, công bằng.”

Tôn Ngải mạnh mẽ kéo tay Mặc Ân ra, đôi môi trực tiếp dán lên môi anh, cả cơ thể dính sát vào, hôn Mặc Ân đến trời đất mù mịt, ‘nhật nguyệt vô quang’ (mặt trời mặt trăng mất đi ánh sáng). Tay cô di chuyển trên thân thể anh, hai chân cọ xát đùi anh. Tôn Ngải mang hết chiêu thức mới học được từ mấy tấm hình bày bìa ra xài, cũng không tin anh sẽ không thuần phục.

Đột nhiên, ‘gã sấn’ Lã Mặc Ân đã nghĩ bị con nhóc kia ngồi đến tiêu tùng lại bắt đầu hồi sinh, bùng nổ! Sáu giờ đến mười hai giờ, một số lượng lớn pheromone bắt đầu phân bố, đầu Mặc Ân sản xuất ra morphine...

Ngay tại lúc cô định giờ hai tay lên còi áo ngủ rắc rối của anh, khuôn mặt thiêng liêng của Maria xuất hiện giữa không trung, tín ngưỡng nhiều năm bay ra cứu vớt linh hồn sắp chìm đắm của Lã Mặc Ân.

Nhảy dựng lên, Mặc Ân kích động đẩy Tôn Ngải ra, kích động trốn vào phòng tắm. Nhưng ở một giây cuối cùng anh vẫn còn nhớ nhắc nhở, “Tôn Ngải, đi thay quần áo, mười phút nữa chúng ta đi dạo 101.”

Vì sao là 101? Rất đơn giản, bởi vì mỗi một cơ quan bộ phận của Lã Mặc Ân đang treo ở trạng thái 101.

Tôn Ngải tức chết, đấm đá chần mèn anh, ác độc nói: “Đức Mẹ Maria, con hận người.”

Nhưng ‘hận’ của Tôn Ngải rất nhanh đã biến mất, lúc cả hai đi thang máy đến tầng cao nhất của 101.

Cô nhìn thấy toàn bộ Đài Bắc, thấy những chiếc xe bé con như những hộp diêm bon bon chạy tới tới lui lui, nhìn hàng người trên đường xếp thành một hàng, ngoan ngoãn như mấy con kiến tí xíu. Tôn Ngải cười vui vẻ nói: “Từ nơi này đi xuống, em cũng sẽ biến thành một con kiến trong đội quân kiến kia.”

Mặc Ân tức giận bỏ sung, “Đúng, nhớ, chỉ làm một em kiến con ngoan ngoãn chút.”

“Có ý gì? Em không đủ ngoan sao?”

Nếu cô ác thêm một chút, sẽ trực tiếp tìm búa đập nát cửa phòng tắm, hung hăng cưỡng hiếp anh từ đầu đến chân một lần, khiến hán sẽ không tìm được bất cứ chỗ nào hoàn chỉnh trên người mình. Tôn Ngải trừng mắt nhìn một cái, ánh mắt khinh miệt quét qua nửa người dưới của Lã Mặc Ân, khiêu khích nói: “Tí nữa về em muốn mua hai lọ Viagra.”

Mặc Ân cau mày nói: “Như vậy quá chậm, có cảm chứng minh thư theo không?”

“Có, làm gì cơ?”

Chẳng lẽ...anh đã thỏa hiệp, muốn dẫn cô đi khách sạn? Làm! Chỉ trong một thoáng, hai mắt Tôn Ngải bắn ra tia sáng nhọn hoắt.

“Chúng mình lập tức đi đăng ký kết hôn, anh cam đoan, không cần xài Viagra, tương lai ba ngày ba đêm em cũng không xuống giường được.” Mặc Ân quăng chiến thư lại.

Kết hôn à...Về chuyện hôn nhân, anh có tín ngưỡng của anh, cô cũng có tín ngưỡng của cô.

Lúc nhỏ mẹ mang cô đi xem thầy tướng số, thầy bói bảo, nếu trước năm hai mươi tám tuổi mà cô kết hôn thì sẽ ly hôn. Cô không muốn lấy hôn nhân của mình ra đánh đố, cô muốn mình cùng anh trai là cả một đời.

Hướng chỉ đồng nghiệp cũng đã nói: “Kết hôn là mộ phần đầu tiên của cuộc đời này, đi vào hôn nhân cần có dũng khí, gấp 4,5 lần khi vào nhà xác.”

Tôn Ngải không biết 4,5 lần được tính ra như thế nào, nhưng mà trời sinh cô dị ứng với mộ phần gì đó, cho nên kết hôn à...cứ chờ một chút đi.

Đến cuối cùng cả hai cũng không đi kết hôn, ở 101 chụp một đồng ảnh. Tôn Ngải tựa vào người anh nói y, một đám y, một đám giờ tình chữ v, đại diện tình yêu và hạnh phúc tràn đầy trong sinh mệnh của hai người.

Ngày đó, cô bé mua rất nhiều giấy có màu sắc rực rỡ, nói muốn gấp sao cho anh, gấp đầy một chai lớn nhất.

Tôn Ngải nói, đến khi cô gấp hết một chai lớn, cô cũng sẽ có đủ dũng khí đi vào hôn nhân, sau đó mỗi một ngày, trong cuộc hôn nhân của mình, lấy ra một ngôi sao hứa nguyện.

Điều ước cho hôn nhân của Tôn Ngải không giống người thường. Điều ước của cô, hôn nhân sẽ là một tòa thành hạnh phúc chứ không phải là một mộ phần cỏ cây khô khốc.

Mặc Ân một mình đi đến 101, phong cảnh nơi này vẫn giống như dạo ấy, đáng tiếc, trong lòng đã không có cô nhóc nào để ồn ào, âm ỉ, nói muốn chơi

xxoo. Trái tim, trống rỗng.

Anh đi thang máy xuống, trong thang máy có vài cô học trò đang cười ầm ĩ, khuôn mặt tươi sáng như đường làm quan rộng mở khiến anh nhớ đến Tồn Ngải của mình.

Cô ấy ổn không? Nhất định rất ổn. Du lịch vòng quanh thế giới chính là giấc mơ của Tồn Ngải, cô từng nói, kiếp trước của mình chính là Columbus, trong máu đã có đầy ham muốn mạo hiểm.

Anh nói: “Con gái con đùa ngoan một chút tốt hơn.”

Cô chu miệng, nở nụ cười: “Con gái ngoan sắp tuyệt chủng rồi.”

Mặc Ân xoa xoa bóp bóp mặt cô, bảo: “Được rồi, mạo hiểm thì mạo hiểm, nhưng em phải đồng ý với anh một chuyện, phải bình an trở về cạnh anh.”

Đúng vậy, anh chỉ cần Tồn Ngải bình an, còn mọi điều khác, chẳng sao cả.

Trở về nhà, Mặc Ân rót một cốc cà phê, tắt di động, rút dây cắm điện thoại, ngồi vào trước màn hình máy tính. Đây là thời gian hạnh phúc nhất của anh, bởi vì anh viết thư, viết thư cho em gái mình.

Em gái, anh rất vui, bởi vì em hạnh phúc.

Những lời này không phải là đạo đầu, cũng không phải là nói lừa nói dối, là thật tâm mình, chân thành mà nói. Chỉ cần em vui về anh sẽ vui về, em vĩnh viễn đừng bao giờ hoài nghi tính chân thực của nó.

Cho nên, em hãy khiến mình vui về đi, bởi vì anh đã giao phó cho em quyền lực khiến anh vui về rồi.

Kể cho em nghe một chuyện cười. Lúc nhận được thư em gửi, anh đang nói chuyện điện thoại với một vị là Chủ tịch Hà. Ông ta nói cho anh, có Chủ tịch Lưu mở công ty điện tử hy vọng anh trở thành cố vấn pháp luật của công ty đó.

Loại chuyện có thể kiếm tiền này, đương nhiên là anh đồng ý ngay, nhưng mà dựa vào đạo đức nghề nghiệp, anh vẫn còn có ý tốt nhắc nhở, về luật kinh tế, so với anh, Chu Li Uy còn chuyên nghiệp hơn, nhưng đối phương vẫn cứ khẳng khái muốn anh, mặc kệ chuyên môn của anh có bằng với phí anh thu hay không.

Sau đó anh mới biết được Chủ tịch Hà đang làm mai mối. Nghe nói thiên kim nhà ông Lưu kia mới tốt nghiệp Đại học ở nước ngoài về, đi làm cho công ty điện tử nhà mình. Mấy người đó muốn ghép anh với cô ta thành một đôi, anh cười khéo léo từ chối.

Anh nói cho ông ta, anh đã có bạn gái, tên của cô ấy là Trữ Tồn Ngải. Trữ Tồn Ngải này, trong lòng trong tim tràn đầy tình yêu, toàn bộ tình yêu này là của anh, không có bất kỳ người đàn ông nào có thể chia sẻ. Có nhiều tình yêu để hưởng dụng như vậy, tôi làm sao có thể cần người khác?

Đoán đi, đến cuối cùng anh có lấy được công việc này hay không?

Đúng rồi, tuần trước anh gặp một người, em nghĩ là ai? Nhất định là em không thể đoán được.

Là Tả Lị Lị, cô ấy muốn anh làm luật sư đại diện trong việc ly dị. Bây giờ Tả Lị Lị người ta là phu nhân rồi, kim cương đầy cổ khiến người ta nhìn mà hoa mắt mê muội, cũng không còn đáng đáp ứng hăng hăng ngày nào nữa. Vừa nhìn thấy anh cô ấy sốc, mà anh cũng sốc, sau đó mới chậm chậm giải thích, là bạn bè giới thiệu đến đây, cô ấy cũng không tìm hiểu cặn kẽ.

Anh biết, trong giới này anh làm việc có tiếng là nhanh-ác-chuẩn, tìm anh để xử lý ly hôn rất chính xác.

Li Uy thường hay châm chọc anh, bảo anh là đàn ông chung tình như vậy, lại chuyên đi làm xấu đi nhân duyên người ta. Có lẽ chính là như thế cho nên anh không thể có được một cuộc hôn nhân mong muốn.

Lúc Tả Lị Lị rời đi, thấy Li Uy vào phòng làm việc của anh, vút lại một câu: “Tôi chỉ biết nhất định hai người sẽ bên nhau.”

Tả Lị Lị đi rồi, Li Uy thở dài nói: “Không chọc vào chuyện phong lưu lại mang danh tiếng phong lưu.”

Hm, ở mặt này đúng là anh phải xin lỗi cô ta. Tất cả mọi người đều cho rằng cô ta chính là nguyên nhân khiến cho anh không ra khỏi cửa nhà giao lưu này nọ, có người treu ghẹo, có người nói nói đùa đùa khiến cho cô ta không thể tìm thấy thang leo xuống, anh cũng không giải thích, bởi vì... ai bảo cô ta kiếm tiền của anh, mà người trả tiền lại là thẳng sắp như anh chứ.

Tồn Ngải, em đừng tiếc nuối rằng chính mình không học được tài nấu ăn nấu nướng gì đó, bởi vì cho dù không có, em cũng đã thành công thu phục tim anh rồi.

Anh yêu em, mặc kệ em có đủ thanh tao nhã nhặn dịu dàng; Anh yêu em, chẳng sợ đồ ăn em làm có thể khiến anh trúng độc hay không; Anh yêu em, cho dù chúng ta không ở lại thành Pompeii viết nên một sử thi vĩnh hằng.

Về phần kính mắt? Không cần, bởi vì anh không dùng hai mắt nhìn em, mà là dụng tâm đọc em. Cho dù tim bị che mờ cũng không sao cả, bởi vì anh yêu em, xác định yêu rồi.

Còn nữa, lời nhắc của em quá chậm, nhiều năm về trước anh đã chiều hư em rồi. Về phần em muốn làm khi núi Chaishan hay là bỏ cầu ở Quảng trường Piazza della Signoria thì đó là sự lựa chọn của em. Còn chấp niệm gì đó, không phải là không thể buông xuống mà là không chịu buông. Yêu em, là chấp niệm lớn nhất của anh, anh muốn giữ nó đi hết cả cuộc đời này.

Đúng rồi, tám euro thực sự không bao nhiêu cả, thích ăn kem thì ăn nhiều vào, ăn thêm mấy cây cũng chẳng có vấn đề gì cả, đừng có thay anh tiết kiệm tiền, bằng không việc anh làm ra tiền cũng mất đi ý nghĩa; Về chuyện DVD “Roman Holiday”, lần trước anh thấy ở bách hóa có bán, hai ngày nay anh giúp em gửi qua, xem xong phải viết cho anh một bản báo cáo tâm đắc vào.

Cứ thế đã, lần tới lại viết thư cho em

Anh trai Mặc Ân.

Tất mảy tính, Mặc Ân nghĩ tới đôi giày cao gót mình nhìn thấy ở 101.

Anh đã sơ sót một chuyện, quên tìm cho Tồn Ngải một đôi giày vừa chân phù hợp với bộ váy màu xanh kia, tốt nhất là giày cao gót, bởi vì Tồn Ngải nhà anh thích người khác phải ngẩng đầu nhìn mình. Nhưng mà mang giày cao gót được không đây? Con nhỏ sẽ ngã sấp mặt, văng giày tán loạn, lộn xộn không để đâu cho hết. Không có anh ở bên cạnh đỡ một phen, thế nên cũng chẳng cần thiết phải làm chân cô nhóc này ‘khó xử’.

Thật sự là đủ. Mặc Ân muốn cưng, muốn cho Tồn Ngải vui vẻ, lại phải lo lắng đầu gối khuỷu tay cô chịu oan ức. Làm người quả thật rất khó.

“Anh, chân của hai đứa mình giống nhau ha, đều trắng trắng dài dài.” Bọn họ chân trần, ngồi dưới mái hiên.

Lã Mặc Ân vươn tay kéo Tồn Ngải vào ngực, mỉm cười nhìn bốn bàn chân trước mắt. Chân ai mà chả giống nhau, năm ngón chân, có một bàn chân thẳng một bàn chân cong. Về phần trắng, đó là bởi vì cả hai đều có thói quen xoa bóp, chân rất hiếm khi tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, đương nhiên sẽ đủ trắng để khiến người ta ghen tị.

“A a a... nhẹ một chút, rất đau mà.” Tồn Ngải co khuỷu tay bị anh đụng vào.

“Em cũng sợ đau à?” Mặc Ân ngờ vực nhìn.

Đã là con gái hai mươi mấy tuổi đầu thế nhưng còn có thể ngã sấp được, phải đến bệnh viện để bác sĩ khâu vết thương, thật sự là đủ.

“Đương nhiên là đau muốn chết, bác sĩ kia làm như đang khâu da trâu, hại em muốn khóc cũng không dám. Căn bản ông ta không phải bác sĩ, mà là đồ tể.”

“Thật không hiểu nổi vì sao em lại ngã nữa?” Đang trách.

Vừa nghe thấy cô đang ở bệnh viện gọi tới, không nghĩ ngợi thêm một giây nào, Mặc Ân ngừng cuộc họp đang diễn ra được một nửa, chạy như bay, vọt tới bệnh viện. Anh không hiểu, chỉ là ngã thôi sao lại ngã trong bệnh viện được? Vì thế sức tưởng tượng đã được hoạt động hết công suất, con nhóc kia không phải là ngã nữa mà là xảy ra tai nạn xe cộ, vừa nghĩ đến chuyện đó đã dọa Mặc Ân rớt nửa cái mạng.

“Em không khóc?” Nói dối! Mặc Ân giữ lấy cằm cô.

Lúc vừa nhìn thấy Tồn Ngải ở bệnh viện, anh không có cách nào chạy ào đến, nhưng tiếng gào tiếng khóc kia quả thật khiến người ta sợ hãi. Một vị phụ nhân nào đó vừa nhận thuốc xong còn cúi người vỗ vỗ lưng cô nhóc kia an ủi luôn miệng, có làm hay không?

“Đều là do giày cao gót gây ra hết!” Tồn Ngải rút ra kết luận.

“Nếu không cần thiết thì mang giày cao gót làm gì, có người nào bảo em lùn hả?” Tay chân Tồn Ngải bị đau, mà thương thế thì lại ở trong lòng anh, kéo căng khó chịu. Vết thương của cô nhóc này hồi phục như cũ, những cơn co rút đau đớn kia mới có thể ngừng lại được.

“Nhất định là báo ứng mà.” Tồn Ngải xoa xoa mũi.

“Báo ứng gì? Bậy bạ.”

Mặc Ân đi đầu cô, Tồn Ngải né người, xoay xoay, đầu lại dựa vào ngực anh. Đó chính là nơi ẩn náu an toàn của cô. Những con chim bé nhỏ khi bị thương luôn muốn đi tìm đến một nơi ấm áp như thế này.

“Là báo ứng mà. Lúc ngã xuống, trong lòng em đang mắng bà cô tổ trưởng kia đó.”

“Bà ta không tốt với em thì em từ chức là được, tại sao lại khiến bản thân mình bị thương?”

Đây chính là điều Mặc Ân tức giận nhất. Mỗi lần nói, khỏi đi làm, đừng đi làm, Tồn Ngải lại rất kỳ cục, cho dù bị người ta chèn ép, về nhà bảo sóc này nọ, nhưng cách một ngày vẫn là ngoan ngoãn thay quần áo đi làm, thật sự không thể hiểu được, đó là công việc gì khiến cho người ta vừa ghét vừa yêu.

“Thật ra tổ trưởng đối với em có vẻ tốt hơn tí rồi.” Tồn Ngải chu miệng, lương tâm lên tiếng.

“Anh không thấy như vậy?”

Ngày hôm qua không phải còn ôm bản thiết kế về nhà sửa, vừa sửa vừa mắng bà cô tổ trường kia không có nhân tính hay sao.

“Số lần mắng em là đầu heo ít hơn.” Đưa ra minh chứng.

Như vậy cũng coi như tốt? Thiệt tình!

Hai tay Tôn Ngải ôm lấy hông anh, thân thể mềm như không có xương cốt, mềm yếu dán trên người anh, nheo mắt cười: “Anh... em muốn ăn nhân lạnh.”

Nhân lạnh là món Mặc Ân thường xuyên làm cho cô nhất. Dạ dày Tôn Ngải lạnh, nhưng lại thích ăn đá không uống thuốc bổ, nghe nói long nhãn có tính ôn, bởi vậy mỗi năm đến mùa nhân, anh đều cầm mấy sào tre khâu nhân xuống, bóc vỏ, bỏ vào trong hộp giữ thức ăn tươi rồi cho đông lạnh thành đá. Mặc Ân muốn chiều cái miệng Tôn Ngải, cũng chiều luôn dạ dày cô.

“Biết rồi, ngồi thẳng lên, anh đi lấy.”

Anh ‘xếp’ tay chân hay loay hoay của cô lại cho ‘gọn’, xoay người vào bếp lấy nhân lạnh.

Tôn Ngải ăn một miếng. A, siêu thích! Cô nhìn nhìn mặt anh đưa tình, trong miệng còn ngậm nhân, kéo đầu Mặc Ân xuống, đút nhân vào miệng anh. Mặc Ân trừng mắt nhìn, ăn.

“Anh, em yêu anh.”

Ba chữ này như là một khối ma phương đầy ma thuật, mỗi lần nói cô đều có thể biến ra khuôn mặt cười của anh: “Anh biết.”

“Rất yêu, siêu yêu, không có ai yêu như em yêu.”

“Anh biết.” Là một tình cảm rất ngang ngược, rất chiếm đoạt, rất ích kỷ. Nhưng Mặc Ân thích.

“Anh, nếu có một ngày có người nào đó ép em không yêu anh, làm sao bây giờ?”

“Ai rồi hơi như vậy?” Lại liếc mắt.

“Có đó. Hôm qua em nằm mơ, mơ có một con khủng long khổng lồ đứng giữa hai đứa mình, nó đe dọa em, không cho em yêu anh, bằng không sẽ nuốt em vào bụng, làm em ‘huơng tiêu ngọc vắn’ (người đẹp chết).”

Mặc Ân cười to, cười đến mức rung cả người.

“Em nói nghiêm túc đó. Mơ xong thì nguyên một buổi sáng tâm trạng em cực kỳ tệ hại, bởi vì em biết đó là dự cảm đó. Quả nhiên anh xem đi, ngã rồi này.” Tôn Ngải chỉ chỉ vào vết thương mình.

“Ừ, để anh đoán xem, nhất định con khủng long kia có một cái tên.” Anh giữ lấy mặt cô nói.

“Tên gì?”

“Chu Li Uy.”

“Anh nghĩ em đang ghen bậy với bà ấy.”

“Không phải, em đang ghen tị, ghen tị anh với Chu Li Uy mỗi ngày ở cùng nhau đến tám tiếng. Miệng em thì bảo em có tự tin, trên thực tế lại không tin tưởng với tin yêu, với chính bản thân mình. Em luôn miệng nói, trên thế giới này anh là người yêu em nhất, cũng không thật sự tin tưởng, người anh yêu nhất chính là em. Trừ Tôn Ngải, em làm anh thất vọng rồi.” Lã Mặc Ân cặp mắt trầm giọng nói, cổ ý chọc cô.

“Không đúng, không đúng, em rất tin tưởng em là người anh yêu nhất, rất tin tưởng tình yêu của bọn mình, cũng không đi ghen tị anh cùng ai làm chung tám tiếng. Bởi vì em xác định, chính mình ở trong lòng của anh, lúc nào cũng từng giây từng khắc, hai mươi bốn tiếng hàng thật giá thật.

Nhưng anh, em thực sự nằm mơ, hơn nữa mỗi lần mơ đều siêu đúng. Giống như em mơ thấy rắn đuổi theo mình lần đó, người ta nói ông thổ địa đang theo em đòi giấy vàng, không phải em đốt giấy vàng xong đã không còn chuyện gì nữa? Giống như lúc em mơ bị chó đuổi theo, đập trúng phân chó, không phải đã trúng xô số mười vạn yên? Giống như em mơ thấy khủng long, không phải bậy bạ, mà là thực sự, thực sự chuẩn.”

“Vậy nếu mơ thấy rắn, chó cùng khủng long cùng đuổi theo em, em sẽ thế nào?” Mặc Ân bật cười, bởi vì biểu cảm nghiêm túc của cô bé rất đáng yêu.

“Vậy, vậy thì... em đây sẽ biến thành vận động viên Olympic.” Chạy cũng không kịp còn có thời gian nghĩ mình sẽ biến thành cái gì? Cô cũng không phải điên.

Nói xong Mặc Ân cười to, Tôn Ngải cũng cười theo. Anh ôm lấy cô thủ thi: “Đồ ngốc, giấc mơ thường khác với thực tế. Con khủng long kia bảo không cho em yêu anh?”

“Đúng, nếu không nó sẽ nuốt em vào trong bụng.”

“Cho nên, ý chân chính con khủng long muốn nói: Trừ Tồn Ngải, người nhất định phải yêu thầm thiết anh trai người, bằng không ta sẽ nuốt người vào miệng rồi cho ra đàng mông.”

“Buồn nôn, đáng ghét.” Tồn Ngải trợn mắt.

“Đúng, rất đáng sợ, cho nên nhất định em phải yêu anh thật nhiều, vĩnh viễn cũng không cho nói bậy, hiểu chưa hả? Trừ phi em không để ý làm chất thải của khủng long.”

Tồn Ngải liếc ngang một cái, ngay sau đó biến thành kẹo mềm không xương tựa vào ngực anh, khẽ sát bên, nói: “Em cũng không phải thiếu năng, không có việc gì lại đem anh trai tốt như vậy cho người khác.”

Mặc Ân cúi đầu, hôn lên trán cô, hôn lên tay cô, hôn lên tai họa do giày cao gót gây ra rồi hỏi: “Chủ nhật này rồi không?”

“Có á, làm gì cơ?”

“Anh mang em đi mua hai mươi đôi giày đế bằng.”

“Không được, mang giày đế bằng rồi sao em tài trí hơn người được?”

“Em mang giày cao đến đầu cũng lùn hơn anh.” Mặc Ân vò vò tóc cô.

“Em chỉ cần hơn bà tổ trưởng.”

“Không phải em bảo tổ trưởng bây giờ tốt hơn với em.”

“Dù sao đi chăng nữa cấp dưới với cấp trên vĩnh viễn là hai chiến tuyến.”

Hai người anh một câu em một câu nói qua nói lại. Đấu võ mồm là hoạt động cả hai yêu thích nhất, nếu có thể đấu như vậy mãi đến năm tám mươi tuổi, một ông già tóc bạc cùng một bà già đầy nếp nhăn, đó là một chuyện tình đẹp để đến cỡ nào.

[1]: Đám khi ở núi Chai (Mountain Chai 柴山), [cũng thường được gọi là núi Sho (Mountain Sho 寿山)] rất quen thuộc với loài người.

Bạn đang đọc truyện *Khe Hờ Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Một nếp sinh hoạt cùng những nguyên tắc một khi đã hình thành thì vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Lã Mặc Ân hô hấp cũng theo quy luật, thời gian ăn uống, nghỉ ngơi cũng theo quy luật nốt. Có chuyện gì đáng giá để vui vẻ không? Không có, chỉ khi Tồn Ngải gởi thư mới gây cho Lã Mặc Ân những xúc động phập phồng thoáng qua, những cảm giác hạnh phúc ngoài quy luật.

Tồn Ngải đích thị là một con sâu lười biếng, cho dù có mấy tính rồi, mỗi tháng một lần mới bằng lòng gởi thư cho anh. Còn Lã Mặc Ân thì, vừa nhớ đến liền đi viết thư cho cô nhóc, một lá ba lá năm lá tám lá, số lượng thư anh viết gởi cô mấy chục lần.

Nhưng mà... anh không để ý, không so đo, cũng chẳng thêm quan tâm đến việc những cái giá mình trả cho Tồn Ngải gấp mấy chục lần so với cô.

Thế gian này có một Trừ Tồn Ngải, còn có Lã Mặc Ân nguyện lòng vì cô mà làm trâu làm ngựa, nuông chiều yêu thương.

Sáng sớm chủ nhật, Mặc Ân đi đến dưới tàng cây. Nhân đang kết trái, những quả cây lúc lỉu nặng nề, to tròn vô cùng bắt mắt lẫn trong ngọn cây, thật khiến người ta thèm nhỏ dãi. Anh lấy sào trúc, muốn hái xuống, bóc vỏ rồi bỏ vào tủ lạnh, lại làm nhân lạnh, còn muốn nhớ đến biểu cảm của Tồn Ngải lúc ăn đá.

“Anh, anh nhìn kia, có trái nhân kia.” Một giọng bé gái non nớt vang lên, truyền đến từ bên kia bức tường.

“Ừ, em muốn ăn.”

“Rất muốn nha, anh, anh hái được không?”

“Không được, cần có sào trúc.”

“Ừm, nhưng mà người ta rất muốn.”

“Đó là của người khác. Ngoan, anh đi mua cho em ăn.” Cậu bé kiên nhẫn dỗ dành.

“Anh...”

Giọng gọi anh kia, mềm yếu, ngọt ngào làm nũng khiến Mặc Ân nhớ tới Tôn Ngải, nhớ tới lúc cô bé con luôn chu miệng cố chấp chỉ vào ngọn cây nói: “Em muốn, em muốn.”

Lần đó nhân vẫn còn chưa chín, mà Lã Mặc Ân chỉ chịu thua cô, đành phải vác gậy tre hái xuống. Lúc bóc vỏ vẫn còn xác, rõ ràng bên trong chưa chín, nhưng Tôn Ngải lại sợ bị cười nhạo, ăn hết đám long nhãn chưa chín kia vào trong bụng. Kết quả ngày hôm đó cô nhóc bị tiêu chảy, còn bị anh mang đi khám bác sĩ. Ngốc... cô gái ngốc nghếch của riêng anh...

“Anh, em muốn, em muốn mà.” Cái miệng vôi vĩnh của cô bé kia giống hệt Tôn Ngải.

“Không được làm kẻ trộm, sẽ bị cảnh sát bắt.”

“Anh, chỉ hái hai trái thôi không được sao? Không ai nhỏ mọn như vậy đâu.”

Mặc Ân có thể tưởng tượng được cậu bé kia bắt đắc dĩ đến nhường nào, tựa như mình năm đó.

Đến cuối cùng cậu bé này sẽ đồng ý chẳng? Nhất định, cái giọng mềm ngọt như vậy, cứ gọi ‘anh’ liên hồi...

Quả nhiên, anh nghe thấy tiếng chân leo lên tường. Bingo, đã đoán đúng!

Mặc Ân đi đến cánh cửa nhỏ cạnh sân mở ra. Một kẻ trộm đang vịn đầu tường, một chú muru nhìn chăm chăm, ngốc không nói nên lời.

Động tác của cậu bé kia rất nhanh, nhảy xuống tường, theo bản năng kéo cô bé ra phía sau, đứng thẳng lưng nói: “Thật xin lỗi, là cháu sai.”

Anh ở bên kia bức tường nghe lâu như vậy, làm sao không biết là lỗi của ai.

Nhưng năm ấy, bác sĩ hỏi: “Làm sao mà ngốc đến mức đi ăn nhãn sống hả?” Lúc đó anh cũng giống như cậu bé này, đứng ra phía trước che chở Tôn Ngải lại rồi nói: “Thật xin lỗi, là cháu sai.”

Mặc Ân lắc đầu bảo: “Vào bên trong hái đi, leo tường rất dễ bị thương.”

Hai đứa trẻ cùng nhìn nhau cười. Lúc cả hai vào cửa, Mặc Ân đưa cho một cây sào trúc cùng túi nylon, còn dạy cách làm nhãn lạnh như thế nào. Cả buổi chiều này, anh đứng ở phòng bếp, nhìn qua cửa sổ sát đất, xem bóng lưng hai anh em nhà họ, nghe những câu chuyện cười cùng giọng nói trong trẻo. Đột nhiên anh chợt nhớ tới Tôn Ngải ở phương xa, rất nhớ, vô cùng nhớ.

May mắn là buổi tối ngày hôm nay anh nhận được thư của Tôn Ngải, khiến nỗi nhớ đã hóa thành thời gian hạnh phúc trong một khắc ngắn ngủi.

Anh trai, anh vui vẻ không? Em rất hạnh phúc.

Em đã đến Paris, đó là quốc gia trong mộng của nhiều cô gái trên thế giới này. Ở nơi đây, ngay cả việc chỉ mua một túi anh đào, vừa đi vừa ăn nhưng lại lãng mạn khiến người ta muốn khiêu vũ.

Em mua một cốc cà phê, đi trên những con phố Paris. Khải Hoàn Môn kia em đã tới tới lui lui không biết bao nhiêu lần, ngồi hát hò trong công viên, rồi cho bò câu ăn trước một giáo đường trắng, đi qua nơi những họa sĩ vô danh tụ tập, thay du khách vẽ tranh, không biết trong lòng họ còn có những nhiệt tình, những đam mê như lúc bắt đầu với nghệ thuật không.

Anh, rốt cuộc em cũng đã tìm ra bộ váy cưới trong mơ của mình. Không phải chấp nhận kiểu như ‘chín bỏ làm mười’, mà là thực sự muốn nó. Chiếc váy ấy rất đơn giản, cổ áo hình thuyền, thả xuống không cầu kỳ, cũng không có ren cùng nơ bướm, bên trong không có những khung những vòng giúp váy phồng lên, ngay cả sa che mặt cũng chỉ bằng những đoá hoa trắng bé xíu cùng lớp vải trong suốt.

Đó là chiếc váy em nhìn thấy ở ngã tư gần điện Versailles. Tủ kính nhỏ nhỏ, áo cưới không còn gì đơn giản hơn, một bó hoa bách hợp tươi thuần khiết... Vừa nhìn thấy tim em đã đập thình thịch, vô cùng muốn kết hôn ngay.

Em có đi bảo tàng Louvre, đứng trước những bức họa cùng pho tượng ở đây, trong lòng nghĩ, thì ra đến cuối cùng, người chết, lịch sử biến mất, chỉ có nghệ thuật là ở lại. Thì ra ‘mây trắng thương câu’, trong nháy mắt, thời gian như chạy trên một bánh xe không lỗ, cuộc sống vẫn còn đó nhưng dấu tích lưu giữ lại ít đến thế.

Cụm ‘mây trắng thương câu’ nằm trong bài thơ可叹 Khả thán [“Đáng tiếc”] của Đỗ Phủ. Nguyên văn: “天上浮云似白衣,斯须改变如苍狗。”[white clouds change into grey dogs]. Cụm từ này ẩn dụ cuộc đời thay đổi, thế sự biến hóa khôn lường.

Anh, có bao giờ nghĩ tới, khi chúng ta chết sẽ để lại điều gì không?

Có lẽ là trong một hồ sơ tài liệu nào đó còn có thể lưu lại tên anh, nhưng nếu là em thì sao? Chắc cái gì cũng không để lại đi. Thực đáng tiếc, tuổi trẻ không cố gắng hết sức mình, em cũng muốn vang danh đi vào lịch sử.

Không nói những chuyện nghiêm túc như vậy nữa, nói về Tả Lị Lị đi, vụ của bạn ấy như thế nào rồi, có giành được tiền cấp dưỡng gì đó không? Đây hẳn là một số tiền rất lớn phải không anh, bằng không cũng đâu cần luật sư nổi tiếng ra tay đâu. Em không biết bạn ấy như vậy là may mắn hay bất hạnh nữa. Đi vào hôn nhân hẳn là đầu bạc răng long, yêu thương không thay đổi, nhưng sao đến cuối cùng chỉ là một khoản tiền mặt kékéchù?

Anh...có thể đừng xử lý vụ này?

Có lẽ anh sẽ nhếch môi cười, có lẽ anh sẽ cười bảo em mê tín, nhưng mà lúc anh gián đoạn hôn nhân của người khác, có lẽ cũng đã phá hỏng hôn nhân của chính mình?

Ngày hôm qua em ngủ nguyên một buổi sáng, đến tối thì làm gì cũng ngủ không được. Em ngồi ở ban công nhìn ra bên ngoài, nhà dưỡng Peter có một mảnh đất xanh rì rất lớn, vườn sau là rừng rậm, vườn trước có đủ mọi loại hoa hồng cùng tường vi, ở giữa có những cây táo rất to. Vừa đến mùa, táo liền đơm hoa kết trái trĩu cành, kéo luôn cả chạc cây xuống. Anh Kì Lị thường hái mấy trái táo xuống đặt trên bàn trang điểm của em, tối tối mùi hương của quả tỏa ra thoang thoảng, nghe nói mùi hương này khiến người ta dễ ngủ.

Nhưng cho dù đêm qua có mùi hương này, em vẫn không tài nào ngủ được. Nhìn bầu trời đầy sao em lại nhớ tới mùa hạ năm ấy, nhớ tới lúc em tựa vào lòng anh, nhớ lần đó chúng mình thảo luận bao nhiêu tuổi thì sẽ kết hôn, đến lúc nào sẽ mang thai, mấy tuổi sẽ gửi con ra nước ngoài, mấy tuổi sẽ tiết kiệm được tiền, mấy tuổi sẽ cùng nhau đi du lịch vòng quanh thế giới.

Em cãi với anh, bảo: “Tất cả những điều đó là vô nghĩa, làm người, sáng nay có rượu sáng nay say, chớ để bình vàng sông bóng nguyệt!”

Câu ‘chớ để bình vàng sông bóng nguyệt’ [Hoàng Tạo, Tương Như dịch], nguyên văn: 莫使金樽空对月, hán việt: ‘Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!’ nằm trong bài thơ Tương tiễn từ [‘Sắp mời rượu’] của Lý Bạch, ý tứ ở đây: Người sống trên đời phải biết tận tình hưởng thụ cuộc sống. Ngoài ra còn nhiều ẩn dụ khác.

Anh nói: “Làm người phải có kế hoạch, mặc sức vui vẻ không thể khiến cuộc sống trở nên tốt hơn.”

Em phản đối, “Kế hoạch mãi mãi không theo kịp thay đổi.”

Anh bảo: “Đi từng bước một để lại dấu chân, cho dù gặp phải thay đổi, có kế hoạch sẽ không khiến sinh mệnh lệch lạc! Em đấy, chưa học đi đã đòi học bay rồi.”

Em cãi lại: “Có loại động vật trời sinh chỉ có thể bay không thể đi, anh không thể xóa bỏ bản năng của nó.”

Anh nói: “Người tham vọng nhất sẽ chết thảm nhất.”

Em bất mãn: “Có người lên kế hoạch cả đời, đi từng bước một, sau này chẳng qua là chết chậm hơn thôi, không chết có khổ sở của riêng nó chứ.”

Lúc ấy em nghĩ, thật kỳ lạ, sao chúng ta có thể yêu thích tranh cãi đến như vậy. Chuyện gì anh cũng nhường em, chỉ mỗi việc đấu khẩu là không nhường, có phải tính cách luật sư khiến miệng của anh không buông tha cho người khác không vậy?

Bây giờ nghĩ lại, hiểu rồi, anh đang lo lắng cho tư tưởng nhân sinh lệch lạc của em. Thì ra, anh chưa từng từ bỏ vai trò làm ‘anh trai’, cũng chưa từng buông tha cho việc giáo dục em gái.

Anh, nhân lúc còn có thể, hãy dạy em nhiều nhiều một chút đi, em rất nhớ dáng vẻ anh lúc giáo huấn người ta, lời lẽ chính nghĩa, khí chất nghiêm nghị như vậy đó.

p.s: Thiên kim của Lưu chủ tịch trông như thế nào? Có len lén động lòng một chút không.

Em gái Tồn Ngải

Đọc xong thư, Mặc Ân cảm ví da, chìa khóa, đi siêu thị gần đó mua mấy quả táo đỏ.

Về nhà, đặt táo bên cạnh bàn, nhẹ nhàng ngủ, dường như có thể nghe thấy mùi hương thoang thoảng Tồn Ngải nhắc đến trong thư, lại đi vào bếp, lấy nhãn lạnh man mát, vừa ăn vừa tưởng tượng chính mình đang trưng ra khuôn mặt dạy dỗ người khác.

Mặc Ân ngồi ở một chiếc xích đu siêu lớn, Tồn Ngải ngồi trên đùi anh, lật sách du lịch.

Một tay Tồn Ngải cầm sách, một tay túm lấy cánh tay đang ôm mình, tay trái của Mặc Ân. Anh không rồi được như cô, văn phòng luật chỉ mới mở không lâu, có nhiều lúc anh vừa là sếp vừa kiêm luôn người ‘đánh trống’.

Cụm ‘đánh trống’ trích từ câu ‘hiệu trưởng kiêm đánh trống, ông chủ kiêm nhân viên’, ý chỉ công ty ít người nhiều việc, nhân viên làm không xuể nên giám đốc phải làm thay phần việc nhân viên.

Bận rộn sẽ dễ khiến cho người ta nóng nảy. Thực may mắn, Lã Mặc Ân không phải là một người đàn ông có quá nhiều cảm xúc như thế, cho nên đa số thời điểm, bận rộn đến mấy cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Bởi vậy tay trái để cho cô nghịch, tay phải còn bận cầm vụ án mới nghiên cứu.

“Anh, thật ra đi du lịch tự túc cũng không khó nha.”

Tồn Ngải buông sách xuống, bắt đầu nghịch đầu ngón tay anh. Tay anh Mặc Ân siêu dài, có thể ấn đến chín mươi phím trên đàn piano. Anh không học dương cầm là bất hạnh của thế giới âm nhạc.

“À.” Mặc Ân không tập trung trả lời.

“Chỉ cần chúng mình lên mạng tìm một khách sạn tốt, đặt vé máy bay, nắm rõ vấn đề cùng tình hình giao thông xem là dùng xe điện ngầm hay thuê xe là sẽ có một chuyến đi thuận lợi. Đương nhiên, ngôn ngữ rất quan trọng, cho nên anh, anh làm phiên dịch cho em nha, được không?” Ngụ ý là, anh đi cùng cô.

Vươn tay phải, luồn những ngón tay vào trong khe hở tay anh, khóa chặt, đan cài vào nhau, bất kể xuân hạ thu đông, lòng bàn tay của anh đều khiến cô cảm thấy thoải mái. Mặc Ân có một đôi tay đồng âm hạ mắt đó.

“Được.” Anh không nghe rõ cô nói cái gì, miệng cứ nhận lời.

“Thật à? Vậy anh cảm thấy nước nào chúng ta đi thử nghiệm có vẻ tốt?” Mở tay ra, Tồn Ngải viết tên mình vào lòng bàn tay anh. Nếu đến một lúc nào đó có một loại máy móc khắc chữ lên thân thể mà không gây đau đớn, nhất định cô phải viết tên mình trong lòng bàn tay anh, in dấu trái tim mình.

“Đều có thể.” Mặc Ân nói có lệ.

Oa, dễ thương lượng như vậy sao, đều có thể đó nha, vậy thì... “Ngoại trừ tiếng Trung, tiếng Anh là anh giỏi nhất, chúng ta sẽ đi những nước sử dụng tiếng Anh được không?” Tồn Ngải ngả đầu về phía sau, ánh mắt dừng ở cằm anh.

“Có thể.”

“Nước Anh rất mắc, đồng bảng anh thực sự rất đáng sợ, tỷ lệ một mười sáu đó, uống cốc nước lọc còn mắc hơn uống trà sữa trân châu ở Đài Loan. Pháp, Italy đều dùng đồng euro, nhưng mà đồng euro cũng mắc lắm, tỉ lệ một với mười bốn... Bằng không, em rất muốn đi Châu Âu, nghe nói Czech đẹp đến mức khiến người ta không kiềm chế được mà hét lên, còn không thì đi Trung Quốc cũng ổn đó, tất cả mọi người đều nói đồng nhân dân tệ sẽ tăng, nhân lúc chưa tăng đi chơi bên đó một chút, anh cảm thấy như thế nào?” Tồn Ngải bắt đầu nghiêm túc vạch kế hoạch, trong đầu nhảy lên mấy nơi liên.

“Được.”

“Nhưng mà em không thích đi du lịch ở Trung Quốc. Nghe bảo hướng dẫn viên du lịch chỗ đó rất thích khuyên người ta mua này mua nọ. Mua trà, mua túi tơ tằm, mua ngọc, mua bột ngọc trai... Em không thích bị ép rồi chào hàng như thế này. Anh, anh thì sao?”

“Ừm.”

“Đúng không, ai cũng không thích bị ép mua ép bán gì đâu. Bằng không... New Zealand, Australia cũng có thể đó. Nhưng mà bây giờ đồng New Zealand (NZD), đồng Úc (AUD) đều hai mươi ba, hai mươi tám yên, vẫn hơi đắt một chút. Bạn học em đi chơi lúc tỉ giá còn mười chín, oán hận một chai soda 300cc lại là ba đô la Úc, tương đương gần sáu mươi Đài tệ. Nếu bây giờ chúng ta đi sẽ khoảng tám, chín mươi Đài tệ. Hm, rất mắc.” Cô giờ ngón tay tính tính.

“Ừ.”

“Tuy rằng em không thích cảm giác Thái Lan mang lại, nhưng mà đi chơi thử đi, đồng baht Thái Lan cũng ổn, không thì... Được rồi, lấy lúi làm tiền, hướng chỉ anh cũng không thể vắng mặt lâu ngày ở văn phòng luật được. Chúng mình đi Thái Lan là tốt nhất, tiết kiệm chi phí, thời gian chỉ cần năm sáu ngày, anh nói có được không?”

“Tốt.”

“Thật á? Quá tuyệt vời, cứ như vậy nha, một lời đã định.” Nói xong Tồn Ngải buông tay Mặc Ân ra, nhảy xuống khỏi chân anh, lại kéo kéo tay, muốn anh đứng dậy.

“Tồn Ngải... anh đang vội.” Mặc Ân thực bất đắc dĩ nhìn thoáng qua cô một cái.

“Nhưng mà anh vừa nói ‘tốt’ đó.”

“Chuyện gì.”

Dáng vẻ mù tịt chả biết gì của anh khiến Tồn Ngải hiểu ra, nãy giờ tự mình vui vẻ phàn chán một hồi, anh căn bản chẳng nghe cô nói gì. Chu miệng lên, cô không vui nói: “Anh nói muốn đi Thái Lan chơi với em.”

À, thì ra lúc nãy nói chuyện này? Mặc Ân kéo cô về lại đùi mình, giữ lấy eo cô, khẽ cử động người, chiếc xích đu chuyển động.

“Tồn Ngải, em biết là anh bề bộn nhiều việc đúng không?”

“Ừa, nhưng mà đi Thái Lan chỉ cần năm ngày là về nhà rồi.” Là anh đã đồng ý với cô.

“Mỗi ngày anh đều phải ra tòa.”

Mặc Ân muốn trong thời gian ngắn nhất phải kiếm đủ tiền. Anh là một người học luật thực tế, chuyên xử lý những vụ án ly hôn, rất rõ ràng vị trí của tiền bạc trong hôn nhân như thế nào. Cho dù anh vô cùng tin tưởng vào bản thân mình, sẽ trân trọng cô, yêu thương cô cả đời, nhưng vẫn không thể gạt bỏ tầm quan trọng của tiền bạc.

“Chu Li Uy kia không thể giúp anh sao?”

“Chuyên môn hai người khác nhau.”

“VẬY... khoảng chừng nào anh mới đi nước ngoài chơi với em?”

Mặc Ân nhìn cô, không có đáp án. Anh là một người đàn ông luôn làm việc từng bước. Kiếm tiền là bước đầu tiên, kết hôn là bước thứ hai, sinh con là bước thứ ba, nuôi con là bước thứ tư...

Mặc Ân không nói chuyện, Tồn Ngải đã biết được đáp án, chu môi tức giận.

“Tồn Ngải ngoan, đợi anh sửa sang lại mấy vụ này một chút, buổi tối mang em ra ngoài ăn cơm.”

Ăn cơm... lại là ăn cơm, ăn cơm thành giải trí duy nhất trong cuộc sống của bọn họ. Tính ra lúc làm học sinh thì tốt hơn, ít nhất khi đó lâu lâu còn có thể cùng nhau đi xem triển lãm tác phẩm cá nhân, sẽ đi Dương Minh Sơn dạo chơi. Bây giờ, trong mắt anh ngoại trừ công việc cùng trách nhiệm đã không còn nhìn thấy điều gì nữa.

“Không muốn, không muốn, không muốn.” Tồn Ngải giận dỗi.

“Từ Tồn Ngải, em có thể trưởng thành một chút, hiểu chuyện một chút hay không. Anh vất vả nhưng vậy còn không phải là suy nghĩ về tương lai của bọn mình.” Mặc Ân thử nói chuyện phải trái với cô, nhưng mà nói lý như thế này... thật sự rất mất sức.

“Em đủ hiểu chuyện, bằng không em sẽ chọn Pháp, Anh chứ không chọn Thái Lan đâu.” Tồn Ngải ồn ào không ngớt.

“Làm ơn, nước Anh nước Pháp gì đó sẽ không chạy mất, còn anh mà hỏng mấy vụ này, danh tiếng đi xuống, về sau anh đừng bao giờ nghĩ đến việc nhận án, đừng bao giờ nghĩ đến việc kiếm tiền, cũng đừng bao giờ nghĩ đến việc có thể làm những chuyện chúng ta muốn làm.” Giọng điệu dạy dỗ.

“Dù sao đều phải làm, bây giờ làm có khác gì sau này làm?”

“Đương nhiên khác nhau. Bây giờ đi chơi sẽ không được tận hưởng, bởi vì ở đây còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý ổn thỏa. Nếu anh xử lý hết mọi việc rồi lại đi chơi, có phải là sẽ vui đến quên trời quên đất không?”

Sắc mặt của Mặc Ân siêu khó coi. Tồn Ngải biết, cho dù nói thêm điều gì đi chăng nữa thì cũng là dạy dỗ người khác mà thôi. Anh của cô là luật sư, một lời nói ra có trật tự, có đầu có đuôi. Âm ỉ một hồi, kết luận: chính cô là ăn no không có việc gì làm, chuyên môn tùy hứng gây sự.

“Dù sao, nói tới nói lui cũng là em sai.”

“Đây không phải là vấn đề sai hay không sai, mà là nặng nhẹ, thứ tự trước sau, chuyện gì nên làm trước, chuyện gì nên chậm lại. Em đủ lớn, hẳn là có khái niệm.”

Cùng luật sư biện luận? Cô đâu ngốc.

Tồn Ngải không nói, rời khỏi chân anh, ngồi thụp trên sofa, khuỷu tay kê ở lưng ghế dựa, mu bàn tay tì vào cằm, không mấy vui vẻ, đôi mắt to nhìn ngoài cửa sổ.

Bầu trời rất xanh, mây trắng rất đẹp. Dưới ánh nắng này, kim tự tháp cùng bảo tàng Louvre nhất định sẽ phát sáng lấp lánh. Mà hương cà phê nồng nàn ở Champs nhất định sẽ khiến người ta nhỏ dãi.

Mặc Ân thả hồ sơ xuống, nhẹ nhàng đi đến phía sau Tồn Ngải, ôm siết lấy, cắn tì vào đỉnh đầu cô. “Tồn Ngải, anh có bảo rằng anh rất yêu em chưa.”

“Có.”

“Anh đã từng nói, trước khi kết hôn, anh muốn loại bỏ tất cả những nguyên nhân phá hỏng hôn nhân, anh muốn xác định kết cục của chúng ta, chỉ có một — thiên trường địa cửu.”

“Không có.” Cô xoay người, nhìn về mặt chuyên tâm của anh.

“VẬY, em cẩn thận nghe, anh muốn kiếm đủ tiền, để đến lúc em mang thai, không cần khiến em uất ức ngồi ở bàn làm việc hẹp, bị tổ trưởng mắng là đầu heo; Anh muốn xây dựng một văn phòng luật thật vững vàng, thật ổn định, ổn định cho đến khi dù anh không ở đây cũng sẽ không phải đóng cửa; Anh

muốn có nhiều thời gian sát cạnh em, bên em lúc em mang thai, khi em mắc chứng u buồn hậu sản, anh sẽ có nhiều thật nhiều thời gian ôm em vào trong lòng, anh muốn cùng em tham gia vào mỗi buổi họp phụ huynh của con, các diễn đàn làm cha mẹ, còn muốn lên núi xuống biển, giúp con làm bài tập nghỉ hè.”

“Nghe qua anh có vẻ thương con, không thương em.” Tồn Ngải trề môi.

“Nếu con không phải do em sinh anh cũng không đi làm mấy chuyện này, anh đây là yêu ai yêu cả đường đi.”

Một câu yêu ai yêu cả đường đi, Mặc Ân đã khiến cô bật cười.

Xoay người, hai tay Tồn Ngải quàng lên vai Mặc Ân, thờ dài một hơi. Được rồi, dù sao cả hai người đều còn trẻ, vẫn còn nhiều cơ hội, nhưng lòng của cô vẫn hơi bất bình, cần một nụ hôn nóng bỏng để bồi thường.

Ngẩng đầu lên, Tồn Ngải che môi anh lại. Cô muốn nụ-hôn-kiểu-Pháp.

Thư Tồn Ngải, mãi đến sáng sớm hôm sau Mặc Ân mới trả lời, bởi vì anh nhìn những tấm ảnh chụp kia một đêm, vì thế giấc mơ đêm qua, đều là mùa thu năm ấy.

Tồn Ngải không xem những tấm ảnh chụp đó, chẳng qua hai người nhất thời hứng khởi mà chụp.

Ba bốn trăm tấm ảnh, còn có rất nhiều ảnh người chụp vừa cố ý vừa vô tình, lúc người trong ảnh không để tâm, mà anh thích nhất mấy tấm Tồn Ngải chơi đùa với mèo con.

Cô mặc một chiếc váy màu vàng tươi, nhà tạo hình đang dùng những chiếc kẹp tóc nhỏ hình hoa hướng dương làm tóc cho cô. Màu óng ánh như vậy, vàng đến rực rỡ, Tồn Ngải biến thành một mặt trời sáng bừng.

Chú mèo con kia là vật cưng của nhà tạo hình, đang lúc bận việc tìm không thấy người trông đành phải mang theo đến nơi làm việc. Những tấm hình còn lại, Tồn Ngải cảm một bó Dendro Mùa Xuân (*dendrobium nobile*) thật lớn. Cô cầm bó hoa lan cọ chú mèo, chú mèo vron móng vuốt kêu meo meo, chơi với cô vui vẻ đến quên trời quên đất. Nụ cười trên môi Tồn Ngải thực ngọt ngào, khiến nhiếp ảnh gia không tự chủ được mà nháy máy, chụp liền hơn mười tấm hình.

Mặc Ân thờ dài. Gần đây, không rõ nguyên nhân vì sao mí mắt hay giật giật khiến anh vô cùng lo lắng, dường như có chuyện không may nào đó sắp xảy ra. Anh không phải là người mê tín, nhưng lại bắt đầu tin tưởng vào cái gọi là dự cảm, có thể Tồn Ngải gặp vấn đề nào đó lúc đi du lịch? Có phải Tồn Ngải lại không nghe lời, mắc mưa nữa rồi? Có phải cô lại khó khăn gì đó với giày cao gót rồi không?

Tính tính, không đoán nữa, anh vẫn nên gọi Tồn Ngải về nhà, mang cô theo bên người có vẻ yên tâm hơn.

Em gái, anh rất vui vẻ, bởi vì em hạnh phúc.

Anh đang muốn mắng, thật khó có dịp đi Paris, vì sao lại mua anh đào mà không mua LV. Vé máy bay rất đắt đó, đầu của em không biết dùng làm gì nữa. Ở đâu chẳng có cà phê, đổi thành đồng euro, cà phê nhất định còn mắc hơn so với Đài tệ nữa, uống cà phê làm gì, muốn uống cũng phải uống champagne Pháp...

Sao, lờ lờ có chính nghĩa hay không, có thật sự sáng khoái khi bị dạy dỗ?

Em đấy, đã ba ngày không bị mắng liền cảm thấy toàn thân ngứa ngáy. Em trở về nhanh đi, vứt bỏ cái hiệp định chết tiệt nhảm chán kia, trở về bên cạnh anh, nhất định mỗi một ngày mỗi một giờ đọc em nghe mười hai lần, nếu không đủ, mỗi một tiếng lại bổ sung thêm món điểm tâm ngọt nho nhỏ, như vậy được không?

Nói tới Tả Lị Lị, sau khi nói chuyện với luật sư bên kia vài lần, chồng trước của cô ta rốt cuộc cũng ra mặt, là một người đàn ông trung niên, lớn tuổi hơn Lị Lị một chút, nhưng tính cách của người này thành thực ổn trọng, so với sự kích động của Lị Lị thì rất dễ nói chuyện.

Ông ta nói, không muốn kéo dài thời gian nữa, Tả Lị Lị muốn cái gì đều cho cả, không ý kiến. Nói xong câu đó, Tả Lị Lị đứng tại chỗ khóc to, trong lúc nước mắt nhòe mặt ký giấy thỏa thuận ly hôn.

Anh cho rằng ý nguyện của cô ta hoàn thành, vui vẻ mà khóc, không nghĩ tới việc cô ta nói cho anh, điều kiện khắc nghiệt như vậy có thể sẽ khiến chồng mình không nghĩ tới chuyện ly hôn, thế nhưng vì đến với hồ ly tinh bên ngoài, anh ta lại không tiếc mọi thứ.

Thì ra, Tả Lị Lị không phải không thể buông tay chồng mình được, mà không có quyết tâm buông. Giữa nam nữ, có nhiều việc thật sự khó có thể lí lẽ rõ ràng.

Đọc thư của em xong, anh đến siêu thị gần đây mua mấy quả táo, đặt ở tủ đầu giường. Đạo gần đây anh cũng ngủ không được, không biết có phải vì áp lực công việc quá lớn hay không, thường hay tỉnh dậy lúc nửa đêm. Anh đi khám bác sĩ, bác sĩ kê cho anh mấy liều thuốc thư giãn đầu óc, bảo nửa viên màu hồng có thể ngủ đến tận sáng.

Em muốn cười anh đúng không? Cười bảo, mất ngủ chính là tật xấu của mấy ông già...Anh đoán, anh đã già đi, ít nhất cũng đã già rồi.

Tồn Ngải, em thường nói em là một cô gái có trái tim yêu thương, lồng ngực của em chứa rất nhiều tình yêu, vậy thì xin hỏi: “Cô gái thiện lương trong

lòng nhiều tình yêu, có nguyện ý trở về bên cạnh ông già sống một mình này không? Anh...rất nhớ em, nhớ không kể xiết.”

Anh chờ đáp án của em.

Nói cho em nghe một chuyện cười. Trong văn phòng anh có một trợ lý mới đến, vóc dáng cô trợ lý này rất thấp, nhưng có khả năng [đặc biệt là đối với phương diện tiền bạc], ai đi công tác, ai chi tiền cũng đừng bao giờ nghĩ đến việc ăn chặn mấy đồng của cô. Tuần trước luật sư Ngô đi công tác ở Nam Hạ, báo cáo chi phí, chẳng qua nâng lên một chút đã bị cô trợ lý kia cào ra sạch. Bởi vậy anh rất tin tưởng, cô này tuyệt đối có thể giữ chặt hầu bao của anh.

Trở lại trọng điểm, vóc dáng của cô ta rất nhỏ, anh đoán cũng không cao đến một mét rưỡi, thế nên luôn mang giày cao gót rất rất cao.

Có một lần cô ta vừa ra khỏi phòng làm việc của anh, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống. Anh không nhịn được hỏi, “Vì sao cô mang giày cao như vậy?” Cô ta trả lời anh, “Tôi rất ghét cảm giác thấp bé phụ thuộc.”

Ha ha, thì ra cảm giác phụ thuộc thực sự sẽ khiến người ta không chịu nổi, em lựa chọn một cách rất tốt để trừng phạt tổ trưởng đầu heo của em rồi đấy.

Nhưng mà bây giờ không đi làm, em vẫn ngoan ngoãn mang giày đế bằng anh mua đi, nhất là khi đi du lịch, thoải mái an toàn là quan trọng nhất, đúng không? Anh không ở bên cạnh em, lúc té ngã không ai an ủi em được. Em phải đi thật chậm, cẩn thận nhìn đường. Về phần giày cao gót, chân của em không đủ đẹp, không cần phải dệt gấm hoa cho nó, biết chưa?

p.s: Về lại cho anh xem bộ váy cưới kia đi, anh muốn nhìn thấy phong cách em muốn nhất. Còn nữa, gởi cho em một tập ảnh rất lớn, em còn có nhớ hay không, lúc chúng mình cao hứng đi chụp ảnh cưới?

Không sai, đó chính là mấy trăm tấm ảnh chụp kia. Em nhìn đi, chọn những tấm mình thích rồi rửa, nhớ nói cho anh biết em thích tấm nào, xem hai đứa mình có giống nhau không.

Anh trai Mặc Ân.

Viết thư xong, thời gian không còn sớm, buổi sáng có hẹn với vài người, buổi chiều phải ra tòa, giúp một ngôi sao giành quyền nuôi con từ tay doanh nhân kia. Tất mảy tính, anh nhanh chóng rời khỏi, hôm nay lại là một ngày bẽ bộn nhiều việc.

Đó là một hôn lễ theo kiểu Mỹ, tổ chức ở sân của một nhà hàng ngoại ô. Các món ăn là buffet tự chọn, có tường, hoa có những mùi chông cổ định, chú rể đẹp trai cười ngửa đẹp mã cưới cô dâu.

Người tham gia hôn lễ là bạn bè của cô dâu chú rể, những họ hàng được sắp xếp ở tiệc ăn mừng truyền thống vào buổi tối. Chú rể là bạn học của Mặc Ân, những ai tối đều mặc lễ phục trang trọng.

Mặc Ân mặc một vest đuôi tôm, còn Tôn Ngải mặc chiếc váy trắng trơn dài đến gối. Quần áo này chỉ tạm thời tìm được, cô nhóc kia thực soi mói, cái gì không thích kiểu dáng, cũng không xác định được mình thích kiểu nào, chỉ mếu máo nói: “Chờ em thấy nó em sẽ biết em muốn cái gì.”

Có phải hay không rất tùy hứng? May mắn, Mặc Ân đã quen với tính tùy hứng của cô từ lâu.

Mặc chiếc váy này vào Tôn Ngải vẫn không cam nguyện, nhưng vừa mới nhìn thấy một rừng hoa oải hương cộng thêm mấy ngàn đóa hồng trang trí tường hoa, lập tức chìm vào không khí lãng mạn, tâm trạng lãng mạn, cái miệng chu lên giận dữ cũng không nhịn được mà kéo ra, trưng một khuôn mặt cười rất ngọt ngào.

Tôn Ngải cười với tất cả mọi người, cùng nhau nói chuyện, ngay cả với Chu Li Uy cũng nở ra nụ cười hiếm có.

Mặc Ân châm chọc, “Anh cho rằng Li Uy là thiên địch của em.”

“Đúng thế.”

“Vậy thái độ với thiên địch của em có khách sáo quá chăng?”

“Em không có cách, oải hương khiến tâm trạng thần kinh thả lỏng.”

“Anh muốn trong văn phòng, trong nhà phải trồng đầy oải hương, để em vừa nhìn thấy Li Uy liền xụ mặt.”

“Nói quá, em có khi nào xụ mặt? Em chỉ treo trước ngực anh cái bảng — “Là Mặc Ân, chuyên dụng của Trữ Tôn Ngải” thôi.”

“Chỉ treo một tấm biển? Em có thể khách sáo tí được không?”

“Được rồi, được rồi, em thừa nhận, không chỉ treo biển thông báo mà còn ký tên lên mỗi tác da của anh.”

Những ghen tị đã biến mất từ lúc Mặc Ân bày tỏ thái độ. Tình yêu của anh rõ ràng như vậy, sao cô có thể không nhìn thấy, không hiểu được?

Mặc Ân bật cười, thuận tiện vuốt lại mái tóc dài của cô, anh cũng chẳng để ý việc Tôn Ngải để lại dấu ấn trên người mình?

“Có muốn tổ chức một hôn lễ lãng mạn?” Anh nói nhỏ bên tai Tôn Ngải.

“Muốn.”

“Có biết hôn lễ như vậy cần bao nhiêu tiền?”

Tôn Ngải gơ tay bịt miệng anh lại. “Nếu anh muốn nói cho em, nếu muốn làm hôn lễ giống như vậy anh phải kiếm tiền thêm vài năm thì em không cần.” Mặc Ân lại bật cười, Tôn Ngải đã bị mấy phép tính của anh dọa đến. Anh nấn nấn gương mặt Tôn Ngải, khẽ sát vào mũi cô, cợt cợt: “Tiểu thư, tương lai em phải làm bà chủ nhà, nếu không tính toán tiền bạc được thì sao làm tốt công việc nội trợ đây.”

“Bằng không em đi kiếm tiền, anh ở nhà chăm lo gia đình.” Công việc của cô càng làm càng khởi sắc, nói không chừng có thể nhanh chóng xử lý tờ trường đầu heo, đến lúc đó đến phiên cô nhàn chán không có việc gì làm, khắp nơi chỉ tay vào người mới mắng họ đầu heo.

“Có thể, chờ đến khi em kiếm nhiều tiền hơn anh, lúc đó chúng ta nói tiếp.”

Tôn Ngải lè lưỡi, chỉ biết, anh là luật sư, làm gì dễ nói chuyện như vậy.

“Bắt hoa cô dâu! Bắt hoa cô dâu đi kia!” Mấy cô gái bên dưới gào lên, chạy về phía hướng cô dâu.

Tôn Ngải nhìn anh một cái, cười hỏi: “Anh, nếu em đón được hoa cưới, chúng ta có thể trực tiếp vào lễ đường hay không?”

Cô lại chọc anh buồn cười: “Xem ra em thực sự rất muốn gả cho anh.”

“Đúng vậy, muốn, rất muốn.”

“Như vậy... đi đoạt hoa cưới đi, nếu có được thì thảo luận tiếp.” Mặc Ân vỗ vỗ hông cô. Xem ra cô dâu của anh đã chuẩn bị tốt rồi, anh nên đẩy mạnh kế hoạch kiếm tiền của mình thôi.

Tôn Ngải không lấy được hoa cưới. Về chuyện này thì mấy cô gái kia người sau lợi hại hơn người trước. Xem ra ở thời đại này, cô gái nào muốn lập gia đình hay không muốn lập gia đình phụ thuộc hơn phân nửa vào đàn ông.

Bởi vậy, tiếp đó, Tôn Ngải chu miệng, cái chu miệng này có thể treo lên đó khoảng ba cân thịt.

Vì an ủi cô, trên đường về nhà cả hai dừng xe lại, Mặc Ân mang cô đi xem áo cưới.

Đi vào tiệm áo cưới, Mặc Ân không nghĩ tới Tôn Ngải như sắp bị điên, chỗ nào cũng hứng khởi nói to, rồi cực kỳ tội nghiệp nói: “Anh, chúng mình có thể chụp mấy tấm ảnh cưới được không?”

Bởi vì Tôn Ngải rất đáng thương, bởi vì Mặc Ân rất chiều cô, không nỡ để cô buồn, vì thế gật đầu, sau đó mấy người phụ trách chụp ảnh này nọ bắt đầu bận rộn.

Bọn họ tạm điều đến một nhà tạo hình, nhiếp ảnh gia cùng nhân viên, trợ lý. Lúc Tôn Ngải chọn váy, những người trong nhóm đã sắp xếp chuẩn bị ổn thỏa.

Chỉ là một ý tưởng tùy hứng, cũng chỉ dự tính chụp khoảng mười mấy hai mươi tấm, nhưng không nghĩ tới Tôn Ngải xinh đẹp đến như vậy khiến ông chủ tiệm nhiếp ảnh gia động tâm, chụp hết tấm này đến tấm khác, liên tục ‘muru sát’ hàng trăm phim ảnh.

Cả hai ở trong studio, chụp ảnh cưới truyền thống, rồi ngồi, rồi đứng, chụp vui vẻ không thôi.

Tôn Ngải cảm thấy không đã ghiền, vì thế cả đám lái xe, đi thẳng đến Hoa viên Lâm gia chụp trang phục cổ trang. Nhìn Mặc Ân mặc trường bào vụng về như vậy, Tôn Ngải cười đến bò lăn ra đất. Mà cô nhóc này như là người mẫu trời sinh, chỉ là cười bất chợt như vậy thôi cũng khiến nhiếp ảnh gia phải ‘ngón trỏ đại động’ (đại ý thấy có thứ ‘ngon lành’ mà có dáng vẻ tham lam)

Sau đó, Tôn Ngải thay một bộ váy màu vàng tươi, Mặc Ân cời áo khoác, nói lỏng caravat một chút, cánh tay áo sơ mi được lật lên, thoải mái tự tại, đạo khắp công viên, cùng chú mèo con làm nhân vật phụ hỗ trợ, hoàn thành bộ ảnh.

Đêm khuya, cả hai đến bờ biển, xếp mấy trăm cây nến nhỏ thành một bản vẽ tình yêu, rồi cầm cả những cây pháo hoa đi vòng quanh trong đường tròn tình yêu đó.

Lần đầu tiên Tôn Ngải biết anh còn có thể kéo đàn violin. Tuy rằng cũng kéo violin không đến nơi đến chốn, chỉ có một khúc nhạc cực kỳ đơn giản, nhưng cô lại có cảm giác cực kỳ hạnh phúc của một nhân vật chính.

Đêm nay, một Lã Mặc Ân không hiểu lãng mạn là gì, dưới sự hiệp trợ của nhiếp ảnh gia cùng trợ lý nhân viên, hoàn thành chuyện tình say đắm lãng mạn.

Chụp ảnh xong đã rất trễ, mọi người đều mệt sắp chết, nhóm chụp ảnh dứt khoát quay về xe ngủ. Mặc Ân cùng Tôn Ngải không ngủ được, hai người tựa lưng nhau, ngồi trên bờ cát, thì thầm tán gẫu cả buổi.

“Anh, em sẽ nhớ ngày hôm nay.” Tôn Ngải nói với ngon nết chưa tắt.

“Vì sao?”

“Nếu không ai giúp, anh vĩnh viễn không thể làm được chuyện lăng mạn như vậy.” Cô cười, đối với Mặc Ân, cô không có lòng tham, chỉ cần một hồi lăng mạn như vậy đã đủ.

“Em thích không?” Anh vươn ngón trỏ, trong vầng sáng mờ dịu dàng, ở bờ cát mịn, viết Lã Mặc Ân yêu Trữ Tồn Ngải.

“Không có cô gái nào không thích lăng mạn.” Cô dùng một, hai, ba, rất nhiều vòng tròn tình yêu vòng quanh chữ anh viết.

“Anh cho rằng những cô gái thích cảm giác an toàn.” Xem ra, đối với nữ giới, Lã Mặc Ân không hiểu biết nhiều lắm.

“Sai, phụ nữ sẽ không nhớ hàng tháng anh kiếm bao nhiêu tiền về nuôi gia đình, nhưng lại sẽ nhớ đến lúc sinh nhật anh đã tặng cô ấy một vòng cổ bạch kim; Phụ nữ sẽ không cảm động vì đàn ông gia đình làm việc hì hục như trâu như ngựa, đổ mồ hôi như mưa, mà sẽ vì một câu yêu thương anh nói bên tai họ, rằng anh không thể mất em, rồi bật khóc.

Đàn ông có thể quên làm việc nhà, không kiếm nhiều tiền, nhưng xin đừng quên ngày kỷ niệm kết hôn của hai người, đừng động một tý là lại phun ra mấy cái lời thô tục này nọ; đàn ông có thể không cần mỗi ngày phải uống Viagra cho mấy cô nữ thờ lên thờ xuống gì đó, nhưng nhất định phải nhớ, buổi sáng trước khi ra khỏi nhà hãy cho cô ấy một nụ hôn môi ngọt ngào.”

Thì ra cảm giác lăng mạn quan trọng như vậy. Mặc Ân còn tưởng rằng, chịu trách nhiệm mới là hàng đầu. Cho nên cô bé này luôn muốn đi vòng quanh thế giới, là vì muốn cảm giác lăng mạn kia?

“Anh biết rồi.” Anh sẽ về chỉnh sửa kế hoạch một chút, đem cảm giác lăng mạn cô muốn vào trong kế hoạch.

Thời gian từng chút một trôi qua, ánh bình minh trong trẻo nhuộm đỏ mặt biển. Mặc Ân ôm Trữ Tồn Ngải, cô dựa vào vai anh, cùng nhau nhìn về phương xa, về tương lai của một khoảng thời gian nào đó.

Họ không biết, lúc thái dương chiếu xuống ánh nắng rực rỡ đầu tiên, nhiếp ảnh gia đã chụp được bóng lưng hai người.

Mà Trữ Tồn Ngải cũng không nghĩ tới, chẳng những chỉ có bản thân cô là chìm đắm trong cảm xúc của màu nắng, mà điều gì đó cũng đã thôi thúc Mặc Ân làm ra một chuyện rung động không nằm trong kế hoạch dự tính.

Anh nói: “Trữ Tồn Ngải, chúng mình kết hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khe Hờ Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Thư Trữ Tồn Ngải đến muộn, Mặc Ân gọi liền hai bức thư hỏi cô, vì sao còn chưa viết thư trả lời? Có phải vẫn còn ở nước ngoài chưa về nhà hay không?

Nhưng Trữ Tồn Ngải vẫn không trả lời mọi bức thư anh gửi, vì thế Mặc Ân tự nhủ, chờ thêm ba ngày, nếu thư không đến, anh sẽ gọi điện cho cô Trữ hỏi cho rõ.

“Mặc Ân, hai ngày nay có chuyện gì mà tinh thần không yên vậy?”

Cửa bị gõ hai tiếng, Mặc Ân ngẩng đầu lên, phát hiện Chu Li Uy đang đứng cạnh cửa, nửa người dựa vào đấy, cười khê hời.

Li Uy là một nhân viên rất giỏi, một người hợp tác ăn ý, một người bạn tốt. Cô gái này thành thực quyến rũ, hiểu chuyện sắc sảo, thông minh lý trí, không có tính tình cộc nhủ, có thể chia sẻ những khổ sở cùng thành công với anh. Bất kỳ người đàn ông nào có người phụ nữ hoàn hảo trăm phần trăm này bên cạnh cũng sẽ động lòng, chỉ riêng mình anh, như là một quái vật.

“Trữ Tồn Ngải chưa viết thư cho tôi.” Mặc Ân buông bút, ngón tay cái ấn huyết thái dương đang lên cơn đau từng hồi, mí mắt giật căng mạnh.

“Hai người đã không còn khả năng nào, vì sao cậu không buông tay?” Chu Li Uy nhìn thẳng, trong ánh mắt đượm thương xót nhàn nhạt.

Buông tay? Mặc Ân chưa bao giờ nghĩ đến điều này, cho dù giữa anh và Trữ Tồn Ngải đã hết khả năng từ lâu.

“Lý trí một chút đi, hai người càng ràng buộc đối phương như vậy lại càng khiến cả hai không có được hạnh phúc.”

Chu Li Uy thực sự không hiểu. Lã Mặc Ân là một luật sư, chuyên am hiểu nhất chính là phân tích những lợi những hại, những thiệt những hơn, nhưng làm sao lại có thể lún sâu vào một vấn đề đơn giản như thế?

“Bởi vì, yêu nhau là bản năng từ lúc sinh ra của chúng tôi, mà chia tay cũng không nằm trong năng lực học tập, tôi không thể kiềm chế được mà xiềng xích cô ấy, mà cô ấy cũng không thể không đặt tôi trong lòng.”

Cũng bởi vì vậy mà đau thương, nhưng có thể làm được gì?

Tựa như anh cũng không thể khiến voi bay lên trời, không thể khiến bướm biến thành giống ăn thịt, không thể bảo cá chuyển lên bờ, không thể ép gấu Bắc Cực sống ở khu gần xích đạo. Và cũng như thế, anh cũng không có cách này dạy mình cách buông tay đối với tình cảm dành cho Trữ Tồn Ngải. Nói như vậy... bản năng bẩm sinh đã gây cản trở anh, cản trở định luật tự nhiên.

“Chẳng lẽ hai người cứ muốn tiếp tục tra tấn nhau mãi?”

Những câu hỏi này của Chu Li Uy, Mặc Ân không trả lời. Một lúc lâu sau, khi cô cho rằng mình rốt cuộc cũng không chờ được nữa, xoay người rồi đi, anh đã mở miệng.

“Cô nghĩ sai rồi, chúng tôi chưa bao giờ tra tấn lẫn nhau. Tồn Ngải rất cố gắng làm chính bản thân mình vui vẻ, bởi vì cô ấy hiểu rõ một điều, chỉ khi cô ấy hạnh phúc tôi mới có thể đủ vui vẻ.”

Đúng, là vui vẻ, cho dù không thể thuộc về nhau, cả hai cũng muốn vui vẻ, vì đối phương, vì đáy lòng đã yêu người kia sâu đậm.

Chu Li Uy thờ dài, rời khỏi phòng làm việc của anh.

Mặc Ân viết ba chữ “Trữ Tồn Ngải” xuống giấy, sau đó lại dùng tiếp những chữ ‘I love you’ quán quanh, vòng lấy tên cô.

Đã từng, anh từng thận trọng với mọi việc trong kế hoạch, bao gồm cả cuộc sống của anh, sự nghiệp, tình yêu cùng hôn nhân. Đầu ai biết, trời sao xa kia lại đánh một trận sấm sét khủng khiếp, thiêu rụi toàn bộ kế hoạch, khiến cuộc đời Mặc Ân chợt bế tắc ở nơi này, rốt cuộc không thể hạnh phúc. Aiz...

Nếu anh không phải là đáng Thượng Đế để săn sóc người kia, không sao cả, chỉ cần Thượng Đế hãy chăm sóc Tồn Ngải nhiều thật nhiều, anh nguyện ý học cách thỏa mãn.

Hàng ngày nhủ lại. Những hân hoan hạnh phúc đã rời xa sinh mệnh anh, rốt cuộc Lã Mặc Ân này cũng không thể cảm nhận hạnh phúc được nữa, chỉ có thư của Tồn Ngải mới có thể khiến anh vui vẻ được một chút, nhưng thư của cô bé... lại đến muộn.

Đột nhiên màn hình máy tính xuất hiện một khung thông báo — bạn có thư mới.

Đôi mày nặng nề nhanh chóng giãn ra, ý cười không tự chủ được mà nhẹ nhàng lan ra khóe mắt, nhanh chóng di chuyển con chuột vào hộp thoại.

Anh trai, anh vui vẻ không? Em rất hạnh phúc.

Lúc này em đã ở Trung Hoa Đại lục, Từ Cẩm Thành nguy nga đứng vững, em chỉ có thể sử dụng một chữ để hình dung. Oa!

Oa! Oa!

Chỉ là đứng trên sàn lát bạch ngọc, em liền cảm thấy chính mình giống như một vị vua đang quan sát thiên hạ của mình, tim không khỏi rục rịch. Khó trách không biết bao nhiêu người, hết lớp này đến lớp khác muốn đoạt để vị.

Từ Cẩm Thành được phân chia làm hai phần, phía trước là ‘hướng’, phía sau là đình. Hướng là nơi của đức vua cùng thần tử giải quyết các công việc triều chính. [Anh có thể nói đó là văn phòng, chẳng qua, woa! Một văn phòng huy hoàng hùng vĩ, ngồi ở trong thực sự sẽ khiến người ta bề nghệ thiên hạ], những hoàng tử đang ở tuổi vị thành niên cùng phái nữ đều không thể bước chân vào đây.

Phía sau Từ Cẩm Thành chính là nơi ở của Hoàng tộc. Chỗ này khiến cho người ta thất vọng một chút xíu, Ngự hoa viên không lớn như trên tivi, mỗi một gian phòng cũng nhỏ. Vừa nghĩ đến những cung nữ cùng phi tần cả đời sinh hoạt tại hậu cung này thật sự rất đáng thương. Nhốt ở nơi như vậy như thế nào cũng sẽ khiến lòng người đóng cửa, thu hẹp mình lại, khó trách vì sao không có chuyện gì làm những người phụ nữ ấy lại nảy ra chuyện đầu nhau, xem ai có thể chặt đầu ai xuống. Không có loại tâm cơ như vậy để giải trí, mỗi một ngày trôi qua thật đúng là đầy khổ sở.

Anh, em xem hết ảnh chụp rồi. Tổng cộng là ba trăm bảy mươi tám tấm, em thích nhất tấm mà nhiếp ảnh gia vô tình chụp được bóng lưng của hai đứa mình vào lúc bình minh ấy, em dựa vào người anh, gió thổi tung váy em, thổi tung áo sơ mi của anh.

Ngày đó, lòng chúng mình tràn đầy tình yêu. Ngày đó, cuối cùng anh cũng không nhẫn nại được nữa, nói muốn kết hôn, còn em thì quyết định đá bay lời thấy bói sang một bên, cưới rồi tính sau.

Hơn nữa, nhất định anh không thể tưởng tượng được, lúc ấy có bao nhiêu hình ảnh đòi truy hiện lên trong đầu em. Thậm chí em còn nghĩ đến lúc chính mình nằm trên cái giường bự bự kia của anh, vừa hôn anh đến ngất ngứ, vừa giơ ngón giữa với Đức mẹ của anh, dùng biểu cảm vô cùng kiêu ngạo nói với bà ấy, đến cuối cùng không phải con cũng thắng hay sao.

A, có thể bởi vì thái độ của em quá kiêu ngạo hay không, Đức mẹ không nhìn được, mới có ý khiến em vấp ngã đau đớn như vậy?

Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc ấy em lại tỏ thái độ nóng nảy cáu kỉnh, ầm ỹ rằng chiếc váy kia xấu kinh khủng, xấu đến mức em không thể ra ngoài, có phải

chúng mình sẽ không đi tham dự hôn lễ bạn học anh?

Nếu em không nhất thời hưng phấn, anh cũng sẽ không cổ vũ em đi tranh hoa cô dâu. Nếu anh không nuông chiều em, sẽ không mang em đi xem áo cưới. Nếu em không hành động ngu ngốc lỗ mãng với anh chụp ảnh... có phải anh cũng sẽ không xúc động, sẽ không cầu hôn em?

Như vậy thì cho tới bây giờ, hai đứa mình vẫn cứ tiếp tục ở bên nhau. Có lẽ vẫn chưa xảy ra quan hệ gì, có lẽ vẫn tiếp tục chán ghét Đức mẹ can thiệp vào bản năng con người, nhưng chúng ta vẫn bên nhau.

Em vẫn sẽ mãi ngồi trên đùi anh lúc anh ở xích đu đọc sách, giữ lấy anh, ôm lấy anh, gần gũi thân thiết với anh, tựa ở trong lòng anh, rất an tâm.

Dù rằng anh cũng sẽ bận rộn như trước kia, thi thoảng chỉ có thể cùng em đi ăn cơm, nhưng trong thời gian chờ anh tan sở về nhà, em có thể trộm mặc áo sơ mi của anh, giả vờ chính mình được anh ôm trọn vào lòng; tuy rằng vẫn buồn phiền khi Chu Li Uy vẫn ở cạnh anh như thế, nhưng cô í chỉ có thể ở bên bàn làm việc của anh, còn em đây có thể ở lại trên giường anh.

Lúc tức giận, em có thể bão nổi với cây nhân đại diện cho Lã Mặc Ân. Đá nó, đâm nó, mắng nó, mà nó cũng giống y như Lã Mặc Ân vậy, rất bao dung, rất rộng rãi với tính tùy hứng xấu nhất của em; lúc đau lòng, em có thể ôm nó, cọ cọ mặt trên lớp vỏ xù xì, nói cho nó biết, anh, em thực sự rất yêu anh, yêu hơn cả bản thân mình.

Hôn nhân của chúng ta đã đánh vỡ tất cả mọi thứ, sự thật đã vùi dập toàn bộ, từ hạnh phúc, ngọt ngào, tình yêu, tốt đẹp... vào trong vũng lầy.

Không phải là em lựa chọn, nhưng em mất anh rồi.

Vì sao chúng mình phải kết hôn nhỉ? Không kết hôn là tốt rồi đúng không? Người hiện đại ai muốn kết hôn cơ chứ, sống chung cũng rất tuyệt đó nha. Đều là do em tham lam, đều là do em tham lam cơ thể anh, đều là do em xem quá nhiều phim bấy bạ, suốt ngày muốn nuốt anh vào trong bụng. Nhưng mà... trừng phạt ấy, đến quá nhanh và kinh khủng.

Tà Lị Lị thực đáng thương, người bạn ấy yêu lại không yêu bạn ấy, nhưng Trữ Tồn Ngải so với bạn ấy còn đáng thương hơn, yêu một người đàn ông không cho phép yêu mình.

Anh, anh nói cho em nghe, vì sao em lại xui xẻo như vậy? Có phải là bởi em thường đối nghịch với Đức mẹ không? Nếu như thế thì em sẽ đi rửa tội, rồi Đức mẹ có thể tha thứ cho mọi tội lỗi của em, để cho anh và em quay về quãng thời gian trước. Tuy rằng không thể xxoo, nhưng lại hạnh phúc đến mức khiến môi người ta ngày nào cũng cười toe toét?

Em gái Tồn Ngải.

Mặc Ân khẽ cười khổ. Suy nghĩ này, không phải là anh chưa nghĩ đến, thậm chí muốn phản bội Chúa trời, phản bội tín ngưỡng của chính mình, gạt phăng hết thảy mọi chương ngại, chỉ mong Tồn Ngải về bên cạnh mình.

Tắt máy tính, dọn dẹp văn phòng một chút, anh muốn ra ngoài tản bộ. Bây giờ, không thể suy nghĩ mọi chuyện bằng lý trí nữa.

Sáng sớm Tồn Ngải thức dậy bên cạnh Mặc Ân, trên người chỉ mặc áo ngủ của anh, cổ áo rộng khiến vai cô lộ ra ngoài.

Tối hôm qua anh về nhà rất muộn, Tồn Ngải dứt khoát ở lại giường anh đọc tiểu thuyết, mơ mơ màng màng rồi chìm vào giấc ngủ. Lần này Mặc Ân không bế cô nhóc này về giường của mình nữa, mà là ôm lấy eo cô, coi như là cái gối ôm, ngủ thẳng một giấc đến khi trời sáng.

Bởi vì cả hai sẽ trở thành vợ chồng chân chính nhanh thôi, một chút vượt rào nho nhỏ cũng chẳng sao.

Tồn Ngải mở đôi mắt to trong veo như nước, nhìn cái cảm gọi cảm lún phún râu của anh, cười vui vẻ, hôn hôn một chút, rồi lại hôn hôn một chút, thật là rất vui nha, trái tim như đang bay lên vậy.

Mặc dù đang nhắm hai mắt, nhưng người cứ ngo ngoáy trong lòng đã khiến anh tỉnh được một lúc.

Tồn Ngải hôn dọc theo cằm anh đi xuống, hôn hôn tai, hôn hôn cổ, hôn hôn xương quai xanh của anh, hôn hôn... .

Hết hôn rồi! Nụ hôn của Tồn Ngải đến đây đã hết thời gian, bởi vì bạn nam nào đó đã xuất hiện xúc động sinh lý.

Mặc Ân nhanh chóng xuống giường, vọt vào trong phòng tắm. Tồn Ngải đuổi theo anh vào trong, nheo mắt cười quyến rũ: “Có cần thứ gì hạ nhiệt không?”

“Em đây!” Anh tức giận trừng cô.

Bị trừng cũng chẳng sao, bởi vì khí trời ngày hôm nay tuyệt vời lắm, tâm trạng ngày hôm nay tốt đẹp lắm, ngay cả tiếng chim lích chích ngoài cửa sổ cũng dễ nghe vô cùng. Ôi, một ngày xinh đẹp đó... Bọn họ, sẽ kết hôn!

Chú Lã cùng cô Lã hôm nay sẽ quay về nhà, mà mẹ cô và dượng Peter cũng bay về Đài Loan từ Mỹ, người nhà hai bên họp mặt để bàn bạc chuyện hôn lễ của đôi trẻ.

Ya! Ya! Ya! Hai người sẽ kết hôn! Thích lắm, thích vô cùng, thích kinh khủng, hàng trăm triệu tế bào trong cơ thể, từ trên xuống dưới đều ca hát vui vẻ.

Hôn nhân, lập gia đình, hôn nhân không phân biệt già hay trẻ, không kết đôi như giống như loài chó lang thang không ai dựa vào. Kết hôn là tuyệt vời nhất, kết hôn sung sướng nhất, kết hôn là tốt nhất!

Tồn Ngải ồn ào cải biên bài hát nào đó, cầm bàn chải đánh răng của Mặc Ân, nói không chủ đích, đánh răng.

Anh không thích như vậy, cảm thấy có chút gì đó không vệ sinh cho lắm, nhưng chỉ cần đó là điều Tồn Ngải làm, Mặc Ân có không thích cũng sẽ thành quen, quen đến mức coi đó là tự nhiên. Cho nên từ bỏ việc đánh răng, trực tiếp bóp sữa rửa mặt vào trong lòng bàn tay. Cẩn thận chà xát bọt trên mặt xong, đang định rửa đi, Tồn Ngải ngang ngược ngậm bàn chải đánh răng, cầm lấy tay anh vẫn còn đầy bọt chà chà mặt mình.

“Em còn muốn trang điểm nữa, anh giúp em trước.” Miệng đầy bọt, Tồn Ngải nói không rõ lắm.

“Đại vương tề hại.”

“Ai bảo anh yêu chứ, chấp nhận đi.” Tồn Ngải vỗ vỗ khuôn mặt đẹp trai của anh.

Đúng vậy, chỉ còn có cách chấp nhận chứ biết làm thế nào, ai bảo anh yêu cô suốt mười mấy năm, muốn hối hận cũng đã không còn đường lui.

Ngày hôm qua Tồn Ngải tan ca sớm, dọn dẹp sạch sẽ trong nhà một bận, giống như con dâu vừa bước vào cửa, cho bố mẹ chồng những niềm vui nho nhỏ. Mặc Ân thích loại cảm giác này, thích cô vì hôn nhân của hai người mà cố gắng.

Đánh răng xong, rửa mặt xong, rồi cuộc đến phiên anh. Tồn Ngải vội về phòng mình, mặc quần áo thật nhanh, lôi ra một đồng dụng cụ trang điểm, bỏ qua phòng anh cầu cứu. Là một cô gái ngay cả việc trang điểm cũng phải có anh giúp đỡ, người như vậy, ngoại trừ Lã Mặc Ân còn có ai dám lấy vào nhà?

Mặc Ân đặt cô ngồi xuống ghế dựa, bôi một lớp kem dưỡng lên trước.

“Anh, nếu bắt tự hai đứa mình không hợp nhau thì làm sao bây giờ?” Tồn Ngải đột ngột nảy ra mấy ý nghĩ kỳ dị.

Bắt tự là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, Âm dương, Ngũ hành.

“Có liên quan gì, anh theo Thiên Chúa chứ không theo Đạo Phật.” Thật may mắn, Thiên Chúa không coi trọng vấn đề bắt tự của nam nữ.

“Anh, nếu hai bên không đồng ý của hôn môn thì làm sao bây giờ?” Cô bắt đầu có triệu chứng trầm cảm trước hôn nhân.

“Chuyện tiền bạc anh am hiểu nhất, em quên anh làm gì à?” Nói đùa, tiền cấp dưỡng của đương sự mà để cho anh nói, chuyện ly hôn vốn là việc nên đau buồn lập tức cũng biến thành việc vui.

“Nếu họ không nhìn vừa mắt nhau thì làm sao bây giờ?” Dương Peter là người nước ngoài, không biết chữ Lã cô Lã có kỳ thị gì hay không.

“Chẳng sao cả, sau này cũng không có cơ hội gặp nhau nhiều.” Chỉ cần Lã Mặc Ân thuận mắt Trữ Tồn Ngải, Trữ Tồn Ngải thuận mắt Lã Mặc Ân, còn người khác có thể nào anh thật sự chẳng có vấn đề gì.

“Hắn là nên thành lập quan hệ sớm một chút cho họ.” Trước kia cũng nên đưa vài tấm ảnh chụp.

Mặc Ân thờ dài, buông cây son xuống, kéo cô ôm siết vào ngực mình.

“Tồn Ngải, mặc kệ là ai không vừa mắt ai, chuyện gì không bàn bạc được, cảm tình của ai không hợp với nhau, tất cả đều không ảnh hưởng đến một sự thật.”

“Sự thật gì?”

“Anh yêu em, em yêu anh, cho dù như thế nào đi chăng nữa chúng mình đều phải bên nhau, sự thật là đều phải kết hôn.”

Tồn Ngải nở nụ cười, đôi môi hồng hồng kéo lên một góc bốn mươi lăm độ. “Anh cam đoan?”

“Anh cam đoan.”

“Chuyện gì thật?”

“Anh thề?”

“Anh thề.”

“Mặc xác chuyện gì xảy ra cũng không để hai đứa mình xa nhau?”

“Đúng, chúng ta nhất định phải bên nhau.”

Rốt cuộc Tồn Ngải cũng nở nụ cười, quảng chuyện trầm cảm trước hôn nhân ra ngoài không gian. Đúng vậy đúng vậy, chuyện cô đã suy nghĩ hai mươi

mấy năm, làm sao có thể không thành công được. Không biết khi Quốc phụ (người lập nước) làm Cách mạng có phải cũng lâu đến như vậy hay không.

“A! Anh, nhanh chút nhanh chút đi, sắp chín giờ rồi, mẹ em với mẹ anh sắp đến đó.” Tồn Ngải nhảy dựng lên, đụng vào cằm anh. Nhưng Mặc Ân không sao cả, anh khá lo lắng chuyện cô sẽ không vui.

Thời khắc người nhà hai bên gặp nhau, người ngu ngốc đến đâu cũng có thể nhận ra điều gì đó không thích hợp. Bố mẹ Tồn Ngải cùng bố mẹ Mặc Ân đối diện nhau, trong mắt đầy những điều không thể nói nên lời.

Cô Trữ nhìn vợ chồng nhà họ Lã, rồi lại nhìn hai đứa trẻ với đôi tay nắm chặt, quần siết lấy nhau kia, thờ dài. Rất nhiều năm về trước cô hiểu được quyết tâm của hai đứa bé này, mới có thể để con gái ở lại Đài Loan.

Nhưng tại sao có thể như vậy?

Chưa mở miệng, nước mắt đã rơi xuống. Vận mệnh đã đâm một nhát chí mạng, quyết định sai lầm năm đó, đã họa duyên con cháu.

Bà Trữ gian nan mở miệng: “Mặc Ân, là con hai người?”

Bà Lã cũng thờ dài, “Phải, là con trai thứ ba của chúng tôi.”

Dương Peter cầm tay vợ, trước khi cô mở miệng đã lên tiếng trước, “Tồn Ngải, con thu dọn hành lý, theo ba mẹ về Mỹ.”

“Vì sao, con không muốn.”

Nói xong, Tồn Ngải trực tiếp chui vào trong lòng Mặc Ân, siết chặt lấy eo anh, không muốn giữa hai người tồn tại bất cứ khe hở nào, chỉ một chút xíu thôi cũng không muốn.

Chỉ biết trước là mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy. Đồng nghiệp ở văn phòng đã cảnh cáo cô từ trước, mấy chuyện như hôn lễ này nọ là giao chiến giữa hai gia tộc, mọi người đều coi nó là một cuộc chiến tranh tất phải thắng để dồn hết sức lực vào. Bọn họ còn nói, giao chiến đó chính là nguyên nhân chủ yếu dẫn tới việc tình trạng kết hôn thời hiện đại lại giảm xuống như vậy.

Chỉ là cô không nghĩ tới, mẹ và dương Peter lại nói không để ý như thế, chưa kịp ngồi xuống chỉ tội liên đới đã ra ngoài đánh phủ đầu.

“Tồn Ngải, ngoan, chờ khi chúng ta về Mỹ dương sẽ giải thích rõ ràng cho con nghe.”

Ông đi đến cạnh Tồn Ngải, vỗ vỗ vai cô. Tồn Ngải không nể mặt, hất tay ông ra, ép mình thật sâu vào lòng Mặc Ân.

“Cô Trữ, có thể nghe tôi nói mấy câu được không?” Bà Lã nhìn thoáng qua người chồng đáng hổ thẹn của mình, giận dữ nói.

Bà Trữ không trả lời, bà Lã tiếp tục nói: “Một thế hệ chúng ta có ân oán, nhưng chuyện đã trôi qua rất nhiều năm, chúng ta có phải nên bỏ qua mọi thứ, nghe ý kiến của bọn trẻ một chút. Dù sao cũng là người lớn chúng ta làm sai, không thể để cho các con đi gánh vác trách nhiệm.”

Bà Trữ lắc đầu trầm ngâm, cả ông Lã cùng dương Peter cũng không lên tiếng.

Tồn Ngải và Mặc Ân nhìn nhau.

Cho nên... bọn họ đã quen biết nhau từ trước? Quan hệ giữa họ là gì? Ân oán tình cừ? Bọn họ buôn bán lợi ích, cuối cùng lại trở mặt? Mặc kệ những chuyện đó, hết thấy đều không thể ảnh hưởng tới cả hai!

Bà Lã lại nhìn hai đứa trẻ đang ôm nhau, chỉ nghe lòng đau đớn. Hai đứa trẻ ngoan làm người ta phải yêu thương này, sao bà lại không giúp chúng một phen được.

“Tôi đã biết bé Tồn Ngải từ lúc nó mới bốn tuổi đầu, khi đó con bé còn học mẫu giáo. Đó là một đứa trẻ rất đáng yêu, tôi thương nó, có lẽ cũng là bởi vì mình không có con gái. Ai cũng không hề nghĩ đến, sau khi lên Tiểu học, tôi còn gặp cô bé lại lần nữa. Mấy năm nay, tình cảm của Tồn Ngải và Mặc Ân chúng tôi đều hiểu rõ, hai đứa đều không thể rời nhau được. Trước khi chúng ta có thể ngăn cản, sinh mệnh của hai đứa đã cùng chung một thể. Cho nên, chúc mừng con cái, mặc kệ có lý do gì, xin đừng phá vỡ tình duyên khó có được này.”

“Cô Lã...con rất thương cô.” Tồn Ngải đến bên người bà, hai tay vòng lại, ôm chặt, “Sau này mỗi ngày nhất định con sẽ hiếu thuận cô.”

“Con gái ngốc, cô Lã đều hiếu cả.” Bà vỗ vỗ mặt Tồn Ngải, an ủi.

Giao cho bà đi, cho dù như thế nào bà cũng phải giúp đỡ hai đứa trẻ này.

“Hai đứa, không thể.” Bà Trữ nói vô cùng chắc chắn.

Bà thấy được ai oán trong đôi mắt con gái, nhưng không có cách nào để tác thành. Bà Lã nói đúng, không phải là lỗi ở con cái, nhưng là con gái của bà, vừa sinh ra, đã mang theo nguyên tội.

“Vì sao không thể? Cho cháu một lý do.”

Mặc Ân đứng ra, hiểu được có những chuyện người đi trước không muốn họ biết chuyện đã trôi qua, và cũng rõ ràng hơn, câu chuyện kia đang ‘làm thật’ tương lai của bọn họ. Mà anh không muốn ‘thúc thủ chịu trôi’, không muốn trở mặt để Tôn Ngải rời khỏi người mình.

“Hai đứa... không hợp.”

Đối với Mặc Ân, bà Trữ có cảm giác mình đã làm chuyện không phải, sao bà có thể không biết đây là một đứa trẻ tốt đến mức nào?

Năm ấy bà cùng nó đã nói chuyện, tinh thần trách nhiệm, phẩm giá tính cách, một người làm mẹ, đều rất vui mừng khi Mặc Ân làm con rể mình. Chỉ là... thật xin lỗi, hai đứa không thích hợp.

“Cô quên rồi sao? Trước khi cô cùng dựng xuất ngoại, cô đã giao Tôn Ngải cho cháu. Tại sao lúc đó chúng cháu thích hợp, bây giờ lại không hợp nữa?” Nhắc lại chuyện kia, có lẽ không công bằng với người đi trước, nhưng lúc này, Lã Mặc Ân lựa chọn chính mình cùng Tôn Ngải mà ích kỷ.

Bà Trữ nhìn con gái, rồi lại nhìn qua anh, cười thê lương.

Bà không phải là người xấu, lại làm ra một chuyện tội tệt kinh khiếp nhất, báo ứng hẳn là nên đổ lên người bà mới đúng, sao có thể để con cái hứng chịu?

Bà nhủ mày, ánh mắt chuyển qua ông Lã. Một cái nhìn kia đã khiến vợ chồng nhà họ Lã có cảnh giác.

Không thể nào? Hay Tôn Ngải là...

Vợ chồng nhà họ Lã nhìn nhau, khi lại nhìn về phía bà Trữ, bà khẽ gật đầu. Bà biết họ đã nhìn ra. “Tóm lại, hai đứa không thể kết hôn. Tôn Ngải, nói tạm biệt Mặc Ân, không cần mang theo hành lý, chỉ cần cầm theo mấy món quan trọng là được rồi, mẹ cùng dựng chờ con bên ngoài.” Bà Trữ nắm tay chồng đi ra.

Tại sao, sao chỉ có mẹ được quyền quyết định.

Không được, không thể được. Chẳng lẽ mẹ không nhìn thấy, cô yêu anh, anh yêu cô, rời khỏi anh, cô không thể sống nổi dù chỉ một ngày hay sao?

Tôn Ngải quay sang nhìn, cầu cứu bà Lã, cô đã rất cố gắng mà.

Nhưng cả ông Lã, bà Lã vẫn chưa quay mắt nhìn cô. Bọn họ đều rất hỗn loạn, trái tim, dường như có thể ngừng lại bất cứ lúc nào.

“Cô Trữ, thực xin lỗi, cháu sẽ không để Tôn Ngải rời đi.” Mặc Ân đứng phía trước Tôn Ngải nói. Tôn Ngải là của anh, chuyện này, không ai có thể thay đổi được.

“Con cũng không muốn.” Tôn Ngải giữ chặt tay anh, cứng rắn nói với mẹ: “Mẹ vui con cũng muốn gả cho anh, mẹ không vui con cũng muốn gả cho anh, thích hợp hay không thích hợp là việc chúng con quyết định.”

“Tôn Ngải.” Bà Trữ gọi một tiếng.

“Con nghe không được. Nếu con chỉ mới mười lăm tuổi, mẹ có thể gạt con, dùng cái cớ ‘không thích hợp’, ‘Hai đứa bên nhau sẽ không hạnh phúc’ để thuyết phục con. Nếu con chỉ mới mười tám tuổi, mẹ có thể chặt đứt viện trợ kinh tế của con để ép con đồng ý.

Nhưng mẹ, con xin lỗi, con đã hai mươi sáu tuổi, và con cũng hiểu rõ một điều, trên thế giới này, người thích hợp với con nhất ngoại trừ anh thì không còn ai thích hợp với con nữa. Con chỉ muốn anh cho con hạnh phúc, con chỉ muốn ở bên người anh, cuộc sống của con chỉ cần có anh tham dự, người khác, không vào được mắt con.

Mẹ, mẹ có dựng, mẹ thật sự hạnh phúc. Năm đó cho dù con có luyến tiếc đến đâu vẫn buông tay để mẹ theo đuổi hạnh phúc của mình, bây giờ xin mẹ hãy công bằng với con, tác thành cho con và anh.” Chắc chắn, chắc chắn, ai cũng không thể giao động ý chí của cô được. Đời này, ngoại trừ anh, ai cô cũng không cần.

“Con sai rồi, hai đứa bên nhau chỉ có tội lỗi, không thể hạnh phúc.”

“Chuyện này xin cô giao cho cháu, cháu cam đoan hạnh phúc của Tôn Ngải.” Siết chặt bả vai Tôn Ngải, Mặc Ân hạ quyết tâm, cho dù người lớn hai bên không thể tác thành, anh vẫn không thể nghe theo.

“Hai đứa có chấp làm cái gì? Hãy tin tưởng người lớn một lần, sau này sẽ không phải hối hận.” Bà Trữ thực không biết phải thuyết phục cả hai như thế nào.

“Chúng cháu cũng không hiểu, nhưng cô nói sai rồi, không phải chúng cháu cố chấp, mà là bảo vệ, chúng cháu muốn bảo vệ tương lai của chính mình, không thể chỉ vì cô nói vài câu là đã bỏ xuống tình cảm nhiều năm như thế.” Anh nói.

“Bảo vệ?” Bà thì thào.

Phát ra một tiếng cười khổ. Nhiều năm trước, mẹ Mặc Ân cũng từng nói như vậy, rằng cô ta muốn bảo vệ hôn nhân của mình, bảo vệ gia đình của mình. Quả nhiên là con ruột, bảo vệ ư...

Bà Trữ nhìn bà Lã, giọng điệu mỉa mai để lộ xót xa. Lắc đầu, bà nhẹ nhàng tới gần lòng chồng mình, nước mắt kiềm nén rốt cuộc cũng trào ra.

Nước mắt của mẹ khiến cho Tôn Ngải cảm thấy mình vô cùng có lỗi. Cô đi đến trước mặt mẹ, kéo tay bà. “Mẹ, con rất xin lỗi, nhưng con thực sự không có cách nào rời khỏi anh.”

“Nếu con còn coi mẹ là mẹ con thì cùng mẹ về Mỹ.” Quả thực bi ai, đến cuối cùng, bà chỉ có thể dùng tình cảm gia đình uy hiếp con gái mình.

Tôn Ngải cắn môi. “Mẹ, con rất hiểu mẹ đã hy sinh cho con như thế nào. Mẹ có thể không sinh con ra, mẹ có thể ích kỷ một chút, vứt con ở thùng rác, nhưng mẹ không làm. Vai mẹ là một gánh nặng, vừa là cha vừa là mẹ đơn thân, dùng hết tâm sức mình nuôi con, chăm sóc con, nếu không có uncle, con chỉ sợ cả đời này cơ hội thờ đốc mẹ cũng không có. Con rất yêu mẹ, trong lòng mẹ hẳn là biết. Nhưng chuyện này, thực xin lỗi, con không thể làm theo lời mẹ được.”

“Con có thể không nghe lời mẹ một trăm điều, chỉ có điều này, con không thể không nghe được.”

“Nhưng tại sao?” Ba chữ rất dễ hiểu, xuất phát từ Mặc Ân.

Anh muốn một nguyên nhân, một lý do. Trong lòng Mặc Ân biết rõ, cô Trữ không phải là một người phụ nữ không biết phân rõ phải trái là như thế nào, bà sẽ không vô duyên vô cớ lại phản đối chuyện chính mình đã ngầm đồng ý nhiều năm về trước, lại càng không phải chỉ vì một xúc động đột ngột mà lại khiến chuyện hôn nhân của ngày hôm nay thay đổi đến như vậy.

Mặc Ân phân tích, nhất định vấn đề nghiêm trọng hơn so với những gì anh có thể biết được, phải tìm cho ra đáp án.

“Bởi vì... Tôn Ngải là con gái của tôi, đúng không?”

Ông Lã, người luôn giữ im lặng từ đầu rốt cuộc đã mở miệng, nhưng vừa mở miệng đã khiến hai người rung động.

Bom rơi xuống. Rầm! Phá hủy thần kinh của Mặc Ân cùng Tôn Ngải. Cả hai bàng hoàng, ngây ngốc đứng sững. Cả hai nhìn những người chung quanh căn phòng, nuốt vào ý nghĩa câu nói kia đại diện.

Mặc Ân là một luật sư, xử lý qua rất nhiều chuyện, bất cứ tình huống đột ngột lớn nhỏ nào, phản ứng của anh luôn khiến đồng nghiệp trong giới nhìn bằng con mắt khác. Nhưng bây giờ, cũng như một Tôn Ngải chưa bao giờ được huấn luyện, lại hoảng loạn như thế.

Bà Trữ đau lòng nhìn hai đứa trẻ. Một lúc rất lâu, bà đã xác nhận. Từ ngữ như thoát khỏi kẽ răng.

“Phải.”

Ngay sau đó, không khí lặng ngắt, ánh mắt mọi người đều dừng trên người Tôn Ngải. Cô không khóc, chỉ ngây người ra sững sờ, sững sờ thật sự nghiêm trọng, dường như một dòng sông axit clohydric cuộn cuộn chảy trong lòng, mỗi một chỗ đều bị ăn mòn loang lổ, khắc khoải đau đớn. Đau ở nơi nào không thể nói nên lời. Chỉ biết trong một thoáng ngắn ngủi như phản ngàn giây, thế giới của cô đã hoàn toàn tăm tối.

Không thể nhìn thấy gì, không nhìn thấy tương lai, không nhìn thấy ngày mai, không nhìn thấy vì sao tình yêu của cô lại bị bẻ nát, gãy đổ như vậy, không nhìn thấy mộng đẹp cô đã suy nghĩ hai mươi mấy năm. Tất cả bỗng chốc hóa thành một thứ lưới bén nhọn, siết chặt, vây kín cô ở giữa, từng mũi đâm xuyên thấu da thịt cô, từng cơn đau liên tiếp như bùng nổ trong lòng...

Đau. Lòng của Tôn Ngải, cô không thờ được. Làm sao bây giờ? Anh...anh...cô không thấy anh của cô đâu nữa...

Ai giấu anh mất rồi? Ai hư, ai xấu như vậy, sao có thể là mẹ cô...

Ông Lã đến trước mặt Tôn Ngải. Cô bé này lại là con gái của ông, thật khó trách, lần đầu tiên gặp nhau, ông đã thích cô nhóc này. Tay ông nhẹ nhàng chạm đến mặt Tôn Ngải, nhưng cô giống như bị điện giật, gạt mạnh tay ông ra.

Lấy lại tinh thần, Tôn Ngải hốt hoảng nói: “Thực xin lỗi, chú Lã, chú tốt lắm, nhưng chú không phải ba con, ba con không giống chú... Mẹ con chỉ loạn quá nói đùa, chú không nên tưởng thật...”

Tình cũ gặp lại nhau, nhận ra nhau, không nên chọn địa điểm như thế này, thời gian như thế này. Quá đáng! Nước mắt không thể không chế được trào ra từ khóe mắt Tôn Ngải.

“Tôn Ngải.” Ông Lã gọi cô.

Tôn Ngải thực sự luống cuống, thân thể run rẩy, hai chân không tự chủ lui ra đằng sau. Hai cánh tay mất khống chế cào đầu mình. Không thể như vậy được, cô không thích những kiểu đùa như thế này, một chút cũng không thích. “Con không phải, thực sự, con không phải là con chú. Con xin lỗi, con xin lỗi mà.”

“Tôn Ngải, người nên xin lỗi là chú. Chú xin lỗi con cùng mẹ con, thực xin lỗi, chú không biết sự tồn tại của con.” Ông Lã nắm lấy vai Tôn Ngải. Đôi vai nhỏ như vậy, cô bé nhỏ như vậy, trên người chảy dòng máu của mình, mà quen biết nhiều năm cũng không biết nhau.

Tôn Ngải kéo siết tóc mình, cào đầu mình, trượt xuống khuôn mặt. Tôn Ngải cào phần cổ, cào lấy bả vai, dùng sức vươn tay ra sau lưng. Tôn Ngải

không biết nơi nào đang đau nơi nào đang khó chịu, Tôn Ngải chỉ biết trong lồng ngực như muốn nổ tung, khiến cho cô...khiến cho cô dù há miệng ra cũng không thể hô hấp được.

“Tôn Ngải, là cô sai. Năm đó là cô yêu cầu mẹ con rời đi, thực xin lỗi.”

Bà Lã đến trước mặt Tôn Ngải. Bà yêu thương cô bé này như vậy, làm sao có thể là...Ông trời đang trừng phạt sao?

“Không có sai, mọi người, toàn bộ đều không sai, chỉ là nghĩ nhầm rồi. Không, con không lừa mọi người, thực sự không lừa, thực sự không phải là con chú Lã. Mẹ...mẹ...mẹ nói cho mọi người biết, mẹ nhanh nói cho họ biết là nhầm rồi đi.”

Cô hét lớn, nghẹn ngào. Bàn tay càng dùng sức, tạo ra từng vết đỏ trên cơ thể mình.

“Tôn Ngải, mẹ biết con rất khó chịu, nhưng đây là sự thật...”

“Đù!” Mặc Ân hét lớn một tiếng, đẩy tất cả lùi ra xa, ôm siết Tôn Ngải vào trong ngực. Bọn họ không thấy trên người cô ấy đầy những vết đỏ sao? Bọn họ không thấy cô ấy đã lâm vào đường cùng đến mức sắp nổ tung sao? Bọn họ không phát hiện căn bản Tôn Ngải không thể hiểu được những điều đó hay sao?

Một vòng ôm đột ngột, rất ấm áp. Tôn Ngải ngẩng đầu nhìn anh, vừa khóc vừa cười thê thảm. Vẫn là anh trai tốt nhất, cô vĩnh viễn, vĩnh viễn không thể rời khỏi anh được. “Anh...anh không cần làm anh của em, được không?”

“Được.” Mặc Ân đáp không chút do dự.

“Chúng mình đi tìm chứng cứ, chứng minh bọn họ sai rồi, được không?” Nước mắt Tôn Ngải chảy xuống, anh dùng tay áo mình lau cho cô.

“Được.” Mặc Ân hôn trán Tôn Ngải, rồi lại ôm trọn cô vào trong lòng.

“Ảnh cưới hai đứa mình cũng chụp xong rồi, nhất định phải kết hôn mới được, đúng không?”

Tôn Ngải ép sát mình vào lòng anh nói chuyện, không nhìn ba mẹ, không nhìn những người lớn nhà họ Lã. Trên thế giới này cô không cần ai khác, chỉ cần một Lã Mặc Ân là được.

“Đúng.”

“Bọn họ chỉ lừa thôi đúng không, chỉ đang muốn chinh chúng mình một chút, cho rằng đây là tiết mục đầy bất ngờ, nhưng mà...bọn họ dọa chết em rồi. Anh, em thực sự bị dọa chết...” Cô rút cuộc không nhịn được, bật khóc nức nở.

“Không sợ, anh ở đây, anh ở cùng em, chăm sóc em”

Trái tim Mặc Ân giờ đây cũng bị phá thành một cái lỗ sâu hoắm, cõi lòng tan nát không gì cứu vớt được như Tôn Ngải, cũng hoảng hốt cũng bàng hoàng, nhưng phải đứng thẳng, phải chống cự, bởi vì Tôn Ngải của anh chỉ có thể dựa vào mình anh.

“Em không cần mẹ với dượng, không cần chú Lã cô Lã, em chỉ muốn anh, chỉ cần có anh là được rồi.”

“Được.” Mặc Ân giương mắt, nhìn lướt qua từng người một trong phòng, xoay người, mang Tôn Ngải ra khỏi phòng.

Bà Trữ muốn đuổi theo, nhưng chồng bà ngăn lại. Ông nói: “Để hai đứa yên tĩnh một chút. Chúng lớn rồi, lại rất ngoan, sẽ nghĩ thông.”

Gật đầu, bà xoay người nhìn hai vợ chồng nhà họ Lã. Sai lầm năm đó, sao có thể đổ hết xuống đầu con cái?

Đêm khuya, Mặc Ân vẫn còn ở lại văn phòng.

Anh khoanh hai tay trước ngực, đọc đi đọc lại lá thư của Tôn Ngải.

Chuyện năm ấy đã đi qua hai mươi mấy tháng dài đằng đẵng, nhưng vẫn rõ ràng trước mắt như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua. Nước mắt Tôn Ngải, đau đớn của cô ấy, như khắc như rạch từng vết dao sắc vào tim anh.

Mặc Ân vẫn còn nhớ rất rõ. Sau khi rời khỏi nhà, anh đưa Tôn Ngải ra biển, là bờ biển hai người chụp ảnh cưới, không có ánh nến bập bùng, chỉ có đèn pin của anh, ánh sáng mong manh chiếu không sáng nổi hai trái tim đang chìm nơi đáy sâu.

Mặc Ân cùng Tôn Ngải vai kề vai, như sáng sớm ngày hôm ấy.

Anh nhớ đến những chuyện đã xảy ra giữa cả hai, từng chút từng chút một. Những chuyện khiến người ta mỉm cười, khiến người ta tức giận, khiến người ta hạnh phúc, khiến người ta muốn hét lên thật to...Quá khứ của cả hai đầy những tình cảm như thế, cùng vô số nhỏ nhặt nhưng khiến người ta không thể buông tay được.

Tôn Ngải nghĩ, nếu biết sớm mọi chuyện sẽ thành như vậy, cô đã lên xe trước rồi mua vé bổ sung. Cô muốn đi ngược lại quy luật tự nhiên, cô muốn mình giống như rất nhiều người khác, chỉ gởi cho mẹ một e-mail, rồi báo sơ sài như vậy cho mẹ biết, nói cho mẹ đã quyết định kết hôn. Cô muốn giết dây anh

trai, cùng nhau chuyển đến một nơi thâm sơn cùng cốc không ai biết, làm một đôi thần điều hiệp lữ vui vẻ. Dương Quá có thể cưới cô cô (Dương Quá bái Tiểu Long Nữ làm sư phụ, nhưng không gọi sư phụ mà gọi là cô cô), ai bảo em gái không thể gả cho anh trai?

Pin đã hết, đèn pin mất đi ánh sáng, nhưng sắc trời vẫn còn chưa hừng. Những ngón tay giao nhau không thể nhìn thấy giữa khơi đen mịt mùng, trong tai chỉ còn nghe tiếng sóng biển rì rào.

“Tồn Ngải.” Mặc Ân liếm đôi môi khô ran.

“Ừm.” Một quá, nhưng là cô không muốn nhắm mắt lại, sợ ngủ rồi sẽ chìm vào con ác mộng không tỉnh lại được nữa.

“Chúng mình làm xét nghiệm DNA.”

“Tồn Ngải.” Anh liếm liếm môi khô ráp.

“Ừm.”

Sao cũng được, cô nghĩ, những chuyện đó quan trọng không? Quan trọng không phải là quá khứ, mà là ngày mai, ngày kia, ngày kia nữa, cô muốn mỗi một buổi sáng thức dậy đều nhìn thấy bóng anh. Tồn Ngải không muốn về Mỹ, không muốn chặt đứt tình yêu của họ, trị tội trước công chúng.

“Anh sẽ tìm cô Trữ nói chuyện, tìm ra chứng cứ em không phải em gái anh.”

“Ừm.” Tồn Ngải đáp.

“Anh cũng sẽ tìm bố, hỏi rõ ràng chuyện năm đó.”

“Ừm.”

“Nếu... chúng mình không thể thay đổi được kết quả...” Anh sẽ thỏa hiệp, đúng không? Tồn Ngải không cho anh nói xong, nghiêng người, ngả đầu vào lòng anh.

Tồn Ngải rất cố chấp, cứng rắn nói: “Mặc kệ thế nào em cũng không đi. Dù sao Trái đất cũng sắp tận thế rồi, con người phải hưởng thụ lạc thú trước mắt; Dù sao pháp luật cũng không biết hai đứa mình là anh em, sẽ không bị bắt đầu; Huyết thống gần thì chuyện lo sợ nhất là sinh con dị dạng, thì bọn mình đâu cần sinh em bé đâu, thế là tốt mà; Nếu Thiên Chúa Đức mẹ không tán thành, không cô vũ, ha ha! Chẳng sao cả, chúng mình đổi tôn giáo.”

Tồn Ngải vốn là một đứa trẻ hư, chưa bao giờ tuân thủ pháp luật, cô không cần chui qua lỗ hổng, chỉ có thể cột chặt mình và anh trai cùng nhau, thậm chí cô còn có thể từ bỏ lương tâm mình.

“Như vậy... không tốt.” Mặc Ân căm ghét lý trí của mình, nhưng không thể thay đổi được tính cách mình. “Vì sao không tốt?”

“Nói không chừng, khi em rời khỏi anh có thể gặp được một người khác rất tốt.” Tồn Ngải không có cách nào cùng anh sinh con dưỡng cái, nhưng làm mẹ, là tâm nguyện lớn nhất của cô, anh làm sao có thể cướp đi quyền lợi ấy của cô?

“Em không cần, hạnh phúc của em chỉ có anh mới cho được.” Tồn Ngải không nghe theo, nức nở.

“Đời người rất dài, em không biết hành trình phía trước sẽ có những điều gì ngạc nhiên, điều gì vui vẻ đang chờ mình. Không phải em thích mạo hiểm sao? Nói không chừng em sẽ gặp một người đàn ông khác thích mạo hiểm, cả hai rồi sẽ cùng nhau du lịch khắp thế gian...” Mỗi một lời, cũng là lăng trì trái tim chính mình.

Tồn Ngải lác đầu, cố gắng giữ giọng nói ở mức thoải mái nhất, cố gắng nheo mắt cười: “Anh, nói cho anh biết, bây giờ em sửa lại, từ lúc này trở đi, em không cần gì bất ngờ, không cần mạo hiểm, em muốn ngoan ngoãn làm một bà chủ nhà. Còn chúng mình cố gắng kiếm tiền, để dành, không sinh em bé, nuôi một đàn cún con. Chúng mình, sẽ bình an yên ổn đi qua một đời, anh làm luật sư Lã, em làm vợ hiền, không có rang com cũng không sao, em cũng không phải là đứa con gái có ham muốn mãnh liệt nha. Con người của em... có vẻ tôn trọng tâm linh...” Những chữ cuối, giọng nói Tồn Ngải bắt đầu nghẹn ngào.

Tim như vụn. Đau. Mặc Ân nâng cằm lên nói: “Giữ lấy anh, mắt đi chính em? Như vậy không tốt, nếu cuộc đời của chúng mình không thể kết hợp với nhau, em cũng phải sống cho mình một cuộc đời thật tốt. Nhớ kỹ, anh muốn Tồn Ngải vui vẻ, muốn Tồn Ngải đặt hạnh phúc của mình lên hàng đầu.”

“Anh, anh muốn khuyên em rời đi sao?”

“Chúng mình sẽ không rời đi. Cho dù hai đứa mình là anh em thì vẫn sẽ quan tâm nhau, thương yêu nhau. Tồn Ngải vĩnh viễn là cô gái anh yêu thương nhất.”

Nếu trong tay có một con dao, anh sẽ tự giết chết lý trí của mình.

“Cho nên... anh, anh đã quyết định rồi, không cần em nữa?”

Anh muốn! Nhưng cái lý trí vốn nên bị giết chết vẫn ngăn trở câu trả lời của anh.

Cánh tay Tôn Ngải đang siết lấy anh bỗng nhiên buông ra. Cô đột nhiên nhớ tới Chu Li Uy, nhớ tới hạnh phúc bên anh vốn nằm trong bàn tay mình, thì cô ta dựa vào cái gì mà cần? Giữ bền cầu nhưng không đi, cô ta chính là những người như thế.

Trái tim bị ấn mòn lại một lần nữa đau đớn. Hơi ấm của anh đã ủ được tay chân cô, nhưng không sao truyền tới trái tim như thể đã đông lạnh dưới lớp băng dày. Anh không cần cô, Tôn Ngải chậm rãi nhắm nháp cái sự thật này.

“Tôn Ngải.” Mặc Ân muốn kéo tay cô.

Tôn Ngải rút tay lại theo bản năng. Nếu tim đã lạnh, thì tay chân ấm còn có tác dụng gì?

“Nghe anh nói, đừng cẩu kính. Chờ em lớn thêm một chút nữa em sẽ hiểu được. Buông tay, chúng ta mới có cơ hội đi tìm hạnh phúc khác. Không buông tay, đến cuối cùng vẫn là chúng ta không thể thờ được.”

Cô im lặng.

Tiếp đó, cả hai không nói chuyện nữa. Tôn Ngải đưa lưng về phía anh, cơ người lại thành một khối nhỏ nhỏ. Gió biển ù ù thổi, đông lạnh người cô, từ mọi góc ngách trở thành băng đá. Mà Mặc Ân, sinh mệnh của người đàn ông đó, từ giờ khắc này đã héo rữa.

Hôm nay, cả hai không chờ bình minh lên nữa, chỉ chờ một cơn mưa đến không báo trước, xối ướt hai thân thể, xối ướt hai trái tim. Đôi nam nữ không còn một cơ hội nào đó, ở bãi biển này, tạm dừng tình yêu.

Dương Peter nói đúng rồi, bọn họ đều là những đứa trẻ ngoan, sau khi Mặc Ân lần lượt tìm đến hai bên nói chuyện, sau khi có kết quả kiểm tra DNA, Tôn Ngải chuyển đi khỏi nhà Mặc Ân.

Cô nhớ rất kỹ những lời anh nói — buông tay, chúng ta mới có cơ hội đi tìm hạnh phúc khác. Không buông tay, đến cuối cùng vẫn là chúng ta không thể thờ được.

Tôn Ngải cô có thể không hít thở, lại không muốn Mặc Ân không thể hít thở, cô có thể buông mọi cơ hội khác xuống, nhưng lại không muốn ngăn cản Mặc Ân theo đuổi cơ hội.

Mở ra một văn bản mới, Mặc Ân theo quán tính gõ “Em gái, anh vui vẻ bởi vì em hạnh phúc”, suy nghĩ một lúc lâu, rồi xóa đi.

Anh biết, Tôn Ngải cũng không vui vẻ, cho nên anh không thể nào vui vẻ.

Sai lầm rồi, anh từng cho rằng năm tháng là phương thuốc trị liệu tốt nhất, cho rằng thời gian sẽ hòa loãng tình yêu đậm đặc giữa hai người, cho rằng, chỉ cần bước qua đủ lâu, cả hai sẽ tự tìm đến những chuyện khiến cho chính bản thân mình vui vẻ. Cho dù thời gian đã trôi qua rất lâu, nhưng cả hai vẫn là chung một sinh mệnh như trước.

Một khi tình yêu không thể thay đổi, hai người bên nhau mới chính là đáp án đúng đắn nhất. Anh làm gì mà phải khẳng khái chia lia đau khổ, làm gì mà khiến hay người đều đắm trong đau thương tương tư?

Thở sâu. Là Tôn Ngải đứng, là anh cứng nhắc gây ra bi thảm giữa hai người.

Em, anh không vui vẻ, bởi vì em không vui vẻ.

Anh hiểu được, em chỉ vì anh mà làm bộ vui vẻ, chỉ là... Chúng mình làm bộ lâu đến như vậy, hiệu quả dường như cũng có giới hạn. Đúng không?

Anh vẫn luôn cảm thấy không công bằng, cảm thấy ông trời đang đối nghịch mình. Chúng ta yêu thương nhau như vậy, vì sao không cho chúng ta hoàn hảo? Đời này có nhiều tình huống là thế, tại sao chỉ có chuyện của chúng ta lại cố tình không thể miễn tội? Người làm sai cũng không phải là chúng ta.

Mà anh không thể oán trách được bất kỳ ai. Bố anh cùng cô Trữ không thoát khỏi vòng xoáy tình cảm, đã tạo ra một sai lầm lớn, và cũng vì thế mà tự trách không biết bao nhiêu năm, cái giá phải trả cũng đã trả. Mà mẹ anh, anh có thể trách cứ mẹ, vì ba anh em trong nhà mà bảo vệ hôn nhân gia đình? Vì nữ tắc yếu, vì mẫu tắc cường! (Phái nữ là phái yếu, nhưng làm mẹ rồi sẽ mạnh mẽ.)

Mẹ tự trách mình. Mẹ nói, nếu biết cô Trữ mang thai, mẹ sẽ không ép cô rời đi. Nếu năm đó mẹ nhận em, dưỡng dục em, như vậy chúng ta sẽ thành tay chân thật sự, phát triển tình cảm gia đình chân chính.

Đáng tiếc, mọi chuyện không thể quay lại từ đầu, không ai có thể quay về để bù đắp những sai lầm, mà giữa chúng ta đã đi từng bước một từ lâu, đi đến ngày hôm nay.

Tôn Ngải, nói thật cho anh biết, đi du lịch vòng quanh thế giới như vậy có thay đổi tầm nhìn của em không? Em còn giống như trước đây, cho rằng chỉ cần trốn đến nơi không ai biết, tình cảm của chúng mình sẽ tiếp tục? Em có hay không có được một cuộc gặp gỡ, rằng người đàn ông từ đất nước xa lạ nào đó đi vào trái tim em, có hay không anh chàng hàng xóm tích cực theo đuổi?

Nếu có, em phải nắm giữ hạnh phúc thật chặt, đừng để hạnh phúc trốn khỏi bàn tay mình lần nữa. Còn nếu không đúng...

Tôn Ngải, giả thiết tình cảm của em đối với anh không thay đổi, giả thiết em vẫn còn nguyện lòng cùng anh làm Tiểu Long Nữ và Dương Quá, giả thiết em không để ý com rang của người khác ngon miệng đến cỡ nào, mà chúng ta chỉ có thể lựa chọn ăn món Pháp...

Nếu như vậy, em hãy về đi, anh nguyện lòng từ bỏ Thiên chúa Đức mẹ vì em, chúng mình vẫn có thể tay trong tay siết nhau thật chặt, vẫn có thể đi dạo trên bờ biển xinh đẹp kia hết lần này đến lần khác, vẫn còn có thể cùng nhau đi qua ‘thiên trường địa cửu’ như em hay nói.

Lúc này, anh sẽ chuẩn bị nhiều thật nhiều nến cùng pháo hoa, anh muốn cùng em, chúng mình ngắm bình minh, chờ hoàng hôn. Có lẽ chúng mình sẽ xây một căn nhà thật lớn cạnh bờ biển, nuôi hai chú mèo, hai chú cún. Vào lúc triều dâng, chúng ta sẽ đi dạo, cười đùa với nhau, làm một đôi vợ chồng mà không giống vợ chồng, dùng phương pháp gắn bó khác với người ta để gắn bó tình yêu của chúng em, em nói được không?

Chờ em hồi âm

Anh Mặc Ân

Đóng máy tính lại, khoe miệng Mặc Ân chợt gọi lên ý cười. Chuyện đơn giản là vậy, nhưng anh lại dùng đến hai năm, nhiều thời giờ đến thế mới có thể nghĩ rõ ràng. Đều do Mặc Ân anh rất thế tục, không hiểu chuyện phải thay đổi. Vẫn là Tôn Ngải thông minh, biết không cần để ý tới ánh mắt người khác mới có thể khiến cuộc đời của chính mình ngập tràn vui vẻ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Khe Hở Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lã Mặc Ân cho rằng lần này mình sẽ nhận được thư Tôn Ngải ngay, cho rằng Tôn Ngải sẽ phấn khích đến mức không thể viết thư, trực tiếp gọi điện thoại quốc tế về, cho rằng lần này điều mình chờ đợi không phải là những nơi mới mẻ, mà chính là bản thân Tôn Ngải, nhưng... dường như anh sai lầm rồi. Chẳng những không có đáp án hay người, ngược lại là con đau đến tan nát cõi lòng.

Bây giờ tối, Mặc Ân đi trên một con đường ở Đài Bắc, cúi đầu, nhìn mặt đường nhựa, ô tô phục màu xám, cặp tài liệu màu đen, gương mặt màu xám, anh màu xám, cuộc đời của anh màu xám, tất cả đều là xám xịt.

Đáy lòng một lần nữa nhớ đến lá thư của Tôn Ngải, từng câu từng chữ dần xé nghiền nát tim gan anh, cảm giác đó một lần nữa ủa đến.

Anh, em đã cố gắng hết sức mình để khiến mình vui vẻ, anh cũng phải để chính mình vui vẻ, được không?

Lần này em đi Australia, mua thật nhiều thứ. Người ta nói tiêu xài tiền có thể khiến tâm trạng tốt hơn, em làm theo, cho dù vừa lòng nhưng không hiểu sao người vẫn cứ phập phồng không yên. Anh biết không, em đặc biệt mua vài tấm lông dê, có cậu trai cười hỏi em: “Chị định mở shop chăn bông à nha.”

Em đã gặp được gấu koala thực sự, không giống như ở vườn bách thú Đài Bắc, nhìn mấy em gấu lười biếng ngủ khi cách một lớp thủy tinh.

Lông của koala cứng cứng nham nhám, hoàn toàn khác biệt với mấy chú koala bông mềm mềm trong tiệm đồ chơi Reid, em hơi thất vọng một chút xíu, còn muốn bắt mấy nhóc kia ôm vào ngực thuyết giáo một trận.

Em còn đi thăm Nhà hát Opera Sydney, đây là một công trình kiến trúc được xây dựng trên biển, hướng dẫn viên du lịch giải thích luôn miệng. Bước lên trên đó, em cảm thấy như đang bước trên boong thuyền, cứ chìm chìm nổi nổi. Nhưng phải nói một điều rằng Nhà hát cực kỳ đẹp, kiến trúc hình buồm no gió rất đặc thù khiến em vô cùng bội phục khả năng sáng tạo của nhà thiết kế. Lúc mua vé tham quan cũng đúng lúc có người diễn tập, em xem những con người ấy biểu diễn âm nhạc đầy tự tin, đầy hưng phấn trên sân khấu với nét mặt tập trung mê say, khiến em không nhận được mà phải vỗ tay tán thưởng thật to.

Anh, em hiểu chúng mình không thể trách người lớn, em cũng hiểu được đau khổ cùng bất đắc dĩ của họ. Sau khi đến Mỹ, giữa lúc nói chuyện với nhau, mẹ lần lượt kể cho em nghe một vài câu chuyện. Mẹ giải thích cho em hiểu, sự lựa chọn của bà có bao nhiêu là bất lực cùng không cam lòng. Bản thân tình yêu không có đúng sai, đúng sai ở chỗ thời gian, ở địa điểm, ở thân phận.

Mẹ không nên yêu một người đàn ông đã có gia đình, đã có con cái, mà bố không nên chìm trong tình cảm bất chợt mà lãng quên trách nhiệm.

Anh trai của em vẫn là tuyệt vời nhất. Anh có lý trí, có định lực, mặc dù tình yêu của hai đứa mình đẹp là thế, anh vẫn còn có thể nhớ được thân phận của chúng ta không thích hợp, quả quyết đẩy em đi. Mặc dù vô tình, nhưng lại cho em một không gian mới, một tầm nhìn mới, là anh chậm chậm dẫn đường em bước, làm quen với một thế giới không có anh...

Nhưng anh, anh nói thật chẳng? Anh thật sự nguyện lòng cùng em làm Dương Quá Tiểu Long Nữ? Thật sự nguyện lòng vì em mà từ bỏ Đức mẹ? Thực sự nguyện lòng vì em mà chuẩn bị nhiều thật nhiều nến cùng pháo bông?

Lén nói cho anh nghe, lúc đọc đến những dòng chữ ấy, em đã khóc.

Anh có nhớ chiều hôm đó, có nhớ bệnh viện bên cạnh Mc Donalds hay không?

Nếu những lời đó, lúc ở thời điểm ấy anh nói cho em nghe, em sẽ liều lĩnh, sẽ ích kỷ lao vào vòng ôm của anh, cho dù điều đó sẽ gây bao nhiêu rắc rối cho anh, cho dù sẽ làm anh khổ sở đau thương, em đều phải cố gắng giữ lấy từng chút không gian chúng mình ở bên nhau.

Chỉ tiếc một điều, buổi chiều ngày ấy đã cách chúng ta xa lắm, xa không với tới nữa, xa đến mức em đã quên, quên vị nước mắt chảy xuống má cùng vị hamburger nuốt vào miệng.

Anh, thật xin lỗi, em không trở về được, bởi vì em cùng một người khác đã chung một sinh mệnh, chung một thể xác, anh ấy không thể rời khỏi em, em cũng không thể rời khỏi anh ấy, sức mạnh nào cũng không thể tách chúng em ra được nữa, nhất định chúng em phải đi cùng nhau đến điểm cuối cùng của con đường.

Anh, thật xin lỗi, thật xin lỗi. Là em thay lòng đổi dạ. Thật xin lỗi, là em đã nói những lời ‘thiên trường địa cửu’ ấy quá dễ dàng. Thật xin lỗi, là em không thể nắm tay anh, cùng anh đi dạo trên bờ biển xinh đẹp. Thật xin lỗi, là em không còn tư cách làm Tiểu Long Nữ của anh nữa.

Nếu Chu Li Uy vẫn là một cô gái tốt trong nhận định của anh, nếu cô í vẫn chưa từ bỏ ước mơ có được anh, nếu hai người vẫn có thể làm bạn tốt của nhau, thì cứ hãy tùy theo lòng mình, tùy theo ý mình, cứ để mọi chuyện xảy ra tự nhiên. Thử xem xem, hai người có thể tạo ra lửa không?

Em gái Tồn Ngải.

Bất tri bất giác, bước chân Mặc Ân vô thức đến bệnh viện mà Tồn Ngải nhắc đến trong thư. Đi thêm vài bước, anh tới trước tiệm Mc Donalds, đẩy cánh cửa với ánh điện sáng nhấp nháy vào bên trong, chọn một bánh burger gà. Anh nhớ ngày hôm ấy, chọn món xong, mình ngồi ở... Tìm được rồi, vị trí ở chỗ rẽ cầu thang, nơi đó không có ai.

Cầm lấy phần ăn của mình, anh đến chỗ cả hai đã từng ngồi.

Mặc Ân ngồi xuống, mở hộp giấy ra, đồ khoai tây chiên vào bên trong, lại cẩn thận dùng khăn giấy giữ lấy miếng hamburger. Vươn tay, muốn đưa cho Tồn Ngải, ngẩng đầu lên, mới phát hiện ra, bọn họ đã... vật đổi sao dời.

Mặc Ân nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, một cuộc họp chuẩn bị bắt đầu ở văn phòng luật.

Anh cố gắng khiến bản thân mình thật bận rộn để mình trông giống như bình thường, thậm chí ngay cả ăn cơm cũng không cho phép mình ăn ít đi một phần.

Ngày Tồn Ngải chuyển đi, sau khi ép cô hứa với mình, đi rồi phải giữ gìn sức khỏe, phải bình thường mà sống. Anh không dám yêu cầu cô phải vui vẻ, bởi vì anh hiểu được, đây gọi là ép buộc, là làm khó. Lúc ép Tồn Ngải, anh cũng hứa với cô, sẽ giữ gìn bản thân mình thật tốt.

Bởi vậy, Lã Mặc Ân phải ‘tốt lắm’

Tiếng di động vang lên, Mặc Ân bắt máy.

“Lã Mặc Ân... tôi biết, tôi mới vừa đi ra khỏi phòng bệnh, đã gặp qua đương sự, chụp ảnh và lấy bệnh án của bệnh viện, các cậu chuẩn bị hồ sơ đi, lần này tôi phải kiện chồng của bà ấy đến chết.”

Tên đàn ông đáng chết, lại có thể động tay động chân với một người vợ trời gà không chặt, chỉ bởi vì bà không chịu trắng tay, tự động ly hôn. Lần này, nếu anh không đào ra một nửa giá trị tài sản của đối phương cùng quyền nuôi con, cái tên Lã Mặc Ân sẽ tự động xóa sổ trong giới luật sư.

Lúc cất điện thoại, Mặc Ân chợt nhớ tới Tồn Ngải, thuận tay tìm số điện thoại của cô Trữ gọi qua. Vang hơn mười tiếng mới có người nhận.

“Alo, Đường Công Quán xin nghe, xin hỏi ai ở đầu dây bên kia?”

(Đường Công Quán là một khu chung cư cao cấp ở Tứ Xuyên.)

“Cô Trữ, là cháu, Mặc Ân.” Cô Trữ là người duy nhất có thể biết tình hình gần đây của Tồn Ngải để báo cho anh.

“Mặc Ân, cháu có khỏe không?”

“Cháu ổn lắm, Tồn Ngải thế nào ạ? Cô ấy khỏe không?”

Tồn Ngải không chịu liên lạc với anh, cũng không sử dụng điện thoại nữa. Mặc Ân đoán, có thể là cô giận vì quyết định của anh, tức giận vì anh đã thu xếp hành lý cho cô, tức giận vì chính tay anh đã đẩy cô rời khỏi, càng giận hơn là anh lại đưa cô đến sân bay, muốn cô về Mỹ.

Nhưng, ngoại trừ việc kéo dài khoảng cách, Mặc Ân không thể tìm ra phương thức nào để khiến hai người không quên lẫn nhau. Cả hai là nam châm, chỉ cần trong phạm vi lực từ sẽ tự động hút chặt.

“Yên tâm, Tồn Ngải khỏe lắm, chẳng qua là không đi làm việc. Cô nghĩ như vậy cũng tốt, để tinh thần con bé ổn định rồi nói sau.”

“Nếu có thể, cô hãy động viên cô bé tìm việc để làm, có chuyện làm phân tâm một chút mới không để ý những chuyện vụn vặt nữa.” Đây là điều anh đã thử nghiệm.

“Được, cô sẽ nói chuyện với con bé. Mặc Ân, vậy còn cháu, cháu có ăn được ngủ ngon, giữ gìn sức khỏe không?”

Đối với Mặc Ân, bà rất có lỗi.

Anh không ổn, nhưng anh có thể tiếp tục chống cự, gật đầu nói: “Cô đừng lo lắng cho cháu, chỉ cần cô chăm sóc cho Tồn Ngải thật tốt là cháu đã cảm kích lắm rồi.”

Nghe nói như thế, bà Trữ ở đầu dây bên kia nghẹn ngào. Đứa trẻ này... vẫn xem Tồn Ngải là trách nhiệm của mình như trước...

“Cứ vậy đi. Cháu ngắt máy trước, còn việc phải làm nữa.”

“Được, cháu nhất định phải giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Cháu sẽ, hẹn gặp lại cô sau.”

Ngắt điện thoại, bước chân Lã Mặc Ân hướng đến đại sảnh bệnh viện. Vì không để chính bản thân mình quá nhớ Tồn Ngải, anh cố gắng nhét mọi công việc vào đầu.

Thất thần. Đó... là Tồn Ngải sao?

Lã Mặc Ân sai bước dài đến cô gái bên kia, bước chân của cô gái ấy hơi lảo đảo, mà anh không nghĩ tới mình lại thấy Tồn Ngải ở đây, không phải cô đang ở Mỹ sao?

“Tồn Ngải.” Anh gọi cô.

Cô gái chần chờ một lát, sau đó lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước. Cô không tin vào tai mình nữa.

“Tồn Ngải.” Mặc Ân gọi to hơn.

Lần này, Tồn Ngải rõ ràng dừng lại một chút, sau đó chậm rãi quay đầu. Lúc hai ánh nhìn gặp nhau, cảm xúc như trào lên đột ngột, không còn nghĩ ngợi được gì, cô lao vào lòng anh.

Mặc Ân tức điên, tức đến mức không còn gì diễn tả được. Giận cô không đi Mỹ, về bên cạnh người thân mình, giận cô khiến chính bản thân mình khổ sở như vậy. Giận vì trời đã nóng đến như vậy cô còn gói mình lại như cái bánh chưng. Giận khuôn mặt anh nuôi tròn tròn trắng trắng lại trở nên tái xanh khó coi. Giận cảm của cô... băng gạc trắng gai mắt.

Mặc Ân đẩy cô ra, nhìn cô đầy giận dữ. Anh thật sự muốn dùng âm giọng lớn nhất để quát lóp sương mờ dưới đáy mắt cô một trận.

“Anh...” Tồn Ngải thấy anh đang tức giận, ngập ngừng, rồi cắn môi, vô cùng tủi thân.

Tất cả lửa giận hoàn toàn bay sạch khi vừa nghe giọng nói yếu ớt kia vang lên, thôi được rồi... Anh không để ý đến nữa, đi thẳng ra ngoài, cầm di động gọi điện.

“Thư ký Lâm, giúp tôi hủy cuộc họp chiều nay.”

“Anh...” Cô không đuổi kịp bước chân của anh.

Mặc Ân đi tới cửa mới phát hiện cô còn chưa theo kịp, nhanh chóng xoay người, đi đến trước mặt cô. “Vì sao không theo kịp?”

Lắc đầu, Tồn Ngải nhủ mảy. “Anh, anh đang tức giận đó.”

“Đúng, anh đang tức giận.” Anh cho rằng cô đang ở Mỹ, có mẹ, có một đám người thân chăm sóc để ý đến, ai biết cô còn ở đây, hơn nữa lại biến mình thành chó hoang.

“Đừng tức giận với em, được không?” Tồn Ngải hơi nhắm mắt, dường như muốn khóc.

Cả hai cùng đi đến tiệm Mc Donalds sát cạnh bệnh viện, gọi một burger gà, thêm Coca cùng khoai tây chiên, đi đến vị trí ở nơi rẽ cầu thang, ngồi xuống.

“Ăn!” Ngữ khí của Mặc Ân cực kỳ tệ, tuy rằng con tức trong bụng đã biến mất, cầm lấy giấy ăn, thay cô lau nước mắt còn vương khoeo mi. Không thể nhìn cô đau lòng được.

Anh vẫn quan tâm đến cô, đúng không?

“Thực xin lỗi, em hẳn là đi Mỹ, nhưng em không muốn rời anh quá xa, như thế sẽ khiến em sợ hãi. Vì sao em lại xui xẻo như vậy? Có phải em đã làm sai chuyện gì không, hay là tâm địa của em quá xấu xa? Cứ đầu tam xích hữu thần linh, thần linh quyết định thay thế ánh trăng trừng phạt em...”

Câu đầy đủ 舉頭三尺有神明, 欺什麼. Ngẩng đầu ba tấc có thần linh – lừa dối làm gì. Đây là lời dạy của Phật.

Ngửa đầu nhìn lên ba thước (75 cm) là có thần minh chứng giám.

Nghe giọng nói khe khẽ như vậy, ai có thể giận dữ với cô được đây? Mặc Ân thở dài, mở hộp hamburger ra, đổ khoai tây chiên lên nắp hộp, dùng giấy ăn cẩn thận bọc một góc hamburger, đưa đến tay cô.

“Em cũng chưa ăn cơm sao?”

Nói xong, anh nắn nắn đôi má gầy đi thấy rõ của Tôn Ngái. Chỉ chưa được bao lâu, cô đã khiến chính mình thành như vậy, nếu hai tháng sau gặp lại, có phải cô sẽ thành một bộ xương?

“Ừm, em ăn không vô.” Tôn Ngái cắn một miếng gà chiên. Quả nhiên vẫn là vấn đề ở chỗ anh. Chỉ cần anh ở đây, cái gì cũng thành ngon.

“Tại sao ăn không vào?”

“Bởi vì anh không ở nhà.” Tôn Ngái nhìn anh, dưới ánh mắt ấy, cô không thể không cúi đầu xuống.

Ai nói anh không ở nhà, chỉ là, không ở nhà cô.

“Cho nên em không làm gì? Không đi làm, không tìm việc, không ra ngoài, không ăn cơm, em có biết như vậy rất dễ đổ bệnh không, đổ bệnh rồi... Đứng rồi, vì sao em lại đến bệnh viện? Bị bệnh gì phải không? Chỗ nào trên người không thoải mái? Không, cảm em có băng gạc... Em lại ngã? Lại là giày cao gót gây họa.”

Lần thứ tư, lần thứ tư cô ngã sấp xuống, hơn nữa mỗi lần ngã đều phải vào bệnh viện. Giày cao gót chết tiệt.

Tôn Ngái không muốn khóc, nhưng hai ba vấn đề liên tiếp anh đặt ra, khiến nước mắt cô chảy xuống.

“Bác sĩ nói, đầu của em có vấn đề.” Nói xong cô vừa khóc vừa cười. “Không cần bác sĩ nói em cũng biết đầu em có vấn đề rồi, bằng không vì sao mỗi một ngày, mỗi một giờ, mỗi một phút, mỗi một giây đều nhớ đến anh.”

Chỉ là rất nhớ, cô mới không ăn không ngủ, biến chính mình thành bộ xương khô? Nếu biết vậy sẽ không ép cô rời khỏi nhà, nếu sớm biết rời khỏi anh, cô sẽ không sống nổi, nếu sớm biết cả hai người là cùng chung một sinh mệnh, anh làm sao có thể vứt bỏ cô được!

Lã Mặc Ân nhún mày. Chúa Trời hẳn là không nên dùng phương thức như thế này thử thách con người. Anh cho rằng chỉ cần đẩy cô đi đủ xa, thật chậm rãi, tình cảm rồi thay đổi, từ tình yêu biến thành tình anh em. Anh cho rằng chỉ cần một thời gian không gặp nhau không thấy nhau, lý trí sẽ bắt đầu làm chủ tư duy, Tôn Ngái sẽ từ từ hiểu được, trên thế giới này không phải chỉ có tình yêu là đáng giá để ca tụng.

“Tôn Ngái, em không thể như vậy.”

Lời vừa nói ra, Mặc Ân biết chính bản thân mình sai rồi. Lý trí là tính chất đặc biệt của anh, không phải Tôn Ngái. Không có anh bên cạnh, có thể nào miễn cưỡng cô sống một cuộc sống bình thường.

“Em biết mà.”

Cô biết hẳn là nên tách nhau ra thật xa mới không liên lụy đến người khác. Cô hiểu được chính mình là một gánh nặng, hẳn là anh nên tránh càng nhanh càng tốt. Cô rõ ràng biết đầu mình có bệnh, mà căn bản, việc mình sinh ra là sai lầm lớn nhất cuộc đời.

Nhưng mà... nhưng mà cô thương anh. Rất yêu, yêu đến khắc vào xương vào thịt, yêu đến khi trái tim vỡ thành hai nửa vẫn không thể không chế được tình cảm lan tràn như cỏ dại ấy.

Cắn một miếng hamburger, không nhai đã nuốt vào bụng. Thức ăn trong dạ dày cô muốn ‘làm phản’, cô cũng không xen vào. Bây giờ Tôn Ngái chỉ có thể trông nom được trái tim kia còn nhảy trong lồng ngực mình. Nó đang kháng cự, nó đang giãy dụa, nó muốn tìm một đường sống, nhưng mỗi một cánh cửa đều bị bịt kín, đều bị ngăn lại. Nó trốn không thoát. Nó trốn không xong. Nó bị nhốt lại.

“Em phải đi làm, em phải tìm một việc gì đấy để phân tâm đầu óc. Trong cuộc đời có rất nhiều chuyện tốt đẹp, không phải chỉ có một mình tình yêu.”

Nước mắt trượt dọc xuống má cô. “Đã không có. Mất đi anh, trong cuộc đời em chỉ còn lại những chuyện xấu xí.”

“Sẽ không, em phải tin tưởng anh. Khắp mọi nơi trong cuộc đời này đều tồn tại kỳ tích, chỉ cần em mở hai mắt ra nhìn, sẽ tìm được chuyện khiến chính mình vui vẻ.”

“Em đang nghiêm túc, trong cuộc đời em đã không còn kỳ tích.”

Cổ chấp của cô khiến người khác phải nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em... em đi vòng quanh thế giới đi, anh sẽ mở cho em một tài khoản, bên trong có đủ tiền, cho em đi du lịch khắp nơi. Em hãy đi đi, đi làm một cuộc phiêu lưu mạo hiểm em thích nhất, chỉ cần nhớ viết thư cho anh là được.” Nếu đã không có cách nào vui vẻ vì tình yêu, thì như vậy, khiến giấc mộng có trở thành hiện thực thật vui vẻ.

“Nếu có một ngày, em đi một rồi có thể trở về không?”

“Có thể, đợi đến lúc ấy, chúng mình sẽ trở thành anh em thực sự, anh vẫn thương em, cưng chiều em. Em sẽ là đứa em gái nhỏ yêu anh trai của em, luôn quý trọng ngưỡng mộ anh như trước.”

Nghे nói, tình yêu sẽ bình phục. Nghe nói, tình yêu chỉ là một cảm giác thoáng qua ngắn ngủi. Nếu những người kia không phải lừa gạt, như vậy, bọn họ sẽ đi đến một ngày nào đó, rồi gặp lại nhau, khi đó tình cảm gia đình đã chiếm phần lớn trong cảm xúc của cả hai.

“Nếu đến lúc đó, tình cảm của em vẫn không phải là em gái đối với anh trai thì sao?”

Tồn Ngải khiến anh khó xử. Cô rất hư, nhưng mà cô còn có thể hư bao lâu? Có thể tiếp tục tùy hứng là chuyện xa xỉ đến cơ nào.

“Anh đây đành phải... kiểm thật nhiều thật nhiều tiền đưa em vào vũ trụ vậy.” Mặc Ân thử nói đùa, lại khiến nước mắt cô chảy ra. Đau lòng, anh vrun tay chạm đến gương mặt cô, chạm đến miếng gạc trắng xóa, nói sang chuyện khác, “Sao lại bị thương thế này?”

“Giày cao gót lại chuốc họa.”

“Ngày mai anh mang đi mua giày thể thao.”

“Không được, cái giày đó không thể mang với đồ vest được.” Tồn Ngải chu miệng lên.

“Có liên quan gì, cho dù thế nào em vẫn là đẹp nhất.” Thở dài, Mặc Ân nắm tay cô, hỏi: “Tồn Ngải... đi vòng quanh thế giới, được không?”

Giữa lớp nước mỏng mờ mờ trong mắt, cô gật đầu đồng ý. Là nên rời đi, đi cho đến khi đủ xa, đi cho đến khi cô không còn là gánh nặng của anh nữa. Ký sinh trùng nên tách khỏi, để cây đại thụ này được sống tiếp. Và sống tốt.

“Ngoan, nơi đầu tiên muốn đi là nước nào? London nước Anh, hay là Paris Pháp?”

“Em muốn về Mỹ trước, thăm mẹ.”

“Được, vậy thì về Mỹ, nhưng trước khi xuất phát hãy chuyển về đi.”

Phong thư này, Mặc Ân kéo dài hai tuần đăng đăng mới trả lời.

Nói đến cùng, anh vẫn đề tâm, để ý tới việc một người đàn ông khác xuất hiện trong cuộc đời Tồn Ngải, để ý tới việc đối phương đã trở thành một người cùng chung sinh mệnh, để ý đến việc anh vẫn còn ở nơi đây chờ đợi, mà chiếc điều bay cao kia, đã lãng quên đường về nhà.

Đây không phải là điều mình muốn hay sao?

Anh muốn cô theo đuổi hạnh phúc của mình, anh muốn cô xem mình là một người anh trai thực sự, là anh nói trong cuộc đời này, khắp nơi đều có kỳ tích xuất hiện, anh nào có thể quay đầu, thống hận cái kỳ tích ấy?

Trải qua hai tuần lễ lẳng đọng, Mặc Ân ép chính mình dùng thân phận anh trai, gửi lá thư này đi.

Em gái, anh rất vui về, bởi vì em cố gắng khiến chính mình vui về.

Australia vừa nghe đã nghĩ đất nước kia thực sự rất tuyệt vời, có lẽ anh nên đi thử một lần xem sao.

Anh thực rất mừng, trong cuộc đời của em đã tìm được một lối ra mới, cũng rất mừng khi có một người đàn ông khác làm bạn với em. Tình cảm mà sức mạnh nào cũng không thể chia tách hai người, em phải thật quý trọng nó.

Nếu có cơ hội mặc vào chiếc váy cưới em đã nhìn thấy ở gần điện Versailles Paris, hãy nhớ, mời anh đến tham dự hôn lễ của em. Dù sao anh cũng là anh trai em, là một trong những người đàn ông yêu thương em nhất, biết chưa?

Đọc thư, thấy em vẫn chưa viết những lời này, anh đột nhiên rất nhớ biểu cảm khi ghen của em. Là ghen tương ấy. Có biết đáng về mỗi lần bảo vệ tình yêu của em đáng yêu đến bao nhiêu không? Có phải là bởi vì bên cạnh đã có người khác nên cũng muốn đẩy anh ra ngoài bán thật nhanh?

Không cần đâu, anh biết phương hướng mà mình muốn đến, em đừng lo lắng cho anh.

Gần đây anh trở về trường Đại học một chuyến, gặp vài giáo sư. Bọn họ vẫn giống như thời đó, tinh thần sáng láng khi lên lớp, vẫn thường rủ nhau chơi đùa cùng mấy con cá trong hồ liễu rù. Trong thư viện, mỗi một bàn vẫn là một sinh viên chiếm cứ như cũ.

Đi dạo trong vườn trường, thời gian dường như tạm dừng. Những người giống nhau, bầu không khí giống nhau, cảnh vật như những ngày xưa cũ, tựa hồ giây tiếp theo, em sẽ chạy tới anh từ đằng xa xa, níu lấy cánh tay áo của anh, không kiêng kỵ gì mà lớn tiếng gọi, “Anh, em ở trong này.”

Chỉ là như vậy, toàn thế giới đều biết em là em gái của anh, có một giáo sư thường hay trêu chọc anh như thế này: “Em gái của em giống như mấy học sinh nữ mười lăm tuổi, sáng sủa hoạt bát, còn em sao lại kín đáo thâm trầm như thế?”

Không sai, có lẽ so với em, anh già đi nhiều lắm, làm cái gì cũng đi một bước nghĩ ba bước, vừa suy nghĩ sâu xa lại lo lắng nhiều chuyện, loại tính cách này khiến cho anh đối với chuyện không chắc chắn thì lại đứng yên tại chỗ.

Nói cho em biết một bí mật nho nhỏ, lúc ấy, trong lớp chúng mình có một đứa con trai muốn theo đuổi em. Cậu ta hỏi anh chuyện của em, biết anh đáp lại thế nào không? Anh cho cậu ta một nắm đấm

Có nhớ hay không khi đó em thường hay oán giận, vì sao anh có nhiều cô gái theo đuổi như vậy, còn em chẳng có ai ngó ngang?

Công bố đáp án đây, mấy thằng con trai có ý tứ với em đều bị anh bí mật xử lý.

Sao thời gian có thể trôi nhanh đến như vậy? Chỉ chớp mắt một cái, một Trữ Tồn Ngải béo ú khiến anh muốn đá văng đi lại lớn lên, trở thành một cô gái xinh đẹp người gặp người thích. Cô bé bắt đầu biết trang điểm, sẽ mang giày cao gót, [tuy rằng giày cao gót này luôn đối nghịch với em, nhưng nói thật, giày cao gót thực sự khiến hai chân Tồn Ngải nhà chúng ta vừa dài vừa đẹp hơn], lúc đi trên đường có rất nhiều ruồi bọ nhìn lom lom, [may mắn là anh trai cô bé lại rất biết cách đập ruồi], sau đó là bây giờ... có một người đàn ông không thể chia lia chờ đợi cạnh em, em có thể tưởng tượng được tâm trạng của anh sao?

Anh rốt cuộc hiểu được, vì sao trên đời này mọi người cha đều không vừa mắt người yêu con gái mình.

Tồn Ngải, đừng lo lắng cho anh, anh sẽ điều chỉnh tâm trạng của mình, thử thừa nhận người đàn ông em yêu sâu đậm kia. Anh là người yêu ai yêu cả đường đi, đối với anh ta sẽ có thiện ý. Cho nên, em phải cho anh nhiều thông tin mới được.

Anh ta tên gì, học gì, làm nghề gì? Gia đình anh ta có bình thường hay không, có bà mẹ chồng hay ngược đãi con dâu hay không? Hai người quen biết nhau như thế nào? Anh ta yêu em nhiều hơn một chút hay là em thương nhiều hơn vài phần? Nếu có thể, đưa cho anh trường anh ta học cùng tên công ty, anh lên mạng kiểm tra xem người đàn ông này có năng lực lo lắng chu toàn cho cuộc sống của Tồn Ngải hay không.

Tóm lại, cho dù như thế nào thì hãy nhớ kỹ lời anh nói. Anh muốn em hạnh phúc, muốn em vui vẻ.

Anh trai Mặc Ân.

Đóng máy tính lại, Mặc Ân hiểu được những lời này đã đi ngược lại với trái tim của mình, nhưng chẳng sao cả, chỉ cần Tồn Ngải của anh vui vẻ là tốt rồi! Chỉ cần nghĩ tới như vậy, anh sẽ khiến mình vui vẻ. Mặc Ân muốn Tồn Ngải được thuận lợi, anh muốn cô bình an, anh muốn cô hạnh phúc vui sướng. Chỉ cần cô ổn, anh sẽ tốt lắm.

Tồn Ngải lại chuyển về nhà họ Lã, vé máy bay cũng đã đặt trước, thời gian là hai tuần nữa. Mặc Ân thay cô đặt vé khoang thương gia, cũng xin nghỉ dài hạn hai tuần ở văn phòng luật. Điều này khiến cho mọi người phải rớt kính mắt, nhưng anh không hề đau lòng mấy bạn nhân viên kia dù chỉ là một chút.

Hai tuần lễ này, anh muốn từng phút từng giây, lúc nào cũng ở bên cạnh Tồn Ngải.

Ban ngày, Mặc Ân mang cô đi mua quần áo mua giày dép, tất cả đều là quần áo giày dép nhẹ nhàng phù hợp với những chuyến du lịch. Anh mang cô đi ăn hết nhà hàng này đến nhà hàng khác, anh muốn cô nhớ thật kỹ hương vị của Đài Loan, và đồng thời, nhớ được người đàn ông ở Đài Loan này.

Ban đêm, cả hai nằm ở trên giường anh, thức trắng đêm nói chuyện. Mặc Ân nói về lý tưởng chí hướng của mình, Tồn Ngải nói mình thực sự rất muốn làm cô dâu của anh. Anh đề ra kế hoạch mười năm, nói mình sẽ kiếm đủ tiền cho hai người dùng đến già.

Đến lúc đó, nếu cô vẫn không tìm được anh chàng nào tốt hơn so với anh, thì hãy trở lại, nơi này có một người anh trai luôn yêu thương nuông chiều cô không để đâu cho hết, giống như lúc trước.

Tồn Ngải hoài nghi hỏi: “Nếu anh tìm được một cô gái tốt hơn em kết hôn, nếu chị dâu ghen tị với em thì làm sao bây giờ?”

Mặc Ân không chút nghĩ ngợi trả lời, “Anh đây liền đổi cho em một chị dâu mới.”

“Không chút nghĩ ngợi” của anh thỏa mãn Tồn Ngải, cô dựa vào ngực anh, cười nói: “Tiêu rồi, em rất giống cô em chồng biến thái.”

Anh nhéo nhéo mũi cô, cười bảo: “Không sao hết, anh thích em biến thái.”

“Em cảm thấy mình rất thiệt thòi đó.”

“Thiệt ở chỗ nào?”

“Muốn tìm một cô gái tốt hơn em rất đơn giản, nhưng mà tìm một người đàn ông tốt hơn anh của em lại khó khăn kinh khủng, số lượng của em ít hơn số lượng của anh, không công bằng chút nào.”

Mặc Ân bật cười, cào cào tóc cô cho rối. Anh nghĩ, đồ ngốc, ở lòng anh, không có cô gái nào tuyệt vời hơn cô cả.

Hai người đều cho rằng hai tuần lễ là rất lâu, nhưng không nghĩ tới mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, chỉ trong nháy mắt, hai tuần đã lướt qua ngón tay. Tồn Ngải vốn chỉ chuẩn bị một vali hành lý nho nhỏ, bởi vì anh cuồng mua sắm, bỗng chốc tăng đột ngột thành bảy. Anh lo cô mang đi không nổi, trực tiếp ký gửi vận chuyển.

Ngày Tồn Ngải đáp máy bay, chỉ mang theo một cái túi xách nho nhỏ.

Đến lúc phải xuất cảnh, cô không muốn đi, mười ngón tay nắm chặt như dính lại, không thể tách rời.

Tồn Ngải nhìn anh không hề chớp mắt, muốn khắc vào đầu mình hình ảnh của anh sâu thật là sâu. Mặc Ân cũng nhìn cô, nhưng anh nhìn là nhìn Tồn Ngải từ bé đến lớn, từng chút một, thực cẩn thận. Là đứa bé thích ăn kẹo mút, là cô gái thích trừ đồ ăn vặt, là cô gái luôn đi cùng anh hết việc này tới nơi khác. Làm sao có thể nhanh như vậy, duyên phận bọn họ đã hết.

Bên nhau không phải là việc rất đơn giản sao? Cha mẹ con cái có thể bên nhau, người yêu bạn bè có thể ở bên nhau, thầy cô học sinh bên nhau, đồng nghiệp cấp trên bên nhau, không một người nào không ở bên người khác cho dù là thích hay không thích, chuyện đơn giản như vậy, vì sao chỉ có họ không làm được?

Mặc Ân không phản nản không oán hận, anh tin tưởng mọi việc đều do con người, nhưng chuyện này lại cho anh học cách oán trời trách đất.

“Anh, anh phải sống tốt, phải hạnh phúc, phải thực hạnh phúc.” Những lời chia tay lại nói ra, không biết đã nói bao nhiêu ngàn câu chia ly, nhưng cô vẫn muốn nói tiếp.

“Chỉ cần em có bản lĩnh khiến chính mình hạnh phúc vui vẻ, anh sẽ làm được.”

“Anh, anh phải ăn uống đầy đủ, vận động đầy đủ, giữ sức khỏe thân thể mình cho tốt đó.”

“Nói cái này, hẳn là em nên tự dặn mình, không phải dặn anh.”

Cũng không tự nghĩ lại ba tháng vừa qua là ai khiến mình người không ra người, quý không ra quý. May là hai tuần này anh cũng nuôi lên được một chút.

“Em sẽ mà, em cũng phải có đủ thể lực mới có thể đi vòng quanh thế giới được. Vậy anh...”

“Anh biết, anh cũng phải có đủ thể lực để kiếm nhiều tiền, dành nhiều tiền, cho em đi khắp nơi trên thế giới.”

“Anh, anh nuôi ký sinh trùng này có mệt hay không?”

Mặc Ân nhéo mặt cô, cười bảo: “Em không phải là ký sinh trùng của anh, mà chúng ta cộng sinh. Chúng ta cùng tốt với nhau, như kiến và rệp vậy. Kiến bảo vệ rệp, rệp tiết nước mật cho kiến dùng.”

“Em không thích so sánh này, hơn nữa em cũng không tiết mật.”

“Vậy... được rồi, tựa như cha và con vậy. Thân là cha, vất vả dưỡng dục con, con chỉ cần cười ngọt ngào với cha, cha sẽ cảm thấy thỏa mãn. Mà cha chính là động lực để con hướng về phía trước, mà cha chính là chiếc ô tốt nhất của con.”

“Em cũng không thích cha và con.”

Tồn Ngải là một cô gái khó chiều, cái này không thích, cái kia không yêu, cũng không nghĩ lại anh của cô là luật sư chứ không phải tiểu thuyết gia, sao có thể thuận miệng mà tìm được từ chuẩn xác để hình dung.

“Vậy em thích cái nào?”

“Em thích làm cô gái anh yêu nhất, cho dù em ngu ngốc, cho dù em là gánh nặng, cho dù sự tồn tại của em chỉ khiến anh vất vả, nhưng mà, anh chỉ thích mình em, không thích người khác.”

Anh bình tĩnh nhìn cô.

Ngu ngốc, cô đã thành cô gái ấy từ lâu rồi, đây không phải là so sánh mà là sự thật. Thở dài, cay đắng của anh sao chịu nổi cô trêu chọc như thế.

Tồn Ngải vươn hai tay, ôm anh thật chặt. “Anh, có phải nếu có một ngày em coi anh là anh trai thực sự, em sẽ được trở về?”

“Đúng.”

“Có phải chỉ cần em học được cách không ghen tuông với cô gái ở cùng anh, em sẽ được ở cạnh anh vĩnh viễn mọi thứ?”

Không phải, không có người con gái khác. Nhưng anh nói: “Ừ.”

“Có phải chỉ cần lúc em mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng, chỉ muốn khóc, vai anh vẫn để em dựa vào?”

“Đúng.”

“Có phải cho dù em là em gái ruột của anh, người con gái anh để tâm tới nhất vẫn là em?”

Câu nói này, cô đã nghe anh chấp nhận không biết bao nhiêu lần, bây giờ lại lấy ra một lần nữa để nhắc nhở. Đã nói rồi, Tồn Ngải là một cô gái rất khó chiều.

“Ừm.” Mặc Ân ôm thân thể cô vào trong lòng, không thềm để ý đám người đang đi đến gần đang dùng ánh mắt gì để nhìn mình.

Tiếng thông báo nhắc nhở truyền từ loa, cô nên xuất cảnh để lên máy bay, nhưng cho dù đã chuẩn bị hai tuần lễ, cô vẫn không thể thu phục được trái tim mình.

“Anh, anh có thể đừng quên lời nói ngày hôm nay được không?” Giọng Tồn Ngải dòn dập.

“Sẽ không.” Giờ khắc này, Mặc Ân cũng phát giác tay mình cũng không thể buông ra được. Anh còn tưởng rằng hai tuần lễ đã đủ vừa lòng, nhưng ai có thể hiểu được, chia tay chính là tra tấn kinh khiếp nhất của loài người.

“Anh có thể đừng quên anh từng rất yêu em không?”

“Sẽ không.”

“Anh có chờ em đi rồi sẽ không để tâm đến em nữa?”

“Sẽ không. Hãy nghe anh nói! Thời gian không còn nhiều lắm, em phải nhớ kỹ, ăn no ngủ ngon, phải nhớ viết thư cho anh, đừng tiết kiệm tiền dùm anh, nếu muốn mua, hãy đi rút tiền.”

“Được.”

Loa lại thông báo, Mặc Ân cùng cô đến cửa xuất cảnh.

“Em không được tức giận với cô Trữ, phải nhớ hiếu kính cô, nuôi em lớn như vậy, thực không dễ dàng.”

Tồn Ngải nở nụ cười. Anh nuôi cô, cũng không thiếu so với mẹ. “Em biết rồi.”

“Em phải ở chung với dưỡng thật ngoan, đừng có làm cách mạng gây ồn ào gia đình, anh cũng không nuôi ra một phần tử hảo nghịch.”

“Em không có hư như vậy?”

“Có quên mạng gì không? Thiếu gì thì gọi điện thoại cho anh, anh gửi qua cho em.”

“Có, có một hành lý không mang.” Cô đang cười, nhưng cổ họng nghẹn lại.

“Hành lý gì?” Mặc Ân nhíu mày. Kiểm tra nhiều lần như vậy sao vẫn có thể thiếu được?

“Là Lã Mặc Ân. Hành lý gì em cũng không cần mang theo, chỉ cần mang theo anh, đến nơi nào cũng sẽ ổn.”

Rõ ràng là một câu nói ngọt ngào, nhưng không biết tại sao, đáy lòng Mặc Ân cứ nghẹn đắng, trong mắt lại xuất hiện màu đỏ rất khả nghi. Anh buông lỏng tay Tồn Ngải, gạt những sợi tóc lòa xòa trước trán cô. “Hành lý này, em không thể muốn, anh cũng không thể gửi cho em được.”

“Vì sao không được?”

“Bởi vì từ bây giờ trở đi, em phải học được cách độc lập.”

“Em ghét độc lập.” Tồn Ngải giậm chân.

“Không còn cách nào khác, thanh niên trưởng thành đều phải tự học cách độc lập.” Nói xong, anh nhẹ nhàng đẩy Tồn Ngải qua cửa kiểm soát.

Một cánh cửa đóng lại, đóng lại tình yêu của cô. Anh ở bên trong cửa, cô ở bên ngoài cửa. Từ nay về sau, cô cũng phải đóng cửa trái tim mình, không đem anh trở thành người thương yêu nhất... Rất khiêu khích đó nha, nhưng là một tay anh đẩy cô ra, ép cô nhận lấy cuộc chiến này.

Ánh mắt lưu luyến không dứt trên người anh, cô cắn chặt môi dưới, nhẹ nhàng mà nói một tiếng vĩnh biệt.

Bạn đang đọc truyện *Khe Hờ Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tồn Ngải không trả lời thư. Hai tuần lễ trôi qua, rồi lại qua hai tuần lễ nữa, ngày gởi thư cố định của cô đã chậm gần một tháng.

Là anh đã viết cái gì khiến cô không vui? Tồn Ngải không muốn anh đi điều tra người đàn ông mới của cô? Mặc Ân không biết, anh chỉ có thể ở đây tức giận, nóng vội.

Anh đã gửi cho cô bảy tám lá thư, Tồn Ngải vẫn không hề hồi âm.

Mở cặp hồ sơ, Mặc Ân đọc lại lá thư mình viết.

Dear Tồn Ngải:

Anh không vui, bởi vì em không hồi âm. Nói xem, lần này đến quốc gia nào? Là nơi đó có phong cảnh tuyệt đẹp khiến em lưu luyến quên trả lời, hay là em mắc mưa rồi sinh bệnh? Làm sao có thể bận đến không có thời gian viết thư cho anh? Anh bắt đầu lo lắng, có muốn anh ngâm nước tài khoản của em để em còn dành thì giờ mà viết cho anh lá thư.

Đài Loan đã bước vào mùa thu, cái nắng gắt cuối thu thực sự có uy lực kinh người, khiến những người mặc âu phục đi làm như đàn ông bọn anh thực sự quá vất vả. Xem anh cực khổ như vậy thì làm ơn viết cho anh phong thư.] Ngày hôm qua xử lý một vụ ly hôn, anh thay thân chủ mình đòi quyền cấp dưỡng đến ba mươi triệu.

Vợ trước của ông ta vừa đến tòa án đã chửi anh ầm cả lên. Người phụ nữ này mắng chửi người khác thực sự không dễ dàng vốn liếng gì, từ đầu đến đuôi anh cũng nghi ngờ không biết bà ta có hồ hạp gì không, người tài giỏi như vậy không làm luật sư thì tiếc quá. Nhưng thôi, cũng bởi vì thái độ của bà ta mà anh cũng cảm thông sâu sắc với thân chủ. Loại hôn nhân như thế kia mà ông ta cũng có thể duy trì mười lăm năm, tu dưỡng của người đàn ông này cũng không cao cường một cách bình thường được.

Quay về văn phòng, anh cùng luật sư Đào nói chuyện một chút rồi hỏi nhau: “Có phải là làm ly hôn nhiều quá nên khớp, cho nên anh còn trẻ như vậy mà không muốn kết hôn?”

Anh ta cười trả lời anh, “Ly hôn một chỗ nào, nếu muốn nói một thì mới chính là luật sư chúng ta cùng túi tiền của bọn họ.”

Tồn Ngải, em nghĩ tới vấn đề này chưa? Nếu không phải ở bên nhau mãi mãi, vì sao mọi người phải bước vào hôn nhân. Nếu vì bên nhau mãi mãi mà mới kết hôn, vì sao lại khiến hôn nhân dễ dàng chấm dứt như vậy? Ai cũng nói Trái đất sinh bệnh, anh muốn nói, sinh bệnh là ở lòng người. Thế kỷ hai mươi mốt thừa thừa của cái vật chất, nhưng ngược lại khiến người ta không biết chính mình đang mong muốn điều gì.

Em có biết chính bản thân mình đang mong muốn điều gì không? Người đàn ông kia thực sự muốn em sao? Có để ý đến, rồi lại phát hiện anh ta không mong muốn nhiều đến thế?

Nghe anh một câu, đừng quyết định quá sớm, quyết định rằng đó là người đàn ông cùng mình cả đời không chia lìa nhau. Học một chút tính cách luật sư của anh đi, quan sát, phân tích, bỏ cảm tính ra ngoài, sử dụng lý tính, phân tích ra đáp án chính xác, nghĩ đi nghĩ lại xem quyết định của mình có liều lĩnh quá không.

Nếu năng lực phân tích của em không tốt, anh rất mong em hãy dựa vào văn phòng anh, đưa tư liệu người đàn ông kia cho anh, anh giúp em làm chuyện này.

Cuối cùng, cho em một cơ hội, trong vòng ba ngày viết thư cho anh, nếu em thực sự bận đến mức không có thời gian nói vậy lời vô nghĩa, gõ bốn chữ — anh, em ổn lắm. Gởi cho anh, để anh an tâm.

Anh trai Mặc Ân.

Mặc Ân thừa nhận chính mình là tiểu nhân, vừa mới bảo cô phải trân trọng hạnh phúc trong tay mình, lá thư tiếp theo lại phủ quyết tính chân thật của hạnh phúc kia.

Anh ghen tị với người đàn ông đó, cũng giống như ghen ghét, anh cho rằng chính mình có thể độ lượng đến mức mỉm cười buông tay, không nghĩ tới, bỗng chốc anh đã phủ định cái sự rộng rãi của lòng mình.

Anh rất tệ, nếu Tồn Ngải thực sự giao thông tin người đàn ông đó cho anh, anh nghĩ, mình nhất định sẽ không cho đối phương đạt điểm tiêu chuẩn.

Mấy phong thư trước, dường như Mặc Ân lặp đi lặp lại một nội dung, muốn Tồn Ngải hồi âm cho anh, muốn cô kể nhiều chuyện về người đàn ông kia, đe dọa cô mà không viết thư liền giảm bớt tiền trong tài khoản, rồi sau đó kể thêm vài chuyện trong văn phòng cho đủ số chữ. Nhưng người sáng suốt vừa thấy tự nhiên sẽ nhìn thấy được, anh lẩn qua lẩn lại, vẫn chỉ cường điệu, nhấn mạnh vào một chuyện.

Hai lá thư tiếp theo đơn giản hơn, lá thư thứ ba giải quyết triệt để, giản lược đi những chuyện vụn vặt vô nghĩa, trực tiếp bảo cô, anh đây cho em vài ngày, nếu không viết thư, anh sẽ qua Mỹ xử em.

Mặc Ân đã trình trọng đe dọa, nhưng, cô vẫn không hồi âm.

Vì thế anh bắt đầu sắp xếp công việc, cố gắng xếp ra thời gian trống, đi Mỹ một chuyến.

Trước khi đặt vé máy bay, anh muốn gọi điện thoại cho cô Trữ trước, phải làm cho rõ ràng xem rốt cuộc Tồn Ngải đang bận chuyện gì, nếu là cô đang

bạn yêu đương... Tay phải ấn số điện thoại khựng lại. Nếu thật sự là như thế? Anh còn hùng hăng hồ hồ chạy qua?

Đau đớn bắt đầu dồn lên từng hồi trong tim, quật mạnh vào từng thớ thần kinh mỏng. Gió không biết từ nơi nào thổi đến, xuyên thấm qua da, nghiền vào xương cốt lạnh tê người. Hai hàng chân mày của anh nhíu lại thành hình chữ xuyên (川). Câu chúc hạnh phúc dễ dàng nói ra miệng, ở nơi không có người đột nhiên trở nên nặng trĩu. Anh hẳn là người đàn ông trong ngoài không giống nhau.

Điện thoại chưa gọi qua, thư ký đã gọi một cuộc nội tuyến. “Sếp, có anh Đường tìm anh...” Cô ngừng lại một chút, rồi bổ sung một câu, “Anh Đường giới thiệu mình là anh trai của cô Tôn Ngải.”

Giống như bị điện giật, ông nghe trên tay rơi xuống mặt bàn thủy tinh. Không hiểu vì sao, một con sóng bất an đồ dồn đến, tát thẳng vào cơ thể. Đường Kì Lí, anh biết, là người anh trai hái táo cho Tôn Ngải.

“Mời anh Đường vào.”

Mặc Ân tắt máy tính, ngồi chỉnh tề nghiêm nghị.

Cửa mở ra, Đường Kì Lí đi thẳng đến trước mặt anh. Mặc Ân đứng dậy, cả hai bắt tay nhau.

“Chào, tôi là Đường Kì Lí, anh trai Tôn Ngải.”

“Chào, tôi là Lã Mặc Ân.”

Trong lúc khách sáo giới thiệu, hai người đàn ông cùng lúc đánh giá đối phương. Đường Kì Lí là con lại, dáng dấp tương đối đẹp mắt. Mày rậm mắt sâu, tóc màu lá cọ hơi xoăn, thuộc loại đàn ông dưới ánh mặt trời. Tôn Ngải từng giới thiệu, anh ta là kẻ toán cao cấp, vĩ đại mà tài hoa, biết hát, biết soạn nhạc viết lời, những đêm Tôn Ngải mất ngủ, chính người đàn ông này đã đàn ghita cho cô nghe, vì cô mà hát.

Cho nên, chính là hắn ta? Hắn là người đàn ông không thể chia lìa Tôn Ngải nói?

Nếu là người đàn ông tốt như thế này, anh có nên thử buông tay?

Theo bản năng, Mặc Ân nhăn mày. “Mời ngồi.”

“Cảm ơn.”

Đường Kì Lí đặt một chiếc túi to lên bàn anh. Mặc Ân có thể nhận ra, đó là chiếc túi của Tôn Ngải, một chiếc túi bảo vệ môi trường màu xám nhạt, cô nhận được lúc đi sinh hoạt. Tôn Ngải rất thích chiếc túi này, thường xuyên cầm theo lúc ra ngoài.

Cứ như vậy, cả hai người không ai lên tiếng, dường như đang sợ ai mở miệng trước, người đó sẽ thua trong cuộc chạy này.

Đường Kì Lí quan sát Mặc Ân, nhận ra đối phương là một người đàn ông cẩn thận. Trong chuyến bay kéo dài suốt mười mấy tiếng, anh đã nghĩ đến rất nhiều lời đạo đầu, nhưng lại không thể tìm thấy một cách nói nào không gây tổn thương. Nhiệm vụ Tôn Ngải giao cho anh thực sự quá khó khăn, vượt qua ngoài phạm vi năng lực mà Đường Kì Lí có.

“Anh Lã, anh có chuyện muốn hỏi tôi không?”

“Tôi hẳn là nên hỏi anh Đường tìm tôi có chuyện gì.” Lã Mặc Ân là một luật sư, trước khi chưa tóm được lỗ hổng của đối phương, tuyệt đối không đưa ra át chủ bài của bản thân.

Ài, cùng luật sư giao thủ mệt quá. “Bây lá thư anh gởi cho Tôn Ngải sau này, tôi đã đọc.”

Quả nhiên là hắn! Ngay cả thư Tôn Ngải cũng cho hắn đọc, quan hệ của hai người sao lại có thể bình thường được. Cười cay đắng, Mặc Ân nhắc nhở chính mình đừng thất lễ.

“Tôi đã nghĩ đến chuyện hồi âm cho anh, nhưng... tôi cảm thấy, hẳn là gặp mặt nói chuyện có vẻ sẽ tốt hơn.”

“Được, mời nói.”

Trái tim Lã Mặc Ân đập dồn, ừng ừng trong lồng ngực. Chuyện đối phương sắp sửa nói khỏi miệng, anh không biết chính mình nên dùng thái độ như thế nào mà đối mặt, chỉ có thể bình tĩnh.

“Trên thực tế, những lá thư sau này của Tôn Ngải đều là do tôi giúp con bé viết, hẳn là từ lúc... cô bé đến Thụy Sĩ chơi đi. Có lẽ anh đã chú ý đến, nét chữ Tôn Ngải không giống bình thường, tôi bắt chước cũng không quá giống.”

Sai, anh không hề chú ý đến, nếu là bắt chước, anh ta đã làm quá tốt.

“Vì sao là anh trả lời?” Về mặt Mặc Ân lạnh ngắt, thất vọng lan tràn nơi hai chân mày nhíu lại.

“Bởi vì lúc ấy, Tôn Ngải viết chữ đã có phần khó khăn. Chữ cô bé viết, đại khái là...” Đường Kì Lí giơ tay phải lên, dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ

vòng ra một đường tròn có đường kính khoảng một cm. “Lớn như vậy, cho nên cô ấy đọc, tôi viết giúp.”

“Nói rõ ràng, cái gì gọi là viết chữ có phần khó khăn?” Mặc Ân mơ hồ nghĩ ra điều gì đó không thích hợp.

Đường Kỳ Lí ngừng rất lâu, sau đó mới mở miệng nói tiếp: “Chuyện tiếp theo, khi tôi nói ra sẽ khiến anh khó có thể chấp nhận được. Thật xin lỗi, vì chúng tôi không cho anh biết sự thật, nhưng đây là tâm nguyện của Tôn Ngải, và cũng mong anh tin tưởng, hai năm này, cả nhà chúng tôi đều rất khó khăn.”

Hồ hấp của Mặc Ân mỗi lúc một dồn dập, giống như có một bí mật khủng khiếp ghê người bao phủ anh lại. Anh có thể nghĩ ra hàng trăm vấn đề từ những lời đối phương nói, nhưng anh không nói, sợ cái bí mật kia sẽ ép mình đến con đường không thể trốn tránh.

“Năm ấy anh gặp Tôn Ngải ở bệnh viện, Tôn Ngải nói cho anh, đầu của cô bé sinh bệnh. Cô bé không lừa anh, căn bệnh kia tên là thoái hóa tiểu não. Ông ngoại Tôn Ngải, cậu cùng đi cả đều vì bệnh này mà qua đời. Đây cũng chính là nguyên nhân mẹ Tôn Ngải quyết định sinh cô ấy, bà rất cô độc, bà sợ lúc phát bệnh, một người lẳng lặng chết đi. Chứng bệnh này rất...dày vò bệnh nhân. Vì thế khi sinh hạ Tôn Ngải, hai người sống nương tựa lẫn nhau, qua một thời gian, di Trữ cho rằng hai mẹ con có thể tránh được lời nguyên rủa, nhưng không nghĩ tới di Trữ tránh được, nhưng Tôn Ngải thì không. Tôn Ngải đã từng nói, nếu năm ấy anh nói với cô bé rằng hãy ở lại, chúng ta sẽ làm Dương Quá và Tiểu Long Nữ, Tôn Ngải sẽ không để ý đến bất cứ điều gì, ích kỷ ở lại, cho dù sẽ khiến anh trai cô bé thương yêu bị tra tấn, cô bé đều sẽ mở mắt thật to, cùng người đi đến một khắc cuối cùng. Nhưng anh không làm, tín ngưỡng của anh, đạo đức của anh đã đẩy cô bé đi. Tôn Ngải nói với tôi, Thiên Chúa của anh không cho phép cô bé ích kỷ quá mức.”

“Cái gì gọi là chứng suy thoái tiểu não?” Tay Lã Mặc Ân run run, run đến mức không thể không chế được nữa.

“Đó là một bệnh mang tính di truyền, từ cơ thể mẹ bí mật mang theo gen di truyền sang cho con. Ngay từ khi phát bệnh, bệnh nhân sẽ không khống chế được chân tay, sẽ ngã sấp xuống, sẽ không có cách nào gấp thức ăn, viết chữ, từ từ sẽ không có cách nào để hành động, nói chuyện, cũng không có cách ăn uống...mãi cho đến khi không thể hô hấp được nữa. Đó là chứng bệnh khiến người ta tuyệt vọng, nó sẽ không theo chiều hướng khôi phục chậm mà khôi hẳn, mà là đi từng bước một đến cái chết. Thậm chí có bệnh nhân, từ lúc phát bệnh cho đến khi qua đời, thời gian kéo dài đến hơn mười năm, hai mươi năm.”

Cho nên Tôn Ngải thường hay ngã sấp xuống, không phải là do giày cao gót gây họa? Cho nên anh nhắc cô, “Lúc ngã xuống thì dùng tay chống, làm sao lại để cằm va thẳng xuống đất, lỡ như cần phải lười thì làm thế nào bây giờ?” Khi đó, không phải cô không biết làm, mà là không thể làm được?

“Không đúng, cô ấy sinh bệnh, làm sao còn có thể đi du lịch khắp nơi trên thế giới được?” Mặc Ân phản bác.

“Cô bé nói dối anh. Vì để anh an tâm, Tôn Ngải nhờ di Trữ mỗi tháng rút ra một phần tiền mặt từ tài khoản của anh chuyển sang một tài khoản khác, giả vờ chính mình thực sự đến đất nước nào đó. Trên thực tế, cả ngày Tôn Ngải đều nằm trong phòng, đọc những trang web về du lịch, ngắm bầu trời ngoài cửa sổ, cố gắng tưởng tượng hành trình của mình.

Tôn Ngải nói cho tôi biết, căn bệnh này chỉ có thể khống chế thân xác nhưng không thể khống chế tinh thần cô bé. Linh hồn Tôn Ngải đi Pháp, đi Anh, đi Nhật Bản, đi Thụy Sĩ. Mỗi lần đi qua một đất nước mới, cô bé luôn muốn nhanh chóng chia sẻ với anh. Cô bé nói anh trai của em, ngoại trừ kiếm tiền thì không biết hưởng thụ cuộc sống là gì, anh phải giúp em nói với anh ấy, đừng để anh ấy làm mấy kiếm tiền cả đời.”

“Cô ấy gạt tôi? Chết tiệt.” Mặc Ân siết chặt nắm đấm. Tôn Ngải sinh bệnh, chuyện lớn đến như vậy làm sao có thể lừa anh được.

“Cô bé còn lừa anh một chuyện nữa?”

“Chuyện gì?”

“Tôn Ngải nói cho anh, cô bé có một người bạn trai chung một sinh mệnh, sức mạnh nào cũng không thể tách hai người ra, cả hai nhất định sẽ cùng nhau đi đến điểm cuối của cuộc đời.”

“Là giả.” Lần này, không cần đoán cũng có thể hiểu được.

Đường Kỳ Lí nhìn gân xanh nổi lên trên cánh tay Lã Mặc Ân, bắt đầu nói: “Đúng, là giả, người đàn ông kia tên là chứng thoái hóa tiểu não. Bây giờ, anh có muốn tóm cô bé lại, đánh mông một chút?”

“Muốn.” Theo bản năng, Mặc Ân lấy lịch trên bàn, anh muốn dành ra nhiều thời gian đi Mỹ rồi tóm cô về nhà. Bọn họ đã lãng phí hai năm trời, anh còn muốn đem mỗi ngày còn lại thực hiện nhiều điều như là một năm.

“Tôi đã làm chuyện này, cô bé đúng là một đứa nhóc cứng đầu. Anh có biết Tôn Ngải thường hay vấp ngã?”

“Tôi biết.” Anh còn tưởng đó là do giày cao gót tạo phản, cô đã lừa anh đến thế thảm.

“Bác sĩ dặn dò rằng không được mang giày cao gót, nhưng mỗi một ngày Tôn Ngải đều mang giày vào, đi đường cứ run run lao đảo, giống như bước tiếp theo sẽ ngã sấp xuống.

Ba tâm sự không công hiệu, di Trữ mắng cũng không vào đầu, không biết cô bé đang cố chấp điều gì? Sau này Tôn Ngải lại vấp ngã, cằm khâu đến tám mũi, tôi đã nổi giận đùng đùng, tóm cô bé lên đùi, đánh mông mấy cái thật mạnh. Nước mắt nước mũi Tôn Ngải chảy ra, nói cho tôi, giày cao gót này là anh mua hết, cô không biết chính mình còn có thể mang đến khi nào...”

Nói xong, sống mũi hai người đàn ông đều nghẹn lại. Đường Kì Lí cảm tách trà thư ký dọn tới, uống một ngụm, nhân tiện nuốt ngược cay đắng vào cổ. Mặc Ân cũng làm động tác tương tự, cả hai không phải là người dễ dàng yếu đuối.

“Tôi cũng mua cho cô ấy rất nhiều giày đế bằng.” Anh mua đầy bảy vali lận.

“Đừng. Sau này cô bé không thể xuống giường được, nhưng mỗi ngày đều phải mặc quần áo mới giày mới, còn muốn đeo cả dây chuyền vòng cổ anh mua cho. Chỉ cần có cơ hội, cô bé nhất định sẽ nài nỉ đi Trữ giúp trang điểm. Y tá thực sự không chịu nổi, nào có bệnh nhân nào mỗi ngày đều mặc đồ đẹp rồi trang điểm này nọ? Tồn Ngải bảo, nếu có anh ở đây, anh còn giúp em chải tóc, son móng tay. Tôi thực sự phải chịu thua cô bé.”

Gật đầu, Mặc Ân nói: “Tôi sẽ.”

Anh muốn đem Tồn Ngải về nhà, mỗi ngày trang điểm cho cô thành công chúa, dứt ăn trứng cá muối uống champagne, hầu hạ Tồn Ngải như Nữ hoàng.

Đường Kì Lí nói tiếp: “Cô bé là một bệnh nhân kiên cường nhất tôi từng biết, mỗi ngày đều rất vui vẻ, cho dù bị căn bệnh hành hạ đến mệt mỏi, Tồn Ngải vẫn luôn mỉm cười. Tôi biết cô bé không muốn người khác lo lắng cho mình, nhưng khi thử quan sát vài ngày, cho dù lúc không có người, lúc nào chỗ nào Tồn Ngải vẫn luôn duy trì nụ cười trên môi. Ngay cả cô y tá chăm sóc cũng nói, đây chính là một bệnh nhân vui vẻ nhất cô từng gặp. Tôi hỏi Tồn Ngải, vì sao bị bệnh còn vui vẻ như vậy, cô bé trả lời, em vui vẻ, thì anh mới có thể vui vẻ.

Lã Mặc Ân, cho dù sinh bệnh, Tồn Ngải vẫn đem hạnh phúc vui vẻ của anh đặt lên hàng đầu, cho nên anh hãy nhớ một điều, cho dù gặp phải bất cứ chuyện gì khó khăn thì cũng đừng quên, vì Tồn Ngải mà giữ niềm vui của mình.”

Lần này, uống nước cũng không thể che giấu được xót xa. Ngửa đầu, Đường Kì Lí nuốt nước mắt ngược vào trong.

Khỏe mắt Mặc Ân đỏ lên, gật đầu, rồi lại gật đầu, anh gật đầu rất mạnh. Sẽ, nếu vui vẻ của anh là chuyện Tồn Ngải để ý nhất, anh sẽ vì cô mà làm được.

“Trong chiếc túi này có sổ ngân hàng, đó chính là tiền anh gửi cho Tồn Ngải, Tồn Ngải hy vọng nếu có cơ hội, anh dùng số tiền này, dùng hai mắt xem cả thế giới thay cô bé. Bên trong còn có thư cô bé tự ghi lại, rất nhiều bản, kể cả những lá thư sau này cô bé viết chữ “đại khái” cũng ở bên trong. Mặc khác, tôi cũng sang vài đĩa CD, trong đó đều là ảnh chụp của Tồn Ngải, còn có những lời cô bé muốn nói với anh. Tồn Ngải chỉ cần có người mang lại cho anh hạnh phúc, cô bé tình nguyện vứt đi ghen tuông, thật lòng chúc phúc.”

Đại khái 大楷 là một lối viết của Trung Quốc. Chữ Khái là loại chữ được dùng bút lông chấm mực tàu viết trên giấy và rất gần với hình dáng chữ Hán ngày nay vẫn còn được dùng ở Nhật, Đài Loan hay Hong Kong.

“Tôi biết. Anh sẽ ở Đài Loan bao lâu?”

“Đây là mục đích duy nhất để tôi đến Đài Loan, nói chuyện với anh xong tôi sẽ lập tức trở về.”

“Chờ tôi hai ngày, sắp xếp chuyện ở văn phòng luật một chút rồi đi cùng anh, tôi muốn đón Tồn Ngải về nhà.”

Giống như mất điện, Đường Kì Lí nhìn anh không chớp mắt. Là anh nói không đủ rõ ràng hay sao?

“Có chuyện gì? Tồn Ngải không muốn tôi đi?”

Đường Kì Lí lắc đầu, thông thả trả lời: “Thật xin lỗi, Tồn Ngải đã đi rồi, ở giữa tháng trước, tang lễ kết thúc tôi mới đến đây.”

Tồn Ngải đã chết!

Sấm sét đánh xuống, Lã Mặc giống như một người ngờ ngẩn như bị sét đột ngột, thần kinh chết lặng lan từng cơn đau không nói nên lời. Là ai đã đục một cái động lớn trong ngực anh? Con đau nhói nhức giống như loài thực vật có dây leo, chậm chậm siết chặt lấy, vây kín anh. Lã Mặc Ân không thể thờ dốc, trái tim đã như đồng ruộng khô cạn, những vết nứt sâu hoắm kéo dài đến vô tận.

“Anh đừng như vậy. Tồn Ngải đi rất thanh thản, giống như đang ngủ. Chúng tôi theo ý nguyện của cô bé, mặc cho cô bé bộ váy nhung tơ màu xanh giống như Scarlett, chọn đôi giày cao gót cô bé yêu thích nhất, đặt Tiểu Ngải Ngải ở bên cạnh, đeo dây chuyền cô bé quý nhất. Tồn Ngải là cô gái tốt, được Thượng Đế yêu thương, phát bệnh rất nhanh, cũng không bị giày vò quá lâu. Anh nên vì thế mà cảm thấy vui mừng.” Đường Kì Lí vội vàng nói.

Ai có thể vì một cái chết đến sớm mà vui mừng? Cho nên căn bệnh kia, thật sự rất vất vả đúng không? Lã Mặc Ân là đàn ông, từ khi bắt đầu có trí nhớ đã chưa từng chảy một giọt nước mắt. Nhưng giờ anh khóc, bởi vì một cô gái, bởi vì một cô gái luôn quấn quýt lấy anh, dùng giọng nói êm ái ngọt ngào, mỗi một tiếng gọi anh ơi. Mà cô ấy đã, thiên nhân vĩnh cách. .(xa cách vĩnh viễn ngàn trùng.)

Mặc Ân không bật khóc nức nở, chỉ là nước mắt không thể ngừng được. Nó là một chuỗi dài chảy qua má, rơi xuống bộ âu phục sang trọng, lan tràn thành một lớp đêm tối đặc quánh. Bóng đen ấy quắp lấy ngực anh, quắp lấy mọi sức lực giúp anh tiếp tục sống sót.

Mất đi Tồn Ngải, anh còn có thể tìm đến sức mạnh nào giúp mình vui vẻ?

Đường Kì Lí thở dài, vòng qua bàn, bàn tay vững vàng đặt trên vai Mặc Ân.

“Tôi ở lại vài ngày, say sưa vài trận với anh.”

Anh, em bị dọa, bác sĩ nói bệnh này chia làm hai loại, một loại phát triển theo hướng hồi phục, một loại là sẽ thoái hóa đến chết. Em lại là loại thứ hai.

Rất là xui xẻo nha, làm sao lại có thể là em được, em rõ ràng là một cô gái lạc quan có chí tiến thủ, vì sao em lại mắc chứng bệnh tuyệt vọng này chứ? Em muốn dựa vào ngực anh khóc thật lớn, muốn hỏi anh, vì sao mọi chuyện tồi tệ đều đổ hết lên đầu em? Trên đời này lại tồn tại kiếp trước kiếp sau, mà kiếp trước là em giết người cướp bóc, cả đời làm chuyện xấu?

Anh, bác sĩ muốn em làm phục hồi chức năng, thiệt mắc cười đó, bệnh cũng sẽ không lành, phục hồi chức năng làm gì? Nhưng mà em ngoan ngoãn hợp tác, bởi vì nếu làm như thế, mẹ sẽ không khóc nữa. Lúc giữ lan can học cách đi từng bước một, em cảm thấy mình thực ngu xuẩn. Cô gái hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà còn học đi, thậm chí là tập nói.

Không phải nói quá đâu, thật sự là bập bẹ tập nói. Gần đây, ngay cả cơ xung quanh miệng em cũng không điều khiển được nữa, càng lúc nói lại càng không rõ ràng. Nhớ hôm nào em còn tham gia hùng biện. Em kể cho đượng nghe chuyện này, đượng cười bảo: “Hào hán không nhắc lại chuyện năm xưa, có bản lĩnh thì mỗi ngày diễn thuyết cho đượng nghe.” Em hiểu được, đượng sợ em tự ti, không bao giờ mở miệng nói chuyện nữa.

Anh, em như nát ra vậy. Anh nói cho em, cùng Chu Li Uy liên thủ thắng một vụ lớn, em nên vui mừng cho anh, mà em cũng đã nói qua hàng trăm lần, chúc anh cùng cô ấy hạnh phúc, nhưng mà tim em vẫn ghen tị muốn chết. Em điên mất thôi, em thử thích Chu Li Uy, thử cho đến khi nào cũng thích giống như anh thích, hai người nhất định phải tiếp tục hợp tác, tiếp tục thành công, tiếp tục...

Anh, ngày hôm qua em sốt, cứ tưởng rằng mình sẽ không tỉnh nữa. Những bệnh nhân mắc bệnh này, rất nhiều người chết vì suy nhược hô hấp, em không biết mình sẽ chết vì cái gì? Lúc đang đầu vầng mắt hoa, trong đầu em lại xuất hiện một thứ vô cùng rõ ràng, là nguyên một khay nhân lạnh man mát trong tay anh.

Rất nhớ đó... Rất nhớ mùi vị của những mùa hè năm ấy. Là ai quy định, là ai quy định năm tháng qua rồi thì sẽ không trở về được nữa?

Anh, em ghét tay của em, chữ em viết càng lúc càng ghê, trong đầu em muốn nói rất nhiều thứ, như chữ viết ra lại rất chậm, tay em không theo kịp tim em. Em yêu anh rất nhiều, nhưng không đủ sức, làm sao bây giờ?

Sinh nhật của anh sắp đến rồi, em muốn làm cho anh một tấm thiệp, nhưng ngay cả việc cầm kéo cũng rất khó khăn. Em muốn đan cho anh một cái khăn quàng cổ, nhưng mà kim đan không chịu nghe lời em. Một người nếu không thể làm gì cho tình yêu của mình, thì tình yêu kia có chán ghét mà vứt bỏ cô ấy không?

Anh, em khóc rất dữ. Mắt Tiểu Ngải Ngải rớt ra, cảm giác sợ hãi khi nhìn không thấy ai hiểu được, bởi vì em không nhìn thấy anh, một ngày sống như dài bằng một năm, nhìn không thấy hy vọng, khiến sinh mệnh của em không còn ý nghĩa nào. Tiểu Ngải Ngải, mắt em rớt cuộc ở nơi đâu chứ?

Anh, em biết mình sẽ chết vì cái gì, em sẽ chết vì nhớ. Em nhớ mắt anh, mày anh, mũi anh, miệng anh, em còn nhớ cả cái hôn cùng cái ôm của anh nữa... Trên mạng nói, loại bệnh này dần dần sẽ khiến toàn thân không nằm trong khống chế của người bệnh, chỉ nội tạng là có thể tự hoạt động được. Nếu em luôn nhớ về anh, luôn luôn nhớ về anh, có thể khi đến cuối cùng, trái tim cũng đâu hàng em hay không?

Anh, thân thể đang giam cầm từng phần linh hồn em. Rất mệt, không biết vì sao không thể chết nhanh nhanh một chút?

Em đã nghĩ mình đi đâm đầu vào cột điện, muốn nhảy lầu, muốn một quả bom ném vào người mình... Đáng tiếc, ngay cả việc lấy dao cắt động mạch em cũng không làm được.

Điều duy nhất em có thể làm là tưởng tượng, tưởng tượng linh hồn mình giống như bướm phá kén mà bay, nhẹ nhàng tung cánh trên bầu trời cao rộng. Nhưng kén của em dày quá, khiến linh hồn bên trong lớp kén không thể thở nổi.

Anh, anh có nhớ lúc mẹ gả cho đượng không, anh đã dạy em, tình yêu thực sự không phải chỉ nghĩ cho bản thân mình, mà là nghĩ đến cảm nhận của đối phương. Yêu, chính là để đối phương hạnh phúc, mình sẽ vui vẻ, bằng không đó không gọi là yêu, mà là chiếm đoạt.

Em nhớ kỹ, cho nên em quan tâm anh, yêu thương anh, không để Tồn Ngải sinh bệnh bất nạt trái tim anh. Em thà rằng để anh nghĩ em đang ở phía chân trời nào đó, cũng không muốn anh thấy thân thể bị tàn phá này. Sau khi biết sự thật, anh đừng giận em, được không?

Anh, em rất thích bài hát anh Kì Lí viết cho em, anh nói anh hát cho anh nghe được không? Giọng của anh Kì Lí rất tuyệt, chỉ thiếu điều không đi tham gia “Đại lộ ngôi sao”, anh sẽ thích anh í, giống như em thích vậy.

Nói là tâm sự tự tay ghi lại thì không bằng nói đây là mấy lời cần nhai lại nhai của Tồn Ngải. Tất cả mọi thứ này là của anh, và những nỗ lực của Tồn Ngải để nói chuyện với anh.

Mặc Ân đã hiểu ‘đại khái’ mà Đường Kì Lí nói. Bởi vì càng về sau, chữ Tồn Ngải thực sự lớn thái quá, giống như học sinh tiểu học luyện viết, rồi sau đó phần lớn thời gian đều dùng máy tính gõ.

Đường Kì Lí nói, cô gõ một chữ cần đến hai, ba phút, cô bé ra sức đuổi thân cử động, chỉ cần nhìn đã rất đau lòng; Anh nói, về sau, gõ chữ là chuyện duy nhất cô có thể làm được, không ai có thể nhẫn tâm ngăn cản; Anh nói, những ngày cuối cùng, ngay cả cử động Tồn Ngải cũng không làm được, ánh mắt nhìn anh, trong khiết tựa mắt trẻ con mới sinh.

Thời điểm ấy, chỉ cần là người có chút yêu thương cô đều hy vọng cô nhanh chóng rời đi, cho nên bọn họ đã lựa chọn cách rút ống thở. Ngay giây phút Tồn Ngải ngừng hô hấp, dường như có một cánh bướm phá kén, nhanh nhẹn bay đi.

Đường Kì Lí nói, nếu anh thực sự yêu cô bé, nên vì cô mà cảm thấy vui vẻ.

Ai có thể vui vẻ vì một cái chết? Không làm được.

Xem mỗi một tấm ảnh, nhìn một Tồn Ngải đáng yêu nở nụ cười ngọt ngào, anh khóc; Nhìn cô YA với anh, cười bảo: “Anh, phải nhanh nhanh hạnh phúc nha!” Nước mắt nhòa khắp mặt; Nhìn cô dồn hết tâm lực viết những chữ cực lớn, Mặc Ân nghẹn ngào đau đớn; Mặc là một người đàn ông rất MAN, nhưng Tồn Ngải lại phá hư hết hình tượng của anh. Chẳng để lại gì cả.

Đường Kì Lí ở lại cùng anh hai tuần lễ, mỗi ngày mỗi đêm hai người đều nói chuyện về Tồn Ngải. Họ uống rượu, giữa hơi men say mụ mị đầu óc, nhớ về Tồn Ngải từng chút từng chút một.

Tồn Ngải là em gái chung của cả hai, nhưng họ đều không hy vọng Tồn Ngải làm em gái của chính mình.

Mặc Ân chỉ vào gốc cây nhãn, nói với Đường Kì Lí: “Đây là đồ ăn vặt Tồn Ngải thích ăn nhất, làn da của Tồn Ngải thực sự mềm mịn.” Anh vỗ vỗ vào đùi mình nói với Đường Kì Lí: “Đầu gối của tôi là ghế mát-xa tốt nhất của Tồn Ngải.” Anh giơ cánh tay mình lên nói: “Tồn Ngải thích nhất là dựa vào tay tôi, nơi này là lan can an toàn nhất.” Anh cầm lấy cái chân nhỏ của Tồn Ngải lên người nói: “Chấn thổ Peter này là quà sinh nhật năm mười hai tuổi của Tồn Ngải, lúc nào xem tivi chấn đều phải để ở chân.”

Vì thế, rốt cuộc Đường Kì Lí cũng đã hiểu được, vì sao lúc xem tivi Tồn Ngải hay nói lạnh, đó là bởi vì thỏ Peter của cô đã ở lại Đài Loan; Anh hiểu được vì sao người thân đều đang ở bên cạnh, cô luôn cảm thấy mình mất đi điểm tựa, đó là bởi vì ‘lan can’ không ở đây; Anh đã hiểu, tình yêu của chuyện từ hai phía, không chỉ có Tồn Ngải yêu Mặc Ân sâu đậm, mà mọi tình cảm của Mặc Ân vẫn mãi lưu luyến trên người Tồn Ngải như thế.

Đường Kì Lí ngửa đầu, uống ừng ực một ngụm bia lớn rồi nói với Mặc Ân: “Lần đầu tiên nhìn thấy tôi đã thích cô bé này, nếu không phải vì Tồn Ngải quá yêu anh, tôi sẽ nhân vài năm nay mà chiêm lấy. Mặc Ân, anh là tình địch hạng nhất của tôi.”

Mặc Ân chạm chai rượu, trả lời: “Anh không thể hơn tôi được.”

“Vì sao?”

“Bắt đầu từ lúc bốn tuổi, cô nhóc ấy sẽ nhớ khi tôi không xuất hiện.”

“Bốn tuổi? Cô nhóc bé như vậy mà anh cũng xuống tay được.”

“Không có cách, trời sinh tôi có sức hút.”

Mặc Ân nở nụ cười, khuôn mặt cuốn hút khiến Đường Kì Lí chột ngẩn ra, vì thế anh lại hiểu thêm một chuyện, vì sao Tồn Ngải nói: “Em thích nhất là chọc anh trai cười, anh ấy mà cười á, hừ, chim sa cá lặn thì tính cái gì.”

Uống xong một chai rượu, Mặc Ân hỏi: “Có thể hát bài hát anh viết cho Tồn Ngải hay không?”

Đường Kì Lí nhún vai: “Sao không thể, bài này tên là ‘Bảo bối thiên đường.’”

Em như một đóa hồng nhạt trên giường trắng dần dần héo rũ.

Em cố gắng tươi cười nói hoa hồng khô cũng vương sắc hương.

Dáng vẻ bình yên ngủ với đôi môi ướt đỏ.

Anh cúi người lặng lẽ bật khóc. Là em nói có cơ hội sẽ tự do phóng khoáng một lần.

Bảo bối trong tim anh, em hãy chậm rãi bay đến một thế giới không biết.

Nghe nói nơi đó có dòng nước ngọt ngào tinh khiết của mùa xuân chảy mãi đến vô tận. Và những nụ cười không bao giờ tắt.

Bảo bối trong tim anh, đừng sợ hãi. Dù không gặp nữa, em đã sống trong lòng anh viết áng thơ lưu luyến.

Nghe nói chỉ cần tình cảm em vĩnh viễn không thay đổi, tình yêu sẽ mãi vĩnh hằng trên thiên đường.

Giọng hát của Đường Kì Lí rất khỏe, nét mặt lúc hát tập trung mà tràn đầy tình cảm, nhưng vừa nghe xong, Mặc Ân túm lấy áo anh, hung tợn hỏi: “Nói rõ ràng, Tồn Ngải cùng tình yêu của ai sẽ ở mãi trên thiên đường hả?”

Hung tợn của anh lại gặp phải tiếng cười to của Đường Kì Lí.

Sau đó, bọn họ cùng nhau xem DVD ghi lại, mỗi một chữ Tồn Ngải muốn nói rõ ràng đều phải mở miệng thật lớn, một chữ lại một chữ, chậm chậm phát âm, vất vả đến vậy khiến nước mắt Mặc Ân không ngừng chảy xuống.

Tồn Ngải cố sức nói: “Anh, anh phải hạnh phúc nha, một ngày nào đó chúng mình sẽ gặp lại... Kiếp sau, có thể đừng ép em gọi anh là anh trai hay không, em muốn làm người yêu anh, vợ anh cơ... Em cho anh toàn bộ kẹo và long nhãn đó, anh phải nhớ kỹ ăn ngọt nha, đừng chịu khổ, đừng làm mình

khó chịu...”

Cô nói khổ sở như vậy, nhưng nụ cười trên mặt vẫn rất rạng rỡ.

Đường Kỳ Lí nói: “Đối với chúng ta, giữ một khuôn mặt cười thật dễ dàng, nhưng đối với Tôn Ngải, đó là một thử thách rất lớn.”

Chiếc DVD đầy xước xata như vậy, Mặc Ân xem một lần, đau một lần.

Hai tuần lễ sau, Mặc Ân không đi tiễn Đường Kỳ Lí, mà cùng anh quay về, bởi vì Đường Kỳ Lí nói: “Tôn Ngải hy vọng mộ của cô bé được trồng đủ mọi hoa hồng, nhưng lại không cho chúng tôi làm.

“Vì sao?”

“Tôn Ngải nói, hoa hồng đại diện cho tình yêu, mà cô bé chỉ muốn tình yêu của anh.” Nói xong, Đường Kỳ Lí nhìn anh đầy sâu xa.

Những lời này, thúc đẩy Mặc Ân đi Mỹ.

Anh cùng Đường Kỳ Lí trở thành bạn tốt, có thể cùng nhau nói chuyện về Tôn Ngải.

Mặc Ân đến Mỹ, đi thăm mộ Trữ Tôn Ngải cùng phòng cũ của cô. Anh tự tay trồng hoa hồng đỏ đại diện tình yêu, cùng cô nói chuyện, từ ngày nay sang ngày khác cho đến khi đủ thỏa mãn mới trở về. Khi đi, Mặc Ân mang theo Tiểu Ân Ân cùng Tiểu Ngải Ngải trên đầu giường cô.

Ngày về Đài Loan, Đường Kỳ Lí không nói hẹn gặp lại, nhưng nói một câu khác, anh ta bảo: “Nếu anh không cho phép chính bản thân mình vui vẻ, thì thực có lỗi với Tôn Ngải.”

Những điều này, Lã Mặc Ân ghi nhớ.

Sân bay Đào Viên (Taoyuan) người đến người đi, Mặc Ân chỉ mang theo một túi hành lý đơn giản, nói chuyện cùng Chu Li Uy.

“Khi nào thì về?” Cô thở dài.

Tên bốc đồng, thật vất vả mới có thể gây dựng được thanh danh cho văn phòng luật như ngày hôm nay, cậu ta lại có thể không chịu trách nhiệm, nói đi là đi.

Mặc Ân lắc đầu. Anh không phải là không chịu trách nhiệm như cô suy nghĩ. Nửa năm nay, anh tìm được một người bạn cùng trường vô cùng xuất sắc đến điều hành văn phòng, phân chia cổ phần công ty luật chia ra ngoài, có những con người này leo lên, anh có thể đi thanh thản ổn định.

“Không biết.”

Có lẽ sẽ mất một năm, hai năm, Mặc Ân không có kế hoạch.

Trước mắt, anh chưa để dành được một trăm chín mươi ba triệu hai trăm vạn yên như trong kế hoạch, nhưng anh quyết định đi vòng quanh thế giới.

Mở sổ ghi chép, anh lấy ra một tờ giấy màu vàng, đọc lại một lần nữa.

Mình hy vọng có thể cùng anh đi vòng quanh thế giới.

Tờ giấy này đã đi qua một thời gian rất dài, là tâm nguyện của Tôn Ngải. Hôm nay, rốt cuộc anh có thể mang cô cùng đi trên một hành trình.

Theo bản năng, Mặc Ân siết chặt mặt dây chuyền trên cổ, đó là một chiếc hộp nhỏ bằng bạc, trong hộp có bức ảnh một cô gái nở nụ cười rục rịch. Cô gái ấy cười đến vô ưu, xua tan mọi lo lắng phập phồng trong lòng người. Vì cô, Lã Mặc Ân anh sẽ học được cách vui vẻ.

“Sao cậu không đi chơi vài quốc gia, sau đó dựa theo kế hoạch hàng năm dành ra vài hôm nghỉ ngơi rồi ra nước ngoài tiếp, như thế không được sao?” Khi đó, cô có thể ở bên người đàn ông này, hơn nữa, cả hai cũng chẳng cần bỏ công việc ở lại.

“Không, tôi đã hứa với Tôn Ngải.” Lựa chọn đi ngày hôm nay, là bởi vì ngày này là sinh nhật Tôn Ngải. Anh đã từng nói, biến nguyện vọng đi du lịch vòng quanh thế giới của cô thành sự thật để làm quà.

Nghe được hai chữ “Tôn Ngải”, ánh mắt Chu Li Uy thật buồn bã, mãi mãi vẫn không thể dứt bỏ được, đúng không? Cô không biết có nên bội phục vì tình si của anh, hay là bị thương cho chính bản thân mình...

“Tôn Ngải đi rồi, nhưng cậu còn sống, tương lai cậu còn mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm...đừng như vậy, buông xuống, một lần nữa tìm kiếm hạnh phúc.”

“Cảm ơn cô, tôi đủ hạnh phúc.” Trong khoảng thời gian này, anh xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần những thứ Tôn Ngải để lại cho mình, không còn đau lòng bật khóc, mà là chậm thật chậm, hiểu được tâm nguyện muốn anh hạnh phúc của cô. Anh sẽ vì cô, vui vẻ sống tiếp.

“Ở chỗ nào? Căn bản cậu đang trốn tránh, cậu cho là đi khỏi Đài Loan rồi có thể rời đi trí nhớ của mình à!”

Mặc Ân chậm chậm nhìn. Dù sao Li Uy không thể hiểu anh được, cho dù là bạn bè, là người hợp tác ăn ý, nhưng cũng không có cách nào giải thích được những cảm xúc khác sâu trong lòng đối phương. Mà thôi, anh cũng không có yêu cầu nhiều với bạn bè như vậy.

“Li Uy, tình cảm của cậu ta đối với cô là thật lòng, nếu cô cũng có cảm giác không tệ, có lẽ hai người nên thử kết bạn xem.”

Người bạn học ấy tên là Trần Vệ Thừa, là một trong những người Mặc Ân vừa mời để gia nhập cổ đông, có cậu ta, Mã Uy cùng hai người bạn học khác. Anh tin, bốn người bọn sẽ làm cho danh tiếng của văn phòng luật ngày càng vang xa.

“Đây là vấn đề của chúng tôi, tôi hứng thú với cậu, cậu lại chẳng thêm đề ý tới tôi. Cũng như nhau cả, hẳn hứng thú với tôi, tôi lại cực kỳ không có hứng thú với hẳn. Lẽ Mặc Ân, tôi đã chờ cậu rất nhiều năm, lần này, tôi cũng nói lại một câu, tôi sẽ chờ cậu.” Giọng nói của Chu Li Uy vô cùng chắc chắn.

Mặc Ân bật cười: “Chúng ta chỉ là bạn bè tốt của nhau.”

“Mọi đôi vợ chồng trên đời này đều xuất phát từ bạn bè.”

“Tôi đã có vợ rồi.”

“Cô ấy là em gái cậu, cần phải giải thích mấy vấn đề luật pháp không?”

“Trong lòng tôi, cô ấy chính là vợ. Được rồi, cậu về đi, tôi phải lên đường rồi.”

“Lúc nào cũng phải mở di động, nếu có chuyện chúng ta cần liên lạc —”

“Biết.”

Mặc Ân cắt ngang lời cô, những lời như thế này anh đã nghe không biết bao nhiêu lần, nhưng nghe chừng nào đi chẳng nữa, cô vẫn không giữ anh lại được.

Xoay người, Mặc Ân xuất cảnh, một tin nhắn mới được gửi đến, anh mở ra, trái tim lại xúc động mạnh.

Anh, anh vui vẻ không, em rất hạnh phúc.

Bây giờ em đang ở trên thiên đường đó. Em mới đến thôi, còn chưa có cách hình dung được những phong cảnh xinh đẹp nơi đây. Bầu trời nhất định sẽ xanh đến mức không nhìn thấy một chút mây trắng, nước suối nhất định sẽ ngọt lành mát dịu. Ước hẹn năm mươi năm nha, chờ qua năm mươi tuổi, anh tới nơi này gặp lại em, coi như em là hướng dẫn viên, mang anh đi du lịch khắp nơi.

Anh, có người, cuộc đời rất dài, có người, cuộc đời thực ngắn, nhưng mặc kệ là dài hoặc ngắn, chỉ cần trong thời khắc ra đi, có người nghĩ tới anh, thương anh, cuộc đời đã đáng giá. Anh, cuộc đời em đáng giá, bởi vì có anh, có người anh trai em yêu nhất...

Có một ngày, như trời yêu biển, nhưng không khí đã cách trở đôi bên, khiến cho cả hai không thể yêu nhau. Trời khóc, nước mắt đọng lại trong biển. Mặc dù không thể yêu nhau, trời cũng muốn đưa linh hồn của mình cho biển lớn.

Anh, anh đã làm thiên sứ bảo vệ em cả đời, bây giờ đến phiên em bảo vệ anh, phải hạnh phúc đó nha!

Em gái Tồn Ngải.

Mặc Ân cười, con nhóc kia còn có thể cho anh bao nhiêu bất ngờ nữa đây?

Mặc Ân gọi lại, đầu dây bên kia có một người phụ nữ trung niên bắt máy. “Xin chào, tôi là Lã Mặc Ân.”

“Chào anh, tôi là y tá chăm sóc cho cô Tồn Ngải, cô ấy hy vọng trong ngày sinh nhật hôm nay tôi có thể gửi tin nhắn cho anh Lã.”

“Tôi có thể đoán được.”

“Vậy anh cũng có thể đoán được, trước khi cô Tồn Ngải đi ngủ, nhất định phải nói anh, ngủ ngon đúng không?”

“Phải, tôi đoán được.” Cho nên trước khi đi ngủ, anh cũng sẽ nói một câu “Tồn Ngải, ngủ ngon.”

“Vậy anh biết, trong lòng cô ấy đều nhớ đến anh, mỗi phút, mỗi giây, vì anh là vui vẻ, vì anh mà khóc?”

Mặc Ân không nói gì, nhưng, không khó đoán được. Bắt đầu từ rất nhiều năm trước, anh chính là trọng tâm trong sinh mệnh của cô.

“Anh Lã, anh sẽ không bao giờ tìm thấy một cô gái nào yêu anh hơn cô ấy.”

“Tôi biết.”

“Anh yêu cô ấy?”

“Yêu, rất yêu.” Anh không cần phải thẳng thắn thành thật nói tình yêu say đắm của mình với một người phụ nữ xa lạ.

“Như vậy, từ hôm nay trở đi, xin anh hãy yêu thương mình gấp bội, làm cho chính mình vui vẻ hạnh phúc.”

“Lời này, là Tôn Ngải muốn chị nói cho tôi?” Mặc Ân bật cười. Dự tính của Tôn Ngải đặt lên rất nhiều người, từng người cảm râm bên tai, buộc anh phải yêu quý chính mình?

“Đúng, cô ấy tính sau khi anh Lã nhận được tin nhắn sẽ gọi về.”

“Cảm ơn chị, tôi sẽ làm theo lời cô ấy. Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Mặc Ân ngắt điện thoại, thông báo check-in vang lên. Anh nắm chặt mặt dây chuyền trên ngực hời: “Tôn Ngải, em chuẩn bị tốt chưa? Chúng mình phải xuất phát rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Khe Hổ Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Kết thúc

Một lớp thảm xanh rì trải rộng trước mắt, có hoa cúc, hoa hồng, hoa linh lăng nở rộ trên mặt cỏ. Nơi ấy không có mùa hạ thu đông, chỉ có mùa xuân khiến lòng người dễ chịu.

Khi một người đàn ông cao lớn chấp hai tay sau lưng bước vào thảm cỏ, khuôn mặt nghiêm túc chợt hiện lên ý cười ngọt ngào bên môi, bởi vì, anh thấy một cô gái đang ulla tới.

Cô gái ấy mặc chiếc váy tơ màu xanh, kiểu dáng rất giống với chiếc váy Scarlett dùng rèm cửa sổ làm trong bộ phim xưa cũ, “Cuốn theo chiều gió.”

Anh bước đến gần cô, khuôn mặt cô đông đầy một nụ cười ngọt ngào, có oán trách nho nhỏ, “Anh, anh rốt cuộc cũng đến rồi, em chờ rất lâu đó.”

“Thực xin lỗi, đã để em đợi lâu.” Nói xong, anh vòng hai cánh tay lên đằng trước, đưa cho cô hai con búp bê.

“A, Tiểu Ân Ân, Tiểu Ngải Ngải của chị, chị nhớ các em chết mất.” Cô gái nói liên thanh ồ ào.

Phải, anh biết cô sẽ rất nhớ hai em búp bê này, cho nên đã dặn con cái, dù như thế nào cũng phải nhớ, thay anh mang theo Tiểu Ân Ân và Tiểu Ngải Ngải, cùng đôi giày cao gót màu xanh kia.

“Nào, thay đôi giày cao gót này đi.”

“Oa!” Cô gái lại la lớn, “Giày rất đẹp nha.” Cô ngồi trên cỏ, anh quỳ một gối xuống, mang giày vào cho cô.

Anh lại nhìn cô, cô nhìn anh, hai người cười vui vẻ.

“Anh, mau kể cho em nghe câu chuyện của anh đi.” Cô ôm lấy cánh tay anh, dựa vào vai anh, thật tốt, cô lại tìm được lan can có thể dựa vào rồi.

“Sau khi em đi, anh tới Mỹ trước, trồng cho em rất nhiều hoa hồng, sau đó đặt một tấm ảnh chụp của em vào mặt dây chuyền, mang em đi du lịch vòng quanh thế giới. Một năm tám tháng, anh đi qua từng quốc gia em đã nói trong thư, ảnh chụp nhiều không kể xiết. Lúc quay về nhà, anh biên tập thành sách. Sau này có nhà xuất bản mua lại, in đầy đủ thư, ngay trang đầu tiên anh viết — gửi em, em gái yêu quý của anh.”

“Thật vậy chăng? Vậy nhất định có rất nhiều người biết câu chuyện của chúng mình.”

“Đúng, vì sách này bán rất chạy, anh đi nói chuyện khắp nơi, rất nhiều độc giả đã khóc vì câu chuyện của hai đứa mình.”

“Vậy anh... sau này có kết hôn không?”

“Không, nhưng anh nhận nuôi hai cậu nhóc, hơn nữa trồng một cây ổi cùng cây vải trong sân. Anh lớn tên là Tôn Duy, em trai là Tôn Trạch, hai đứa rất hiếu thảo và giỏi giang, một đứa kế thừa văn phòng luật của anh, trở thành một luật sư thành công, một đứa mở công ty trò chơi, kết hôn rồi cũng không muốn chuyển đi nơi khác, thật nhưc đầu.”

“Vì sao lại không chuyển nhà?”

“Bởi vì tình yêu của Tồn Duy bắt đầu từ cây ổi, mà vợ của Tồn Trạch thích ăn ổi rồi mới yêu con của chúng mình.” Mùa thu hoạch cây ăn quả, mùa thu hoạch tình yêu, con trai anh và anh, đều kết quả tình yêu dưới tàng cây sinh mệnh của mình.

“Vì sao anh không kết hôn, Chu Li Uy không tốt à?”

“Trừ Tồn Ngải là người vợ duy nhất anh muốn cưới. Về phần Li Uy, sau này cô ấy gả cho bạn học, Trần Vệ Thừa.”

Sự chịu đựng của Li Uy không bằng anh. Mãi đến năm ba mươi lăm tuổi, cô có ngốc, có cố chấp cũng hiểu được, mình cùng anh, chỉ có thể làm bạn.

“Hôn nhân bọn họ ổn không?”

“Tốt lắm, Trần Vệ Thừa là đối tác văn phòng luật của anh, có tài hoa, có năng lực. Đúng rồi, sau này anh không phụ trách lý di nữa. Anh vô cùng nghi ngờ, mình phá hoại nhân duyên của người khác nên mới chặn đứng chính con đường nhân duyên của mình.”

“Vậy anh chuyển sang ngành gì?”

“Anh bắt đầu làm luật sư bên hình sự, giúp rất nhiều người bị hại lấy lại công bằng, lôi người xấu ra ánh sáng. À phải rồi, em có nhớ Tà Lị Lị hay không?”

“Nhớ, là bạn thời Trung học của em, một người rất thích anh.” Về mặt cô khi cười rất nham hiểm.

“Lúc ấy, hồ ly tinh khiến vợ chồng hai người li dị cũng tới tìm anh, muốn anh làm luật sư giải quyết vụ li dị này.”

“Anh giúp cô ấy không?”

“Không, anh đã không còn là luật sư bên hôn nhân nữa.” Anh vòng tay ôm siết cô gái trong lòng, hôn lên trán cô.

“Còn sau này sao nữa?”

“Cuộc sống của anh rất thành công, anh thường xuyên xuất hiện trên báo chí và truyền hình, bởi vì rất nổi tiếng, còn có người ủng hộ anh đi làm cảnh sát trưởng. Anh có hai đứa con rất tuyệt vời, hai cô con dâu dịu dàng cùng bốn đứa cháu trai, một đứa cháu gái. Cuộc sống tuổi già có năm đứa trẻ nghịch ngợm này không hề tịch mịch dù chỉ là một chút. Cuộc sống của anh khiến nhiều người hâm mộ, nhưng đến cuối cùng anh vẫn tiếc nuối, bởi vì... em không ở đây.”

Mãi cho đến một phút cuối cùng, Tồn Ngải, em tin không, anh thực sự nghe thấy tiếng cồng của Từ thần, tiếng cồng vang dội ấy báo cho anh biết, chúng mình sắp sum vầy. Đối với cái chết, anh không sợ hãi, chỉ có vui mừng cùng chờ mong.”

Tồn Ngải giữ mặt anh, in lên mặt anh một nụ hôn nồng nhiệt, “Anh, em yêu anh.”

“Anh biết, hơn nữa bây giờ, không có bất cứ ai, không có bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản anh yêu em.”

Cô gật mạnh đầu.

“Muốn nghe câu chuyện về đôi giày cao gót màu xanh này không?” Anh nhắc váy của cô, lộ ra đôi giày cao gót xinh đẹp.

“Em muốn lắm.”

Anh đưa Tiểu Ngải Ngải đi chơi, không phải búp bê Tiểu Ngải Ngải, là cháu gái duy nhất của chúng mình. Lúc cô bé thấy đôi giày qua tủ kính, kiên quyết kéo anh vào trong tiệm, cũng không quan tâm có người bên cạnh hay không, nói rất to, rằng đôi giày này rất phù hợp với bộ váy xanh của bà nội, ông ơi, chúng ta mua đi.

Cô gái nhân viên bán hàng nhìn nhìn, không nhịn được nói: “Bé ơi, ông ơi, kiểu dáng này khá trẻ trung, chỉ sợ không thích hợp với bà nhà.”

Sau đó Tiểu Ngải Ngải nhà chúng mình kéo tay cô nhân viên bán hàng, nói với cô ấy, câu chuyện về Trữ Tồn Ngải và Lã Mặc Ân. Tiểu Ngải Ngải rất có tài ăn nói, cô bé nói khiến cô nhân viên ấy bật khóc, cuối cùng bán đôi giày này cho anh với bằng giá dành cho nhân viên. Mà Tiểu Ngải Ngải thì lại mời cô ấy đến nhà hai đứa mình ăn nhãn lạnh...

Đôi giày cao gót này, cả Tiểu Ân Ân và Tiểu Ngải Ngải theo anh vào quan tài. Thời điểm ấy, anh cũng không biết được, sẽ lại có một đôi nam nữ, bởi vì đôi giày này, dưới cây nhãn mà kết duyên. Cây nhãn, cây sinh mệnh, cây sai trái, tình yêu của anh cũng không vì cái chết mà kết thúc, mà thế hệ mới lại bắt đầu cho một tình cảm khác, yêu thương một đời, kéo dài không thôi.

Anh không ngừng kể câu chuyện của mình, nói ba ngày ba đêm tinh thần vẫn còn xán lạn. Sau đó, Tồn Ngải kéo tay anh, rồi đi thảo nguyên xanh mướt kia. Cô đã từng hứa, sẽ dẫn anh trai của mình, du lịch khắp nơi.

-----Hết-----

Bạn đang đọc truyện *Khe Hở Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

